

บทนำ

เสียงคลื่นซัดเข้าหาฝั่งตอนเช้าพร้อมแสงแดดอุ่นๆ โอบล้อมบรรยากาศรอบข้าง ควรจะทำให้จิตใจของใครก็ตามที่ได้อยู่ ณ ที่ตรงนี้สงบได้ แต่สำหรับ แพทริก ลี แล้วกลับไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นเลย เพราะภายใต้หน้าหล่อเหลาแบบคนเชื้อสายจีน มีคิ้วเข้มเป็นทางพาดผ่านนั้น เขากลับคิดฟุ้งซ่านถึงแต่เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน เรื่องที่รอมือตลอด คนที่เขาตามหามาตลอดสิบปีจนแทบจะตัดใจแต่ดันวนกลับมาในชีวิตเขา...อีกครั้ง

...

เมื่อคืนหลังจากนั่งคุยกับน้องสาวของเพื่อนสนิทซึ่งบังเอิญได้มาพบกันที่อยู่นาน แพทริก ลี หรือคุณชายแห่งตระกูลลี ทายาทมาเฟียฮ่องกงเบอร์ต้นๆ ที่ทำทั้งธุรกิจมืด มีดปนสว่าง ไปจนถึงสะอาดที่สุด ก็ขอตัวไปสูบบุหรี่เจียบๆ อยู่หลังศาลาลงก์กว้างในริสอร์ทหรูหราระเบียงสวนตัวของ หัศวรรณ เวส อังกฤษ เพื่อนสมัยเรียนที่เคยหมั่นหน้ามันฉิบ เคยแม้กระทั่งคิดจะแย่งผู้หญิงที่เป็นเมียมัน แต่พอผ่านเวลามากกลับมีเหตุการณ์ให้กลับตาลปัตร เห็นว่าอีกฝ่ายพอคบได้ จนในวันนี้พัฒนามาเป็นหุ้นส่วนธุรกิจกัน

ชายหนุ่มยื่นทอดอารมณ์พ่นควันตามความเคยชินอยู่เจียบๆ

เจียบจนได้ยินเสียงทุกอย่างรอบกายดังแว่วขึ้นมา จนอดนึกไม่ได้ว่าในเวลาเกือบตีสองไม่ควรจะมีใครอยู่ในบริเวณนี้ แพทริกได้แต่เอียงคอเพื่อเจียหูฟังเสียงก๊อกรกึกๆ ตรงประตูหลังของศาลาที่น่าจะเป็นทางเชื่อมไปยังห้องครัวขนาดใหญ่ยิ่งฟังยิ่งชัด จนชายหนุ่มต้องลดบุหรืในมือลง สงสัยตัวเองเล็กน้อยกว่าทำไมคนที่ไม่เคยสนใจอะไรอย่างเขา ถึงเกิดอยากจะรู้ถึงที่มาของเสียง ขนาดที่ต้องหันไปมองต้นเสียงก่อนจะเห็นประตูเหล็กบานใหญ่กว่าปกติเล็กน้อยเปิดออก โดยมีแสงไฟจากด้านในฉายพาดผ่านมาตามช่องประตู จนทำให้แพทริคมองเห็นคนที่กำลังก้าวเดินออกมาจากด้านในได้ชัดกว่าที่อีกคนจะมองเห็นเขา

‘ผู้หญิง’ แวบแรกที่แพทริกเห็นภาพหญิงสาวสูงประมาณ ร้อยหกสิบเจ็ดเซนติเมตร สวมเสื้อกล้ามสีขาว นุ่งเลกกิงพอดีสีดำ และรองเท้าผ้าใบ เพราะไฟที่ส่องลงมาพอดีนั่นทำให้ทายาทตระกูลลินนายใหญ่แห่งลี คอร์ป คนที่กุมอำนาจการบริหารกาสิโนหลายแห่งเห็นรูปร่างของเจ้าตัวชัดเจนนอกอิม เอวคอด สะโพกผาย ขายาว สีส่องที่แพทริคมักจะให้ความสำคัญเวลาเห็นเพศตรงข้ามเรียกความสนใจเขาได้ เจ้าตัวจึงพานพ่วงตาเพื่อมองเจ้าของเรือนร่างน่าพิศ แต่กลับพบว่าหญิงสาวสวมหมวกแก๊ปแบบหมวกเบสบอลปิดหน้าลงมาเกือบครึ่ง ผมนี้น้ำตาลอ่อนถูกมัดเป็นหางม้าไหล่ออกมาจากหลังหมวก

แพทริกขมวดคิ้วเล็กน้อยแบบที่ชอบทำเวลาอะไรๆ ไม่เป็นอย่างใจต้องการ และอารมณ์ในตอนนั้นก็เกิดจากการที่เห็นหน้าอีกฝ่ายไม่ชัดดังใจหวัง จึงตั้งใจจะยืนดูอยู่อย่างนั้นตามประสาคนอยากได้อะไรต้องได้ จนร่างสมส่วนเดินขึ้นมาจากชอกขนาดพอดีสองคนเดินสวนเพื่อออกมาด้านหน้าศาลา

หญิงสาวชะลอฝีเท้าลงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่ามีแขกพิเศษของนายจ้างใหญ่ยืนอยู่ ร่างใหญ่ที่สะท้อนแสงสปอตไลท์ดวงไม่ใหญ่มากสองดวงหน้าศาลาทำให้เห็นใบหน้าอีกคนชัดขึ้นเล็กน้อย แต่ด้วยความ

ที่ยังไม่ใกล้พอ และตัวเองสวมหมวกปิดบังทัศนวิสัยไว้ด้วย คงจะไม่
งามแน่ถ้าเธียรทิวาจะเดินผ่านบุรุษผู้นั้นที่รู้อยู่เต็มอกว่าเป็นแขกของ
นายจ้างไปเฉยๆ หญิงสาวจึงเงยหน้าขึ้น ตัดสินใจว่าจะยกมือขึ้นไหว้
เพราะเห็นทีมเด็กเสิร์ฟบอกว่ามีเพื่อนมาตามของบอสลงมาจาก
กรุงเทพฯ หลายคน เลยพานทำให้เซฟใหญ่แห่งเวส เพิร์ลคิดไปเองว่า
คนเบื้องหน้าเป็นคนไทย

ชั่วพริบตาเดียวที่เธียรทิวาเงยหน้าขึ้นหมายจะยกมือไหว้พร้อม
เอ่ยสวัสดี ชายหนุ่มก็หันมาสบตาหล่อนจังๆ มือที่เตรียมวาดขึ้นพนม
แข็งค้างก่อนจะหมดแรงลงดื้อๆ ทำให้กระเป๋าสะพายใบไม่เล็กที่อยู่
บนบ่าเลื่อนตกลงจนของใช้บางอย่างกระเด็นออกมา ตาโตใสสีน้ำตาล
อ่อนเบิกกว้างกว่าทุกครา...ไม่...ไม่จริง

เสียงของตกกระทบพื้นทำให้หญิงสาวได้สติ รีบลนลานเก็บของ
ที่ตกอยู่เกลื่อนกลาด พร้อมอ้อมแอ้มขอโทษอีกฝ่ายเป็นภาษาจีนโดย
อัตโนมัติ จนอีกฝ่ายที่ก้มลงช่วยเก็บของแอบขมวดคิ้ว...รู้ได้ไงว่าเขา
เป็นคนจีน

‘เอ่อ...ไม่เป็นไรค่ะ’ หญิงสาวรีบพูดเมื่อเห็น ‘แขกของเจ้านาย’
ก้มลงช่วยหล่อนเก็บของ มือเขาสัมผัสโดนปลายนิ้วเรียวยาวของหญิงสาว
ทำให้รู้สึกได้ถึงสัมผัสเย็นเฉียบและกระแสไฟฟ้าบางอย่างที่แล่นปราด
เธียรทิวาเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตกใจทั้งๆ ที่อยากจะรีบหนีออกไป
จากตรงนี้ใจจะขาด พอดีกับที่ชายหนุ่มจะเงยหน้าขึ้น ศีรษะคุณชายลี
จึงกระแทกปีกหมวกของเธียรทิวาจนหมวกหล่น ผมน้ำตาลอ่อน
แตกกระจายล้อมรอบกรอบหน้า จมูกก็มใกล้จนแทบชนกัน วินาทีนั้น
เองที่แพทริครู้สึกเหมือนเลือดในกายหยุดเดิน เวลาหยุดหมุน และเขา
เองก็นิ่งเหมือนหยุดหายใจ

ไช้...ไช้ไช้ไช้...ดวงตาโตสีน้ำตาลอ่อน ใบหน้าหวานขาวราวกับ
หยวกกล้วย คิ้วเข้มเป็นทรงสวย จมูกโด่งรับกับเบ้าตาที่ทำให้รู้ว่าคุณ

ตรงหน้ามีเลือดตะวันตก ริมฝีปากอวบอูมที่เผลอปล่อยเสียงออกด้วยความตกใจพอกัน เมื่อรับรู้ได้ว่าเขาเห็นหน้าหล่อนเต็มๆ แต่ดูเหมือนว่าหญิงสาวจะได้สติก่อนชายหนุ่ม เพราะสีหน้าไร้สีเลือดของเธียรทิวาเปลี่ยนเป็นสีแดงกำชัดเจน ด้วยลักษณะทางกายภาพที่ใกล้เคียงกัน ลมหายใจแทบจะรดหน้าจนสัมผัสไอร้อน เหมือนมีแรงดึงดูดให้ทั้งสองคนออกห่างจากกันไม่ได้ เพราะเหมือนกับว่ายังมองหน้า คุณชายลี้ยังเคลื่อนไหวเข้าหาหล่อนมากขึ้นโดยที่เขาเองก็คงไม่รู้ตัว

แต่แล้วเมื่อสติมาครบ เธียรทิวาที่ไม่รู้จะตั้งรับอย่างไร รู้แค่อยู่ตรงนั้นต่อไปไม่ได้แล้ว รีบตัวดกระเป๋าสะพายที่หล่อนกวาดของใส่แบบลวกๆ ก่อนจะรีบวิ่งไปทางโซนที่พักพนักงานข้างหลังที่เจ้าของโรงแรมทำเป็นอาคารสามชั้นแถวยาวสำหรับพนักงานปกติและวิลลาหลังเล็กๆ สำหรับระดับผู้จัดการ ซึ่งหญิงสาวเป็นถึงหัวหน้าเซฟของโรงแรมบนเกาะแห่งนี้ แถมควบด้วยตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายอาหารและเครื่องดื่ม ทำให้ได้สิทธิพิเศษที่จะมีบ้านพักประจำตำแหน่งของตัวเองเหมือนกับผู้จัดการคนอื่นๆ

ส่วนแพทริกที่ยังนั่งเหมือนถูกสาปเริ่มพยายามกลับมาหายใจอีกครั้ง ไม่รู้เลยว่าตัวเองกลืนหายใจไปนานเท่าไร จนรู้สึกเหมือนคนสำลักน้ำ จึงได้สติขึ้น เลือดแล่นพล่านทั่วร่างกาย มือที่ยังจับสัมผัสของหล่อนไอร้อนวาบ...เทียนอ้อ เทียนอ้อของเฮียใช้ไหม...

“คุณชายจะรับกาแฟสักหน่อยไหมครับ” เหว่ยฟางถาม แพทริกหลังจากเปิดประตูวิลลาส่วนตัวที่ หัศวรรช เวส อังกูร เจ้าของ รีสอร์ทหกดาวหรรษากลางเกาะส่วนตัวที่ชื่อว่าเวส เพิร์ลจัดไว้ให้คู่ค้า รายใหม่ ตาเรียหรือสังเกตเห็นอาการเจ้านายที่มีหน้าตาเหมือนคนไม่ได้ นอน ถึงแม้ผู้เป็นนายจะอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตผ้าไหมพอดีตัวกับกางเกง สแล็กสีดำเรียบร้อย เนียบตั้งแต่หัวจดเท้าแบบที่ใส่ทุกวันเหมือนเป็น เครื่องแบบประจำตัวของเขา แต่หน้าตากลับเรียกได้ว่าดูไม่จัด

แพทริกยังคงยืนนิ่งไม่ตอบคำถามใดๆ รวห่านาที่ จนอาเหว่ย เกือบจะถอดใจถอยออกไปรอนอกห้อง คุณชายแห่งตระกูลลีถึงได้เอ่ย ปากขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำเอามือขวาคนสนิทต้องชะงักรอฟังและรอ คำสั่งไปด้วย

“เมื่อคืน...อ้าวเจเอเทียนอี” พุดเสียงนิ่งๆ เรียบๆ รวกับบอกว่า วันนี้อากาศดี แต่คนฟังกลับไม่นิ่งตามเพราะรู้แก่ใจว่า ชื่อที่เจ้านาย เพิ่งเอ่ยออกมามีความสำคัญแค่ไหน และมีความสัมพันธ์แบบใดกับ แพทริก

“หา!” อาเหว่ยตกใจ เบิกตาตึกกว้างขึ้น เป็นไปได้อย่างไร ก็เมื่อ สิบปีก่อนตอนคุณชายอายุสี่สิบห้า ที่เป็นบ้าเป็นหลัง เพราะสาวน้อย

คนสวยที่คุณชายหลงรักหวั่นไหวหวาดกลัวตายไป ความหวั่นไหวแทบตายก็ไม่ใช่เจอ พ่อแม่ฝ่ายหญิงก็ปิดข่าวเงียบ ไม่ยอมรับการติดต่อใดๆ จากตระกูลสีทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่ทั้งอำนาจเงิน อำนาจคน แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่คนอย่างแพทริกจะหาใครไม่เจอ

“เจอที่ไหนครับ ใช่แน่หรือเปล่า” เหวี่ยงฟางถามเพราะน่าตกใจไม่น้อยที่อยู่ๆ เอียร์ทิวา ทิอา รอสส์ ที่หายตัวไปเป็นสิบปีจะโผล่มาบังเอิญเจอกับคุณชายของเขาบนเกาะส่วนตัวที่ยังไม่เปิดให้บริการแบบนี้

หญิงสาวหายตัวไปหลังจากเกิดอะไรขึ้นระหว่างคนสองคนก็ไม่รู้หายไปอย่างไรร่องรอยตอนหญิงสาวมีวัยแค่สิบแปดปี เป็นเฟรชชีในมหาวิทยาลัยเดียวกันกับที่แพทริกและหัตถ์วรรชเรียนหนังสืออยู่ เหตุการณ์คราวนั้นเล่นเอาทายาทผู้ทรงอิทธิพลบนเกาะฮ่องกงเสียผู้เสียคนอยู่นานหลายปี จนเกือบเสียทั้งอนาคต ทั้งชีวิต กว่าจะกลับมาใช้ชีวิตแบบปกติได้แบบนี้ก็เล่นเอาแทบแย่ และก็ไม่มีกี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าภายใต้อาการปกติเหมือนไม่มีอะไรบกรวนใจของชายหนุ่ม แท้จริงแล้วในจิตใจนั้นกลับไม่เคยลืมคนที่ทำให้เขาอนาถไม่สนิทอีกเลย คนคนเดียวที่ทำให้เขาคิดถึงทั้งยามหลับและยามตื่น

ความรักความหลงที่แพทริกมีให้เอียร์ทิวานั้นแรงๆ คนสนิทอย่างเขายังไม่อยากจะเชื่อด้วยซ้ำว่าคือความรักจริงๆ แต่ยี่สิบปีผ่านไป สิ่งที่คุณชายสีทำต่อสาวน้อยมาตลอด ทำให้ทุกคนรู้ซึ่งได้รักที่ชายหนุ่มมิให้อีกฝ่ายนั้นบริสุทธิ์และมั่นคงเพียงใด สิ่งเดียวที่ทำให้คนอย่างแพทริกยังไม่อาจเปิดเผยความรักที่มีได้เพราะเมื่อแรกพบเจอกัน คุณชายสีอายุยี่สิบปี สาวน้อยของเขาอายุสิบสาม!

ครั้งแรกที่คุณชายหน้าหล่อได้พบเทียนอี่ของเขาก็เมื่อคราวที่บิดาของสาวน้อยมารับตำแหน่งกงสุลใหญ่ของสหราชอาณาจักรประจำฮ่องกง โดยทางสถานกงสุลจัดงานเลี้ยงเพื่อแนะนำตัวผู้แทนใหม่

และเพื่อสร้างสัมพันธ์ไมตรีที่ดีกับนักการเมือง นักธุรกิจ ข้าราชการและผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น ในคราวนั้น แพทริก ลี กำลังจะเรียนจบระดับปริญญาตรีที่สหรัฐอเมริกา ด้วยความที่เจ้าตัวผมเองดี สอบพาสชั่นได้หลายครั้ง ทำให้เรียนได้ไวกว่าคนในช่วงอายุเดียวกัน

ประมุขผู้เป็นพ่อก็ใช้งานบุตรชายหนักหน่วง แบ่งเนืองงานหลายอย่างให้ดูแลเพราะเห็นว่า แพทริกต้องกลับมารับผิดชอบบริหารธุรกิจในฮ่องกงทั้งหมด ดังนั้นทุกปิดภาคการศึกษาชายหนุ่มจึงต้องกลับมาทำงาน ฝึกงาน และพบปะผู้คนมากมาย เพื่อสร้างรากฐานของตัวเองให้พร้อมในวันที่บิดาวางมือทุกอย่าง วันนั้นก็เช่นกัน ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งกำยำดูหล่อเหลาสวมทักซิโดสีดำ ผมสีดำลึกลับถูกเสยเปิดหน้าผากกว้าง ตกแต่งด้วยเจลอย่างดี ตาเรียวเฉียงมีชั้นแบบหลบในรับกันดีกับคิ้วเข้มเฉียงขึ้น ริมฝีปากบางเป็นสีแดงแบบที่ผู้หญิงเห็นแล้วอิจฉา เขายืนอยู่ข้างบิดา ลีหวังเขียน ที่เจรจาหักทลายกับคนรู้จักทั่วทั้งงาน ชายหนุ่มหันรีหันขวามองหาบริกรที่เดินเสิร์ฟอยู่ทำงาน เปื้อนชะมัด!

‘อู๊ป!! ซอร์รี่’ ลำเนียงแบบอังกฤษเป๊ะหวานหูตังขึ้นเมื่อคุณชายลีหันไปหมายจะยกมือเรียกหน่วยฟางให้ไปหาเครื่องดื่มมาดับอารมณ์ เปื้อ แต่กลับหันไปกระแทกเข้ากับร่างบาง มือใหญ่ประคองคนที่ชนเขาหรือเขาชนหล่อนแบบไม่ตั้งใจ ทำให้หญิงสาวที่แพทริกประคองไว้เงยขึ้นสบตาเขา ตาหวานสีน้ำตาลอ่อนเป็นประกาย แพนตาวยาวองนกะพริบถี่ๆ จมูกโด่งรับกันกับโครงหน้าหวานกระซกหัวใจเขาอย่างจัง

‘ไม่เป็นไร’ ชายหนุ่มตอบเสียงพราว บ้าฉิบ! ทำไมเสียงเขาอ่อนแบบนั้น แพทริกนึกคุณตัวเองทันที แต่ก็ยังดีหน้านี้ มองคนตรงหน้าที่ยืนขึ้นเต็มความสูง สาวสวยสวมชุดแบบสวิงเดรส แขนกุด กระโปรงพอง สวมรองเท้าส้นสูงสองนิ้ว ทำให้หล่อนดูน่ารักมากกว่าสวยแบบที่ไบหน่าบ่งบอก รูปร่างราวกับสาวโตเต็มวัย คะเนเอาเองว่าอายุคงจะ

ประมาณสิบแปดสิบเก้า จะมีก็แต่หน้าอ่อนใส่นั่นละที่ทำให้เขาก้ากึ่งว่าสาวน้อยคนนี้เป็นเด็กหรือผู้ใหญ่

เถียรทิวายิ้มหวานให้คนที่เป็นแขกในงานแทนคำขอโทษที่หล่อนซุ่มซำมจากการเตรียมจะวิ่งไปหาบิดา ด้วยสาวน้อยมาถึงงานเลี้ยงช้ากว่าเวลาที่กำหนด เพราะกว่าจะได้กลับจากรายงานตัวที่โรงเรียนก็ช้าเต็มทน เนื่องจากเพิ่งย้ายมากลางภาคการศึกษา หญิงสาวก้มหัวเป็นเชิงขอตัว แต่กลับโดนคนตัวใหญ่จับดันแขนไว้

‘มากับใคร จะรีบไปไหน’ ชายหนุ่มถามเสียงเรียบ แต่ใจอยากรู้ลูกเต้าเหล่าใคร พຼงนี้จะให้เอาไปจัดการให้ ไม่เคยนึกถูกใจใครแบบนี้มาก่อน ทั้งๆ ที่ก็มีสาวๆ เวะเวียนเข้ามาในชีวิตไม่ได้ขาดตั้งแต่แตกเนื้อหนุ่ม

ฝ่ายเถียรทิวาเอียงหัว เพราะไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรว่านี่บ้านหล่อนปากอ้อมสีแดงสดกำลังจะอำตบ แต่กลับกลายเป็นว่ามารดาของหล่อนผู้มีวัยสี่สิบกว่า แต่ดูแลตัวเองอย่างดีจึงยังดูสวยงามเหมือนมีวัยสามสิบกว่าเดินมาทางนี้พอดี

‘เทียนอ้อไปไหนมา แดดร้อนอยู่นานแล้วนะลูก’ มาตามของนักการทูตชื่อดังเรียกบุตรสาวที่ยืนอยู่กลางกลุ่มคนที่ไม่น่าจะรู้จัก ไม่รู้ว่ามัวทำอะไรอยู่ถึงมาร่วมงานชาชนาครั้งนี้ แต่เมื่อเห็นว่าผู้ร่วมสนทนากับสาวน้อยของท่านกงสุลเป็นใครก็ต้องรีบเอ่ยทัก

‘อ้าวท่านประธาน คุณชาย ขอโทษทีค่ะ คุณอะไรกับเทียนอ้อค้างอยู่หรือเปล่าคะ’

ชายหนุ่มได้ยืนแบบนั้นก็หันมองหน้าเจ้าตัว ปล่อยมือที่จับแขนเถียรทิวาลงอย่างอ้อยอิ่ง มองสตรีสูงวัยที่เดินมาใหม่อีกครั้งก่อนจะทำความเคารพด้วยการก้มหัวให้ อ้อ...ลูกสาวกงสุลสินะ

‘ไม่มีอะไรครับ มาตาม’ แพทริคเปิดปากตอบผู้ใหญ่ ทั้งๆ ที่ปกติไม่เคยจะอำปากพูดกับใคร ‘ยังงี้เดียวขอเดินไปแนะนำตัวกับท่าน

กงสุลด้วยเลยนะครับ คุณพ่อผมเตรียมของมายินดีที่รับตำแหน่งใหม่' คุณชายลืบอกแบบลุ่มๆ ทำเอาประธานลี้ที่ยืนอยู่เลิควิ่งขึ้นสงสัย ที่ ลูกชายตัวดีดูอยากช่วยเขาหาคอนเนกชัน ทั้งที่ปกติทำหน้าซังกะตาย ทุกครั้งที่เขาลากมางานสังคมแบบนี้ แต่นี่จัดแจงเข้าหาผู้ใหญ่เองเสรีจ สรรพ

‘งั้นเชิญค่ะ นี่รู้จักกันแล้วใช่ไหมคะ เทียนอ๊ สวัสดิ์คุณชายลืลูก’ มาตามท่านกงสุลบอกบุตรสาวที่ยืนยิ้มกว้างอยู่ข้างๆ เป็นภาษาจีน ‘นี่ลูกสาวดิฉัน เขียวทิวา ทิอา รอสส์ ค่ะ แต่ดิฉันเรียกเทียนอ๊ ตามที่ อาป๊าดิฉันเรียก’ มาตามอธิบาย สตรีท่านนี้เป็นลูกครึ่งไทย-ฮ่องกง เชื้อ สายจีนทางฝั่งคุณตาสินะ ถึงทำให้สาวน้อยของเขามีชื่อจีนแสนหวาน แบบนี้

‘ยินดีที่ได้รู้จักนะ เฮียชื่อแพทริค’ คำแทนตัวที่คุณชายลี้ใช้ เล่นเอาเหวี่ยงฟางแทบล้นน้ำ ไม่นับเสียงอ่อนหวานที่มาจากปากอีก ขนาดคุณนายลี้ผู้เป็นแม่ที่คุณชายรักหนักหนา เขายังไม่เคยพูดด้วย น้ำเสียงแบบนี้

‘ค่ะ เรียกเทียนอ๊ก็ได้ค่ะ’ หญิงสาวตอบเป็นภาษาจีนเมื่อทราบ จากมารดาว่าคนตรงหน้าคือลูกหลานมังกรร้อยเปอร์เซ็นต์

ส่วนแพทริคไม่ได้ตอบอะไรให้มากความ แต่พยักหน้าน้อยๆ รับคำ...พร้อมกับยิ้มในหน้าแบบที่ไม่เคยยิ้มให้ใคร

...

“มึงคิดว่าคนอย่างกูจะจำผิดหรือ” แพทริคฉุนทันที ตวัดหน้า มองคนสนิทตาขวาง

จนอาเหวี่ยงรับสายหน้าปฏิเสธก่อนงานจะเข้า เพราะรู้ถึงความ อารมณ์ร้อนของเจ้านายดี ปรึกษาเรื่องเปลี่ยนประเด็นให้คุณชายลี้เย็น ลง จะได้ไม่อาละวาดใส่เขาให้เสียฤกษ์เสียยาม

“ลงไปทานกาแฟกับมิสเตอร์เวสไหมครับ เพื่อจะมีข้อมูลอะไร

มากขึ้น อากาศข้างนอกกำลังดีเชียวนะครับ” อาเหวยของคุณชายแนะนำ
รู้อารมณ์ผู้เป็นนายดี ในขณะที่มือก็จัดเอกสารให้เข้าที่เข้าทาง

ส่วนแพทริกก็ทำตามมองคนสนิทเหมือนประเมินสถานการณ์ครู่
หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้านิ่งตามนิสัย

“วอลเล่อร์มันตื่นละหรือ นี่กว่ามันจะนอนกอดเมียจนบ้ายชะ
อีก” คุณชายประชดใส่หูผ่านผู้ช่วยของเขา ก็เมียวอลเล่อร์ หรือ
หัตถ์วราช วอลเล่อร์ เวส อังกฤษ สวายน้อยชะเมื่อไหร่ เขาเองเคยหลงเสน่ห์
มาตามพรรณพัตราคนสวยอยู่พักใหญ่เพราะดวงตาสีอัลมอนด์ทำให้
เขานึกถึงเทียนอี่ นั่นละที่เป็นประเด็นสำคัญ ไม่นานหลังจากนั้นโต๊ะ
อาหารเข้าแบบง่าย ๆ ที่ตั้งอยู่บริเวณท่าเรือของหัตถ์วราชก็ได้มีโอกาส
ต้อนรับแขกที่ไม่ได้รับเชิญ

“ไถ่ ต้นเข้าเหมือนกัน” แพทริกทักหุ่นส่วนที่เรียนหนังสือ
ด้วยกันมานาน มองหน้าหล่อแบบเลือดผสมของหัตถ์วราชที่กำลังดื่ม
กาแฟ มีเพื่อนร่วมโต๊ะเป็นคอมพิวเตอร์แบบพกพาและแท็บเล็ตอีกหนึ่ง
เครื่อง ก่อนลดแก้วลงเพื่อมองหน้าคนมาใหม่

“ตื่นจนชิน...แล้วนี่ไม่ได้นอนหรือ ทำทางดูไม่ได้” พูดจบก็หัน
แบล็กพูดดึงหรือใส่กรอกเลือด อาหารต้นตำรับของสกอตแลนด์ที่เสิร์ฟ
มาในชุดอาหารเช้าของบอสใหญ่เข้าปาก

“อือ...” แพทริกส่งเสียงในลำคอ หน้านิ่งไม่แสดงอาการใดๆ ทั้ง
สิ้น ก่อนพยักหน้ารับจานอาหารที่พนักงานโรงแรมเอามาเสิร์ฟ แต่ยัง
ไม่ลงมือกิน ตาเรียวเฉียงมองทอดออกไปที่บริเวณท่าเรือพักใหญ่ ก่อน
จะเอ่ยปากขึ้น

“เมื่อวาน...” แพทริกพูดแค่นั้น...รู้สึกเหมือนมีคนมาบีบคอ พูด
ต่อไม่ออก จุกตื่อไปหมด ในขณะที่หัตถ์วราชวางแก้วกาแฟในมือลงบน
โต๊ะ รอฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรต่อ เพราะท่าทางแปลกพิกล

“ทำไม...มีอะไร”

“อ้าวเจอเทียนอ้อ”

จบประโยคนั้น หัศวรรชเลิกคิ้วสูง ตกใจไม่แพ้กัน เพราะพอรู้เรื่องราวของทั้งคู่มาบ้าง “เป็นไปได้ยังไง...เจอที่ไหน”

“เขาออกมาจากห้องครัว...”

คนที่ตกใจกว่าคือหัศวรรช ก็โรงแรมนี้เป็นของเขา คนในครัวก็ต้องเป็นพนักงานของเขาสิ ถ้าเทียนอ้ออยู่ได้จู่โจมเขาแค่นี้ ในเวลานี้ ถ้าไม่เป็นตลกร้ายก็คงเป็นเรื่องของพรหมลิขิตแล้วละ

“สูงประมาณนี้...” แพทริคชี้มือมาราวๆ ริมฝีปากล่าง “...ตัวประมาณนี้”

ชายหนุ่มใช้มือกะสัดส่วนเจ้าของหัวใจของเขาจนหัศวรรชอดทำไม่ได้ “ตาสีน้ำตาล ผมสีน้ำตาล...สวย” คำสุดท้ายเหมือนคุณชายลีพึมพำกับตัวเองมากกว่าที่จะบอกรูปพรรณสัณฐานแก่นายใหญ่ของเกาะมุก ชื่อนี้เป็นชื่อพื้นเมืองของเกาะที่หัศวรรชเอามาตั้งเป็นชื่อรีสอร์ตหรูหว่าเวส เฟอร์ล หรือไข่มุกของเวส

“จำสัดส่วนได้แม่นเชียว” หัศวรรชหัวเราะในลำคอ ใจ๋คุณชายลีนี่เห็นชะมัด ก่อนจะถามต่อด้วยความสงสัย “แต่เดี๋ยวนะ...เด็กของนายเป็นไทย-จีนไม่ใช่หรอ” เจ้าของรีสอร์ตเอ่ยถาม จำได้เลาๆ ว่าผู้หญิงที่ทำให้คุณชายลีเสียสติตอนหายตัวไปคือเด็กสาวที่มาสารภาพรักกับเขาตอนเรียนปริญญาเอกอยู่ที่อังกฤษ ชื่อเทียน หรือเรียกระยะลึกลับอย่าง ซอบมาแอบยืนอยู่หลังแคมปัส คอยให้คุกกี้บ้าง ขนมอื่นๆ บ้าง เขียนโน้ตให้เขาเป็นภาษาไทยอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเกิดเรื่องขึ้น “คนในครัวเป็นฝรั่งกับจีน ส่วนลูกมือเป็นคนไทย คนท้องถิ่นแหละ” มิสเตอร์เวส อังการบอกตามข้อมูลที่จำได้ในหัว

“และคนเดียวที่ฉันไม่เคยเห็นหน้าคือหัวหน้าเซฟชื่อเป็นฝรั่ง แต่ต่อให้เห็นหน้าก็จำเด็กของนายไม่ได้หรอก” หัศวรรชยกไหล่แบบคน

ไม่สนใจใครทำอะไร ตั้งแต่จำความได้ก็มีผู้หญิงวิ่งเข้ามาให้เลือกเดตนับ
ไม่ถ้วน ถ้าให้จำหน้าจำชื่อได้ครบทุกคน เขาคงไม่เหลือพื้นที่สมองไว้
ทำงานแน่ๆ

“แกนี่มันฮาร์ดเบรกเกอร์ชัดๆ” คุณชายลืต้อว่าหุ่นส่วนด้วยความ
ความหมั่นไส้ เพราะคนตรงหน้ารูปหล่อแบบลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศส สูง
ร้อยแปดสิบเจ็ด ก่ายอย่างกับนายแบบชุดชั้นใน แถมมาด้วยทรัพย์สิน
สมบัติมหาศาล ทำให้ผู้หญิงที่ไหนก็วิ่งเข้ามา สนใจเขา หลงเสน่ห์เขา
รวมถึงเทียนอี่ของเขา

...

วันนั้นเทียนอี่มารอเขาที่แคมป์หลังจากเพิ่งย้ายกลับมาอังกฤษ
เมื่อปีดามดวาระ เทียนอี่ในวัยสิบแปดปีดูสวยสะพร่งกว่าน้องน้อย
วัยสิบสามที่เขาตกหลุมรักเมื่อห้าปีก่อน เขาโกรธตัวเองแทบบ้าที่ไป
หลงรักสาวลูกผสมแสนสวยลูกสาวท่านทูต แต่พอรู้ความจริงว่าหล่อน
อายุแค่สิบสามปี เขาไปไม่เป็นอยู่พักใหญ่ จนอาเหว่ยถึงกับหัวเราะ
เสียงดังกับอาป้าของเขา

‘อาเหว่ย ล้อเฝ้าคุณชายของลื้อดีๆ เดี่ยวไปจุดลูกสาวเขา โดน
คตี่ปล้ำเด็ก อ้าวไม่ว่างไปเยี่ยมในคุกน้า’

‘อาป้า...’ น้ำเสียงแพทริคเหน้อยหน้าย จริงๆ อายุชะมัดที่ไป
ถูกใจเด็กอายุสิบสาม จากนั้นก็พยายามหลายครั้งที่จะเลิกคิดกับแม่
น้องน้อยแบบนั้น แต่โบหน้าหวานแสนสวยกับกิริยาน่ารักของหล่อน
ทำเอาเขาหลบเทียนอี่ออกจากความทรงจำไม่ได้ ยิ่งเวลาผ่านไป จาก
คนที่ไม่เคยอยากกลับบ้านเวลาปิดเทอม กลายเป็นว่ากลับมาเดือนละ
สองครั้งเพราะอยากเจอเด็กหน้าสวยเสียงหวานบ่อยๆ

‘รอเฮียนานยัง’

แก้มใสของเจียรทิวาแดงขึ้นเพราะอากาศหนาว เด็กสาวภูมิใจ
แรงๆ เพิ่มความอบอุ่นให้ตัวเอง ยิ้มหวานให้แพทริคที่ยืนค้ำหัวหล่อน

อยู่ โดยที่สาวน้อยส่ายหน้าเฉยๆปฏิเสธคำถามของเขา

‘ถ้าหนาวทำไมไม่รอในรถ อาเหว่ยไปไหน...’ แพทริคคว้ามือเล็ก มาไว้ในอุ้งมือใหญ่ก่อนพ่นลมร้อนจากปากให้เด็กสาวอุ่นขึ้น โดยที่ ตาเขียวหรีหันหาผู้ช่วยของตนเอง ว่าหายไปไหนถึงทิ้งคนสำคัญของ เขาไว้แบบนี้

‘ไม่นานหรอกค่ะ อาเหว่ยไปซื้อขนมร้อนให้เพราะเทียนหิว’ เอียร์- ทิวยิ้มประจบอาเฮียของหล่อน แพทริคน่ารักเสมอ คอยดูแลตามใจ สอนหนังสือให้ในบางวิชาที่หล่อนไม่รู้เรื่อง เพราะคุณชายลี้มีมันสมอง ระดับอัจฉริยะ เรียนเก่ง อธิบายเรื่องยากเป็นเรื่องง่ายได้ทุกวิชา

‘กันไปเอาเอกสารกันเถอะ เดี่ยวเฮียพาเข้าลอนดอนไปกิน สปาเก็ตตี้ที่เราชอบดีไหม’

เอียร์ทิวาได้ยินแบบนี้ก็ส่งยิ้มหวาน พยักหน้าเร็วๆ ตอบรับ ข้อเสนองานของพี่ชายแสนดี ‘เอาสิคะ เฮียน่ารักจัง’

เอียร์ทิวาขบหน้าลงกับแขนแพทริค ภูโถรวากับแมวอ้อนเจ้าของ แต่เจ้าของแมวกลับอยากตะครุบคนสวยข้างๆ ยิ่งน้องน้อยมาใกล้ชิด แบบนี้ เขาก็ยิ่งอยากจะลื้มๆ ไปซะว่าหล่อนยังเด็กเกินไปสำหรับความ สัมพันธ์แบบผู้ใหญ่

พี่ชายกับน้องสาวที่อาเฮียอยากให้ท้องชนกันจะแย่งกำลังเดินมุ่ง ไปทางตึกอำนวยการเพื่อเอาเอกสารสมัครเข้าเรียนของเอียร์ทิวา แต่ เสียงทุ้มที่ดังขึ้นเหนือหัวเรียกทั้งสองไว้

‘ลี้ นายลี้มสมุดโน้ต’

ชายหนุ่มหน้าตาหล่อร่ากับเทพบุตร ตาสีเทา เรียกอาเฮียของ เทียนอี่ไว้ หญิงสาวเพิ่งรู้วันนี้เองว่าอาการหัวใจเต้นผิดจังหวะมัน เป็นอย่างไรก็ตอนที่เห็นหน้าเขาทีละ ทำทางสายตาที่เอียร์ทิวามอง หัศวรรซงประเจิดประเจ้อ่นาดู เพราะน้องน้อยได้ยินเสียงแพทริค กระแอมแรงๆ จนเทียนอี่ของเฮียหน้าแดงก่ำด้วยความเขินอาย จนมี

สาวสวยเดินเข้ามาสมทบพูดคุยอะไรกับเทพบุตร หล่อน และแพทริก นั้นแหละ เขียวทิวาจึงใช้โอกาสนั้นหายใจเข้าลึกเรียกสติ แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่าสาวคนใหม่ลูกครึ่งไทย-อังกฤษที่ชื่อแอนน่านั้น พูดกับหัตถ์วรรณเป็นภาษาไทยด้วยบทสนทนาล่อแหลม

‘วิลรีบกัลบนะ แอนนาจะอุ่นเตียงรอ’

จนทำธุระเรื่องเรียน เรื่องที่พักทั้งหมดเสร็จสิ้น แพทริก ถึงได้ฤกษ์พาสาวน้อยคนสวยของเขามาทานอาหารอิตาลีร้านดังที่ ตกแต่งด้วยสีฟ้าให้บรรยากาศเหมือนอูริมทะเล ตั้งอยู่เยื้องกับแฮร์-รอตส์ ห้างสรรพสินค้าหรูหราชื่อดังกลางกรุงลอนดอน ซึ่งเป็นร้านโปรดของเด็กสาว เขียวทิวามองหน้าคนตัวโตที่นั่งอยู่ตรงข้ามแบบไม่แน่ใจ ครู่หนึ่ง ก่อนจะรวบรวมความกล้าออกปากถามสิ่งที่ค้างคาในใจ

‘เพื่อนเฮียเป็นคนไทยหรือคะ’ เขียวทิวาถามเป็นภาษาจีน เรียกความสนใจจากแพทริกซึ่งเมื่อได้ยินประโยคนั้นก็เงยบไปอดใจใหญ่ ก่อนจะบอกเสียงเรียบว่า

‘อ้อ ไทย-เฟรนช์’

‘ได้ยินแบบนั้นเขียวทิวาก็คอดที่จะนอกเรื่องไม่ได้ หัวเราะว่าจน คุณชายลืบล้าง ขมวดคิ้วเข้มมุ่น นี่ถ้าเป็นคนอื่นข้าใส่หน้าเขาแบบนี้ โดนเด็ดหัวไปแล้ว แต่เพราะเป็นเด็กสาวคนนี้ คนหน้านิ่ง ดู เอาจริง เลยยกยิมน้อยๆ ชนิดที่ถ้าไม่รู้จักกันจริงคงไม่เห็นว่ากล่อมเนียน ใบหน้าเขาขยับ

‘หัวเราะอะไรเมย์เหมย์’

เมย์เหมย์ เป็นคำเรียกที่แปลว่า น้องสาว ที่คุณชายมักใช้เรียก เวลาเด็กสาวทำกิจรำน่าเอ็นดู คำเรียกที่คุณนายลี มารดาของเขาชอบ เรียกแทนตัวเทียนอ้อเวลาเด็กสาวแวะไปกินข้าวที่คฤหาสน์ตระกูลลี เขา ถึงกับขัดใจตอนได้ยินคำว่า ‘เมย์เหมย์ของคุณชาย’ ในคราแรก ก็ใคร

อยากให้เทียนอ๊เป็นน้องละ อยากให้เป็นอย่างอื่นมากกว่า จนมารดา
เขาต้องปรามด้วยความขันว่า

‘ชีวหลง...อาม้าให้เป็นเมียเหม่ยก่อน วันไหนถึงเวลาอาม้าจะ
ไปขอมาเป็นลิไทให้ น้องยังเด็กมาก พูดตรงๆ อาม้ากลัวเรานี่แหละ
จะเปลี่ยนใจ’ คุณนายลี้สุดที่รักเรียกแพทริคด้วยชื่อจีนของเขาที่แปล
ว่า มังกรทอง เวลาต้องการพูดอะไรเป็นจริงเป็นจัง ปรามคนตัวโตที่
ทำท่าจะตะครุบน้องน้อยตลอดเวลา ทางตระกูลลี้ไม่มีใครขัดใจขัด
ขวางเทียนอ๊เลย แคร้รู้สึกว้าเด็กสาวยังเด็ก และอยากให้บุตรชายทำงาน
จนเข้าที่เข้าทางกว่านี้

‘ไทย-เฟรนช์ คนไทยเขาเอาไว้เรียกวัวพันธุ์นี้ที่เราเอามาทำ
สเด็กคะ’ เขียรทิวาอธิบายให้อาเฮียฟัง ก่อนจะเอ่ยประโยคที่อีกฝ่าย
ไม่อยากจะให้หล่อนพูดถึงผู้ชายไหนแบบนั้น ‘แต่จะว่าไป He’s look
Yummy เหมือนกันนะคะ’

‘ถามถึงมันทำไม’ แพทริคคิ้วกระตุก ไม่พอใจขึ้นมาทันที
สังหรณ์แปลกๆ ลอยกรุ่นอยู่ในอก ที่ผ่านมาเขาวางใจเพราะหล่อนไม่มี
ความสัมพันธ์ฉันคู่สาวกับใคร ไม่ว่าเพื่อนที่โรงเรียนตามจีบรุมชอบ
แค่ไหน ก็เป็นได้แต่หมามองเครื่องบิน อาจจะเพราะเขียรทิวาไม่สนใจ
ใคร และอาจจะเพราะเขาเองที่ปล่อยกลืนแสดงความเป็นเจ้าของไว้
รอบตัวอีกฝ่ายตลอดเวลา

‘หล่อ...เทียนชอบ’

เขียรทิวาบอกตรงๆ ยักคิ้วข้างเดียวส่งสัญญาณบอกคนที่ทำตัว
เป็นพี่ชาย ท่าทางรื่นรมย์มีความสุข มือไม้ก็ม้วนเส้นสปาเกตตีเข้าปาก
ในขณะที่คุณชายลี้ก็ถึงกับหมดอารมณ์กินข้าว รู้สึกเหมือนฟ้าถล่มที่
เขียรทิวาพูดออกมาได้หน้าตาเฉยว่าหลงรักวอลเล่อร์ เพื่อนร่วมคลาส
ปริญญาเอกของเขา นี่ถ้าหล่อนได้จดหมายตอบรับจากมหา’ลัยที่เขา
ศึกษาอยู่ ก็แปลว่าเทียนอ๊ต้องได้เจอไอ้ลูกผสมนั้นตลอดเวลา คิดแล้ว

ก็ร่ำร่ำอยากจะทำให้อาปายกเลิกหนังสือสนับสนุนเรียกริทวาทันที

‘เรียนในลอนดอนใหม่ ทำไม่ถึงอยากไปเรียนถึงโน่น’ พอรู้ว่าสาวน้อยของเขาสนใจชายอื่น แพทริกก็ถึงกับพยายามเปลี่ยนใจน้องน้อย ตั้งตัวกันท่า ทำทุกอย่างให้อีกคนไม่มีทางได้เจอชายหนุ่มลูกผสมรูปหล่อคนนั้นไปมากกว่าที่ควรจะเป็น ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่หลงกล

‘เบื่อลอนดอนจะตาย คนเยอะแยะ ยังไงวิกเอนด์ต้องกลับมาหาหม่าม้ากับแด็ดดีอยู่แล้ว’ สาวน้อยวัยสิบแปดปีเอ่ย ‘ถึงแม้จริง ๆ อยากเรียนทำกับข้าวทำขนม แต่แด็ดดีบ่นเทียนจนหนูสาวว่าจะเรียนไปทำไม เทียนก็เลยยอมตามใจ เลือกเมเจอร์ที่เขาชอบ แลกกับการได้ไปเรียนยูเดียวกับเฮียไจค์’

น้องสาวยิ้มหวาน อ่อนก่อนดูดเส้นสปาเกตตีเข้าปาก ลิ่นเล็กเลียริมฝีปากเก็บซอสที่ติดอยู่อย่างน่าเอ็นดู แต่ทำเอาแพทริกอึ้งร่วมทั้งอยากสัมผัสรสชาติของริมฝีปากคู่ นั้น ทั้งไม่พอใจที่อีกฝ่ายชอบเพื่อนร่วมชั้นเรียนของเขา แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เลยได้แต่พยักหน้าแค้นๆ และตั้งใจว่าจะกันทำให้ได้มากที่สุด จนกว่าเทียนอ๊จะโตพอที่เขาจะสารภาพรักได้อย่างเป็นทางการ พร้อมทั้งจะขยับความสัมพันธ์ไปอีกขั้น เขาเฝ้าของเขามาตั้งแต่อายุไม่เท่าไร พอเป็นสาวขึ้นมาก็คะตึกออกไปหาคนอื่น...ไม่มีวัน!

จากวันนั้นเพียงสองสัปดาห์ คุณหนูลูกสาวท่านบุตรอสส์

ก็ได้รับคำตอบรับเข้าเรียนในคณะภาษาศาสตร์และวรรณคดีตามความชอบอันดับที่สองรองจากการทำอาหาร ทำเอาแพทริกถึงกับเบ้หน้า เพราะหญิงสาวมักจะแหวะเวียนมาหาชายหนุ่มพร้อมขนมสำหรับเขาชุดหนึ่ง ของอาเหว่ยชุดหนึ่ง แต่ที่น่าโมโหคือไอ้ชุดที่สามที่ฝากให้ห้ศวรรชทุทครั้ง ซึ่งเขาก็โยนทิ้งตลอดเวลา ไม่เคยส่งต่อให้อีกฝ่ายได้ ลืมรสมือสาวน้อยของเขาเป็นอันขาด

จวบจนมาถึงวันนี้ซึ่งเป็นวันเกิดของหัตถ์วรรช มีสาวน้อยใหญ่
แฉะมาอวยพรวันเกิดให้เจ้าตัวกันใหญ่ เล่นเอาหน้าตึกเรียนแน่นขนัด
ไปด้วยสาว ๆ ต่างสาขาวิชา ตั้งแต่ปริญญาตรีไล่เรียงขึ้นมาถึงปริญญา
เอก ทำเอาคนไม่ชอบความจ้อแจ้อย่างแพทริกหัวเสีย แต่ที่หงุดหงิด
ที่สุดก็เพราะหนึ่งในความวุ่นวายนั้นมีเถียรทิวา เจ้าของหัวใจของเขา
รวมอยู่ด้วย

‘เฮีย เทียนจะสารภาพรักเขา...’ เถียรทิวาอมยิ้มบอก ใบหน้า
สวยมีสีเลือดขึ้นนิดหนึ่งเมื่อนึกถึงชายในฝัน

ในขณะที่แพทริกถึงกับนิ่งไปเมื่อได้ยินหล่อนบอกประโยคนี้ เขา
รู้อยู่แล้วว่าหล่อนเป็นคนกล้าคิดกล้าพูดกล้าทำแบบคนมั่นใจใน
ตัวเอง แต่ไม่คิดว่าจะกล้าขนาดนี้ กล้ากว่าเขาที่รักหล่อนมาห้าปี แต่
ไม่เปิดปากพูดอะไรสักคำ

‘เจียบทำไมเฮีย แล้วทำไมทำหน้าแบบนั้น เทียนจะสารภาพรัก
กับวอลเลอร์ ไม่ใช่เฮียนะ ทำหน้าเหมือนจะอ้วก’ เด็กสาวตีความ
สภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเขาไปอีกอย่างหนึ่ง ภูหลังที่เกร็ง
ของแพทริก โดยที่ชายหนุ่มก็เดินตัวแข็ง สองจิตสองใจจะอ้าปากขัดขา
ไม่ให้สมรักัน แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่กล้าเอ่ยปากห้าม เอาจริงๆ
ต้องเรียกว่าชายหนุ่มมีไปหมดจนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรมากกว่า แพทริก
เลยได้แต่ไปส่งเถียรทิวากลับห้องพักเหมือนทุกวันอย่างคนไร้สติ แล้ว
กลับมาถึงห้องของตัวเองได้อย่างไรก็ไม่รู้ รู้สึกตัวอีกทีตอนที่เสียงเคาะ
ประตูแบบไม่เกรงใจใครดังขึ้น

‘ใครกันวะ พ่อแม่ไม่สอนเคาะประตูหรือไง’ คุณชายลีหัวเสีย
กระแทกแก้ววิสกี้ลงบนโต๊ะกระจก หงุดหงิดเรื่องหัวใจแล้วยังต้องมา
โดนรบกวนกลางดึกแบบนี้อีก แต่คนตัวใหญ่ก็ไม่วายสาวทำไปเปิด
ประตู ตั้งใจว่าจะด่าคนมารบกวนให้ยับ แต่คำพูดติดอยู่ที่ริมฝีปาก
ทันทีเมื่อเปิดประตูมาเจอเถียรทิวาหน้าเซียวตาแดงก้ำแบบคนร้องไห้

หนัก น้ำตานองหน้าสวยเป็นหลักฐานชั้นยอดว่าสาวน้อยของเขากำลังเสียใจ

‘เกิดอะไรขึ้นเทียนอี! ใครทำอะไร...’

ชายหนุ่มถามเสียงแข็ง มองคนที่ยืนอยู่หน้าห้องพักหรูหฺรา ในตอนที่สาวน้อยของเขาสา่ยหน้า สะอึกสะอื้นพูดไม่เป็นประโยค ‘เค้าปฏิเสธเทียน ฮือๆ’ พูดแค่นั้นเด็กสาวก็ปล่อยโฮออกมาอีกจนได้

ภาพตรงหน้าดูน่าสงสารจนแพทริคทนไม่ไหวต้องดึงคนสวยของเขามากอดปลอบ ไม่ชอบ ไม่อยากเห็นน้ำตาของเด็กสาวที่เขารักมาหลายปี นึกโกรธไปจนถึงเพื่อนร่วมคลาสที่บังอาจทำเด็กสาวเสียใจ เขาประคบประหม่ ยุงไม่ให้ไ้ได้ ไ้ไม่ให้ตอมมานาน น้ำตาสั้กหยดไม่เคยมีให้เห็น อยากไ้ทำอะไร เขาพูนหัวพูนเกล้าให้หมด เพราะอยากให้มีแต่รอยยิ้ม แล้วไ้เวลานั้นเพื่งเผลอมาไ้เญียรทิวาเห็นหน้าไ้ได้ไม่เท่าไร บังอาจมาทำคนของเขาเสียใจขนาดนี้

‘เทียนทำขนมไปให้กับการ์ด...ฮือๆ เขาชอบใจเฉยๆ อ่านการ์ดแล้วก็ไม่สนใจ แต่กลับหยิบมือถือออกมาอ่านข้อความแล้วลุกออกไปเลย’ เด็กสาวเล่าทั้งน้ำตา

‘มีแต่คนมาจีบเทียน ชอบเทียน แต่เขาทำแบบนี้ไ้ยังงั้เสีย...’

ทำไมแพทริคจะไ้รู้ว่าเด็กสาวเป็นทีสนใจขนาดไหน แค่ช่วงเวลาสามเดือนที่หล่อนเป็นน้องใหม่ในแคมปัสแห่งนี้ ชายหนุ่มรุ่นพี่และรุ่นเดียวกันมากมายต่างเพียรมาแะเวียนแะนำตัวเองบ้าง อาสาแะนำเมืองบ้างกับเญียรทิวา โดยที่ไ้ไ้รู้เลยว่าหล่อนมีขาใหญ่ อย่างเขาคุ้มครองดูแลอยู่ เพราะเขาดีหน้านี้่ ให้อาเหว่ยออกโรงหลังฉาก กวาดผู้ขายเหล่านั้เงียบๆ จนพวกมันล่าถอยกันไปเอง นึกแล้วก็อ่อนใจ เขาจัดการใครก็ไ้ไ้ให้ออกจากชีวิตเญียรทิวา แต่กลับจัดการกับหล่อนไ้ไ้เลยสักครั้ง แพทริคคิดแล้วก็ก้มลงมองเด็กสาวที่เขา กอดอยู่ในวงแขน ลูบหลังบางหวังให้คลายเสียใจ

เถียรทิวาสูดหายใจลึกกลั้นสะอื้น มีอบางป้ายน้ำตาออกจากหน้าสวยลวกๆ เยมองเขาแล้วรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาไม่น้อยเมื่อเห็นแววตาอ่อนโยน รักใคร่ เป็นห่วงเป็นใยฉายออกมา ดีใจที่อย่างน้อยก็ยังมีความเป็นที่พึ่งเสมอ

‘ไปเสีย พาไปกินเหล้าหน่อย ออกหักมันเจ็บแบบนี้เอง’

คนเป็นพี่ได้แต่ตามใจน้องน้อย หวังจะให้เด็กสาวอารมณ์ดีขึ้น ทั้งๆ ที่เขาเองก็เริ่มได้ที่จนแทบจะกระดกอะไรไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

คืนนั้นกว่าแพทริกกับเถียรทิวาจะกลับมาถึงห้องพัก

หรรษาของชายหนุ่มก็เกือบตีสาม สองร่างที่เดินแทบจะไม่ไหวโซซัดโซเซพุงกันทั้งคู่ ที่จะล้มทั้งคู่ แต่ท่าทางเด็กสาวจะอาการหนักกว่าชายหนุ่มหลายเท่า เพราะตาแทบจะลืมไม่ได้แล้ว แต่ยังพอลากขามาได้ตามทาง คอนกันมาจนถึงห้องนอนได้

‘นอนนี่แหละนะ เสียเข้าไปส่งไม่ไหวแล้ว เรานอนบนเตียงเดียว เหยื่อนอนโซฟาเอง’

คุณชายตระกูลสืบอกคนที่พับไปกับหมอนแล้ว ส่วนตัวเขาเมานานนี้จะนอนโซฟาหรือนอนเตียงก็คงไม่ได้ต่างกัน ปราชิตาคุมองไปที่เก้าอี้นุ่มในห้องนอน เกิดมาก็ไม่เคยนอนอะไรที่ไม่ใช่เตียงเหมือนกัน หน้าหล่อส่ายสะบัดเรียกสติที่แทบไม่เหลืออยู่ ไม่เมาแบบนี้มานานมากแล้ว

ด้านเด็กสาวที่ทำท่าจะล้มตั้งแต่หน้าประตูห้องนอนได้แต่ส่งเสียงในลำคอฟังไม่เป็นภาษา มือไม้บิดปายควาคอของคนที่กำลังห่มผ้าให้ได้ครึ่งตัวเขาอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว ทำให้แพทริกที่ไร้หลักล้มลงไปที่เขายังใช้แขนทั้งสองข้างยันตัวไว้ทัน แต่ร่างใหญ่ของชายหนุ่มคร่อมอยู่ด้านบนร่างบางเรียวยาว จมูกจกดกัน และไม่รู้ว่เพราะอะไรเถียรทิวาจึงถามออกไปขณะยกมือบางขึ้นประคองหน้าหล่อของ

แพทริกไว้

‘เทียนไม่สวยหรือเฮีย...’ คนเมาเต็มทีพิมพ์คำถาม ตาหวานเชื่องมองคนที่นอนทับร่างหล่อนอยู่

‘ใครว่าไม่สวย สวยจน...’ แพทริกกลืนคำพูดลงคอ ทั้งฤทธิ์เหล้าทั้งฤทธิ์รักทำให้เขาอยากจะครอบครองสาวน้อยในอ้อมแขนของเขาแทบบ้า แค่นั้นแล้วความอดทนที่มีมาตลอดหลายปีก็ขาดฝั่ง เมื่อก่อนห้ามตัวเองได้ แค่ออบแขน ลูบหัว หรือจูบกระหม่อมก็มีความสุข ก็พอใจ แต่ตอนนี้...คิดได้แค่นั้นกับดริมฝีปากลงกับปากอวบอิมของสาวน้อย ละเลียดชิมจนคนที่เกือบจะหมดสติหลับไปได้ร่างร้องครางออกมาด้วยความรู้สึกที่ผสมปนเปกันไปหมด

‘เฮีย...ทำอะไรนะ’ ความรู้สึกวาบหวามที่ประดังประเดเข้ามาบวกกับฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้หล่อนไม่มีสติและแรงจูงใจตัวเอง อย่าว่าแต่อำปากห้ามเลย ใจหนึ่งก็เพลิดเพลिनไปกับสัมผัสหวานล้ำที่เขามอบให้ จนเผลอเบียดตัวเข้าหาอีกฝ่ายตามสัญชาตญาณ

‘เฮียรักเรา...รักมานานแล้ว’ ชายหนุ่มยังไม่หยุดจุ่มเฝือก้องตักตวงจากคนใต้ร่างจนเด็กสาวอ่อนระทวยไปหมด ประสบการณ์ที่เหนือกว่าทำให้เธียรทิวาเข้าใจเขาไม่ไหว ได้แต่พิมพ์เบาๆ เพียงเท่านั้น

‘เฮียอย่า...’ เด็กสาวออกปากห้าม แต่ปรี๊ดตาหวานสบกับตาแพทริกที่เล่าโลมหล่อนอย่างชำนาญ จิตใต้สำนึกบอกตัวเองว่าอย่าหลงเพริดไปกับความวาบหวามที่เกิดขึ้น แต่แรงดึงดูดระหว่างชายหญิง ความลุ่มหลงในเพศรส ผสมกับความอยากรู้อยากลอง ปนเปกับสัมผัสร้อนที่ชายหนุ่มปรนเปรออยู่ แต่ที่แย่ที่สุดน่าจะเป็นเพราะสติที่ไร้แรงยับยั้งซึ่งใจเพราะดื่มเกินพอดี ทำให้เธียรทิวาทำได้แค่ใช้มือบางดันตัวเขา ขณะที่แพทริกซึ่งไม่สนใจสิ่งรอบข้างใดๆ อีกต่อไปแล้ว ดึงเสื้อผ้าออกจากร่างบางและตัวเองเร็วราวกับกะพริบตา ร้อนไปหมด...

‘เป็นของเฮียนะ...’ นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่เธียรทิวาได้ยินก่อน

ชายหนุ่มจะสอดแทรกแก่นกายใหญ่โตที่แสดงความเป็นชายจนสุดตัว เล่นเอาเจ็บร้าวแทบบ้า น้ำตาไหลออกจากหน่วยตาสวຍแบบไม่ต้องเค้น ในใจนี้ถึงเกียจตัวเองที่เมาจนได้เรื่อง แต่ร่างกายกลับตอบสนองคนตรงหน้าราวกับเขาและหล่อนเกิดมาคู่กัน

‘ไม่ร้องทูนหัว...เฮียรักเทียนอ้อ รักคนเดียว เฮียจะดูแลเราเองนะ สุดที่รักของเฮีย’ ชายหนุ่มพึมพำบอกรัก ในใจก่นด่าซาตานในตัวที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้ ความมึนเมาจากแอลกอฮอล์หายแทบเป็นปลิดทิ้งเมื่อเจอการตอดรัดเซมึงเกลียวจากคนสวຍได้ร่าง แต่ทั้งรักทั้งหลงทั้งหวง กลัวน้องน้อยจะเป็นของคนอื่นไป

คนที่ฉลาดในเรื่องเรียนตัดสินใจเรื่องนี้แบบไร้สติสุดๆ บดเบียดเนื้อตัวร้อนผ่าวให้เสียดสีกัน ห่มสะโพกสอบกำหนดจึงหะรักจนสาวน้อยของเขาหวีดร้องสะท้านสัน มีอบางของหล่อนปะปายไปทั่วร่างที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ชุกหน้าไว้กับอกเขา ในขณะที่แพทริคแนบหน้าหล่อไว้กับชอกคอขาวสะอาด จูบขมับบางเป็นระยะๆ ก่อนจะโหมแรงเมื่อความอดกลั้นมาถึงจุดสิ้นสุด พาน้องน้อยไปคว่ำดาวเต็มฟ้าแล้วส่งตัวเองขึ้นสวรรค์ตามสุดยอดดวงใจไปอีกคน

เธียรทิวาหมดสติลงทันทีที่แพทริคทิ้งร่างใหญ่ซบเนินอกชั้นหนึ่ง ไม่รับรู้เลยว่าพออีกคนหายเหนื่อย เขาก็ได้แต่เอาผ้าชุบน้ำเช็ดเนื้อตัวให้เด็กสาว ปราบปรามให้หล่อนหลับสบาย สัญญากับตัวเองว่าอย่างแรกที่จะทำเมื่อสาวน้อยลืมตาตื่นคือการสารภาพรักดีๆ และขอเด็กสาวแต่งงาน คิดได้แค่นั้น หน้าหล่อเหลาก็พรายยิ้มอย่างมีความสุขแทรกตัวขึ้นบนเตียง ก่อนจะดิ่งตัวเธียรทิวามากอด วันนี้เขาได้หล่อนมาไว้กับตัว และพรุ่งนี้...พรุ่งนี้หวังว่าเขาจะได้หัวใจหล่อนมาครอง

2

“นั่นแกเลิกโทษว่าเป็นความผิดฉันได้ละ” หัศวรรณฟังเรื่องจบแล้วนึกขำ ก็มันปล้ำเถียงทิวาแท้ๆ แต่กลับกล่าวหาว่าสุดท้ายที่สุดที่รักของมันเป็นหนีไปเพราะเขา โดยที่แพทริกได้แต่หรีตามองคนที่รู้จักกันมานาน ทำนองไม่พอใจเรื่องที่คู่ค้าคนใหม่พูด แต่จำต้องข่มอารมณ์เพราะต้องใช้ประโยชน์และขอความช่วยเหลือจากคนตรงหน้าอีกมาก

“จะเป็นไรไหมถ้าอยากดูประวัติ” แพทริคถามขึ้นเสียงนิ่งเรียบ แต่ตรงประเด็น ไม่อ้อมค้อมใดๆ ตามประสาแม่เพียที่ไม่ทำอะไรเยิ่นเย้อให้เสียเวลา ส่วนอีกฝ่ายก็เข้าใจความแข็งทื่อประการนี้ของหุ่นส่วนเป็นอย่างดีจึงพยักหน้ารับ

“เอาสิ เดี่ยวจะให้เอนกไปหยิบมาให้ ถ้าจำไม่ผิดเฮดเซฟจบโรงเรียนทำอาหารจากฝรั่งเศส แถมด้วยประกาศนียบัตรการเป็นชอมเมอลิเยร์” หัศวรรณเล่าประวัติของหัวหน้าเซฟในโรงแรมเขาคร่าวๆ เท่าที่จำได้ให้แพทริกฟังไปพลาง

นอกจากใบรับรองความสามารถในการทำอาหารจากสถาบันเลี้ยงชีพที่มีสาขาแม้อะกัทั้งในประเทศไทย หัวหน้าพ่อครัว...เอ หรือต้องเรียกว่าแม่ครัวคนนั้นยังมีความรู้เกี่ยวกับไวน์เป็นอย่างดี เรียนครบทุกคอร์สตั้งแต่ไวน์โลกเก่า โลกใหม่ ครบถ้วนกระบวนการจนได้ชื่อ

ว่าเป็นซอมเมอลิเยร์ ซึ่งก็คือผู้เชี่ยวชาญเรื่องไวน์นั่นเอง นอกจากนั้น รสมีอย่างดีจนหัตถ์วรรชที่ได้ลิ้มลองในห้องอาหารที่ปารีสยังติดใจ ถึงขนาดต้องให้อเนกความซื้อตัวต่อมาในสนนราคามหาศาล แต่ก็คุ้มที่จะใช้เป็นริมหักดึงดูดลูกค้ามาเข้าโรงแรมเปิดใหม่แห่งนี้

“แล้วไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยเนี่ยนะ” ชายหนุ่มนึกสงสัยว่าหุ้นส่วนของเขารับลูกน้องเข้าทำงานประจำอะไรไม่เคยเห็นหน้าลูกจ้างมองคนตรงหน้าอย่างประเมินว่าหัตถ์วรรชตั้งใจจะปิดบังอะไรหรือเปล่า แต่ก็ไม่พบพิรุณใดๆ ในตาสีเทาคู่นั้น

“ฉันมีโรงแรมก็สาขา พนักงานก็ همینคน มันไม่ใช่เรื่องที่คนเป็นประธานบริษัทต้องสัมภาษณ์ลูกจ้างเองเปลวอะ จริงอยู่ว่าแปลกใจตอนที่ฉันกินอาหารที่เขาทำ แต่เซฟไม่ยอมออกมาเจอตัว ตอนซื้อตัวมาก็ให้ลูกน้องจัดการ ซึ่งก็อย่างที่บอก เขาลี้กลับมาก ยืนยันว่าไม่จำเป็นต้องพบหน้ากันก็ได้เพราะฉันซื้อฝีมือเขา ไม่ได้ซื้อหน้าตา ฟังแล้วมันก็เมกเซนส์ดีออก”

คนมั่นใจในตัวเองตอบแบบไม่ยี่หระ ในขณะที่อีกคนก็ยกไหล่ไล่ ถ้ามันทำแบบนี้กับโรงแรมที่ชายหนุ่มเพิ่งตัดสินใจร่วมทุน เขาอาจจะเปลี่ยนใจก็ได้ แต่ในเมื่อที่นั่นคืออาณาเขตเวส เวิร์ด มันจะบ้าจะบอกเรื่องของมันเถอะ

“ประสาธ ลูกน้องไม่เคยเจอหน้า ทำงานกันยังไง นี่ฉันคิดผิดหรือเปล่าที่หันกับแก”

...

นั่งคุยกันได้ไม่ถึงยี่สิบนาที คนสนิทของเจ้าของรีสอร์ทหรูหาก็นำแฟ้มประวัติของทีมนักจ้างในครัวตามที่คุณชายตระกูลสีร้องขอมาให้ แพทริคกวาดตาลงๆ หาชื่อแฟ้มที่เขียนว่าหัวหน้าเซฟแล้วรีบคว้ามาเปิดกวาดตาดูเร็วๆ มือสั่น...หน้าซีดเผือด แต่มีรอยยิ้มแตะแต้มมุมปากอย่างพอใจ

“ใช่...ใช่เทียนอ้อจริงๆ ด้วย” ตาเรียวเป็นประกายส่งถึงหุ่นส่วนที่มองมา ดีใจที่เจอสักที แต่ความรู้สึกเจ็บแปลบในอกหายวับ เมื่อเงยหน้าจากเอกสารแล้วเห็นภาพหัตถ์ศรรฆ อะไร? ทำไม? เพราะอะไรเทียนอ้อถึงเลือกกลับมาทำงานกับไอ้เนี!

“อะไรนะคะ...โห...อะไรมันจะขนาดนั้น”

มาตามเวส อังคุรตาโตเมื่อรับรู้เรื่องจากผู้เป็นสามีว่าเหตุใดคุณชายลีถึงยังไม่กลับไปพร้อมเพื่อนๆ หล่อนที่ลงมาที่เวส เพิร์ลกันในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ พรรณพัตรากำลังจะไปส่งเพื่อนสนิทคณะเล็กๆ ที่มาพักผ่อนตรงกับแพทริกที่บินตามมาตามคำเชื้อเชิญของหัตถ์ศรรฆ ผู้เป็นสามี มือปลดก๊อบตัวโตที่หนีบผมไว้ระหว่างอาบน้ำ ปล่อยให้ผมยาวสยายระกลางหลัง ในขณะที่ร่างเ้ายวนมีผ้าขนหนูผืนเดียวปกคลุม ทำนัยน์ตาวาววับของสามี ก่อนหญิงสาวจะหยิบเดรสผ้ายัดสีดำ คอกลม แขนกุด สั้นครึ่งขาอ่อนมาใส่ง่ายๆ เลือกรองเท้าผ้าใบสีขาวลายดำยี่ห้อดังของฝรั่งเศสมาผูกเชือกสวมเข้าชุดกัน เช็กหน้าตาตัวเองในกระจกอีกรอบจนพอใจจึงเดินไปหาหัตถ์ศรรฆที่วางหนังสือพิมพ์ในมือลงนานแล้ว จ้องจะขย้าเนื้อนวลของภรรยาาระหว่างที่ปากเขาก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังไปด้วย นี่ถ้าไม่ติดว่ามีแขกสำคัญของหล่อนต้องไปส่ง เขาไม่ปล่อยให้พรรณพัตรได้หยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวมหรือกระทั่งหลุดไปตั้งแต่ผ้าเช็ดตัวแล้ว

“แล้วเอา ยังไงดีคะเนี่ย” ภรรยาเดินมาหยุดยืนหลังโซฟาที่สามีนั่งอยู่ โนมตัวอ่านข่าวเศรษฐกิจที่ชายหนุ่มเปิดไว้ ปากก็ถามแบบคนไม่รู้จะทำยังงัต่อไป มองตาก็รู้ว่าสามีต้องการอะไร เลยเอาตัวรอดโดยให้มีโซฟาตัวใหญ่ขวางกั้น

“ลูกพลับปอยู่เป็นเพื่อนคุณชายทีนี่ละกันจะ เดียวพี่ไปส่งเพื่อนๆ ให้ เพราะต้องไปเซ็นเอกสารบางอย่างที่ออฟฟิศคุณโชคด้วย” หัตถ์ศรรฆ

เอ่ยถึงศุภโชค คู่ค้าทางธุรกิจอีกคนที่เวส เพิร์ลใช้บริการเรือยอร์ชต์ ให้เช่าของนายหัวรูปหล่อ เช่าเรือขนาดต่างๆ มาไว้ให้บริการแขกซึ่งแวะเวียนมาใช้เวลาช่วงสุดสัปดาห์ที่เกาะแห่งนี้เช่นเดียวกัน

แต่พอพรรณพัตราได้ยินแบบนี้กลับเบ้าปาก เมื่อนึกถึงเรื่องในอดีตที่ แพทริก ลี เคยเกิดอาการคลั่งไคล้หลอนถึงขั้นจะแย่งกับ หัศวรชอยู่พักใหญ่ ถึงแม้ตอนนี้จะเคลียร์กันลงตัวแล้วว่่าที่เกือบเกิดเหตุรักสามเส้านั้นเพราะมาตามเวส อังกรอย่างพรรณพัตราบังเอิญทำให้คุณชายตระกูลสีนวนคิดถึงรักแรกที่ฝังใจไม่ลืม จนเตลิดเปิดเปิง มาตกหลุมรักหลอน แต่ตอนนี้ได้สติและรู้ถูกรู้ควรเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่มันก็ยังไงๆ อยู่ที่จะใช้เวลากับเขาสองคน

“จะดีเหรอะ คือ...ลูกพลับไม่ค่อยสบายใจ” หญิงสาวโอบสามีจากด้านหลัง วางคางลงบนปาแกร่งที่ตั้งจากการทำงานหนัก ปีบเบาๆ เพื่อให้ชายหนุ่มผ่อนคลายเอาใจสามีบ้าง

เมื่อได้รับการปรณิบัติแสนน่ารักจากภรรยา หัศวรชก็เอี้ยวหน้ากลับไปยิ้มกระซกใจให้เสียจนหลอนใจล้น เห็นรอยยิ้มแบบนี้ไรก็หวั่นไหวทุกที เพื่อนพื่อนี่น่าจะกลับเองได้มั้ง อยากรั้งเขาไว้ในห้องนอนด้วยกัน ไม่ต้องให้ข้ามเรือขึ้นแผ่นดินใหญ่ไปส่งใครที่ไหนเลย

“ดีจ๊ะ...ลูกพลับช่วยพี่ดูมันหน่อยนะจ๊ะ พี่กลัวมันจะระงับอารมณ์ตัวเองไม่ไหว วิ่งไปจุดเขาออกจากครัวมาปล้ำ เราจะพานไม่มีอะไรกินกันเสียเปล่าๆ”

พรรณพัตราได้ยินแบบนี้ก็หัวเราะรำ แต่อดแปลกใจไม่ได้ “ว่าแต่เราแอบไปดูหน้าเซฟไม่ได้เหรอะ วันนั้นที่ลูกพลับเข้าไปทำอาหารก็ไม่เห็นนินา”

หัศวรชยิ้มน้อยๆ รู้ว่าพรรณพัตรามีแผนการที่จะเข้าไปดูหน้าเจ้าของหัวใจคุณชายสี แอบอยากรู้ด้วยละมั้งว่า เหมือนตัวเองตรงไหนเมื่อคราวนั้นแพทริกถึงคลุ้มคลั่งกับหลอนถึงขนาดนั้น

“อันนั้นเรื่องของเวาลี เราคงหาวิธีเข้าไปเดินเล่นในครัวได้ละมั้ง เบบี” เจ้าของรีสอร์ทยิ้มแบบมีเลศนัยให้ภรรยา รู้ดีว่าตัวแสบของเขา คงหาวิธีช่วย แพทริก ดี ได้สักอย่าง ตามประสาคนชอบจัดการอะไร นึกดีใจหากจะมีหนทางให้ภรรยาสนิทใจกับ แพทริก ดี มากขึ้น เพราะหากยังกระอักกระอ่วนกันแบบนี้ อนาคตต้องทำธุรกิจด้วยกันจะไม่สบายใจกันทั้งสองฝ่าย

มาตามเจ้าของโรงแรมใช้เวลาไม่นานในการลาเพื่อนเก่า เพื่อนใหม่จนครบถ้วน ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปหาคุณชายลีที่กระดก เบียร์ดื่มอยู่คนเดียวที่ศาลา บิดข้อมืออดูนาฬิกาเพื่อความแน่ใจ ดื่ม ตั้งแต่เที่ยงขนาดนี้ เล่นเอาหญิงสาวขมวดคิ้วนิดหน่อย มองเห็นเค้า-กลางของความยุ่งยากว่า ปัญหาที่มีอยู่ท่าทางจะหนักน่าดู

“แต่วันนี้นะคะ” พรณพัตราเฝ้าระหว่างเดินเข้าไปยืนข้างๆ เขา

ในขณะที่อีกฝ่ายก็หันกลับมามองตามเสียง ก่อนจะยื่นขวด เครื่องดื่มให้อย่างมีน้ำใจ

“สักหน่อยไหม”

พรณพัตราได้ยิบแบบนั้นก็ส่ายหน้าปฏิเสธทันที “ไม่เอาละคะ ดื่มละอ้วน”

คนตาหวานมองคนตรงหน้าดื่มไปถอนหายใจไปอยู่พักใหญ่ คิด หาวิธีว่าจะช่วยอีกฝ่ายอย่างไรดี จนมองเห็นพนักงานเดินเข้าออกจาก หลังครัวทางหางตา แวตาหวานก็เปลี่ยนเป็นเปล่งประกายเจ้าเล่ห์ ก่อนจะหันมาเขย่าแขนคุณชายแรงๆ จนแพทริกนึ่วหน้า

“มีอะไร”

“คุณชายรอตตรงนี้นะคะ เดี่ยวลูกพลับมา ห้ามไปไหนเชียวละ”

“จะทำอะไรมาตาม” คนเคยแต่ออกคำสั่งสงสัย นี่เป็นครั้งแรก

เลยละมั้งที่มีคนกล้าสั่งเขา

“না...อย่าถามมากเลยคะ ไว้คุณชายต้องขอบคุณลูกพลับ
แน่นอน” พรณพัตราลืมตาสรวลให้ ก่อนจะเดินเร็วๆ หายวับไปหลัง
ศาลาที่ใช้เป็นห้องอาหารหลักของโรงแรม ปล่อยให้ทายาทมาเพียง
ฮ้อยกงได้แต่ยืนงวุ่นว่าคนที่เขาเอ็นดูจะทำอะไรต่อไป

...

พรณพัตราใช้สิทธิเมียเจ้าของอสังหาริมทรัพย์หรูหราถือวิสาสะ
เปิดเข้าประตูครัวแล้วเดินเงยบกริบเข้าไปมองซ้ายมองขวา มีแต่
พนักงานทำความสะอาด ไม่มีใครออกปากห้าม จนยิ่งมั่นใจว่าผู้หญิง
ซึ่งเป็นเป้าหมายที่ยืนอยู่หน้าเตาไม่มีทางรู้ถึงการมาของหล่อน เพราะ
ฝายนั้นยืนหันหลังให้มาตามเจ้าของโรงแรมหรู ปล่อยให้อีกฝ่ายสำรวจจ
ตัวเองอยู่เงียบๆ อย่างไม่รู้ตัว

สาวร่างบางที่หน้าจะเตี้ยกว่าพรณพัตราเล็กน้อยหันหน้ามา เจ้า
ตัวสวมเสื้อคลุมแบบเซฟ ท่อนล่างเป็นเลกกิงแนบเนื้อสีดำ และสวม
รองเท้าผ้าใบแบรนด์ดังของฝรั่งเศส ทำเอาพรณพัตรายกยิ้ม ก่อนจะ
ก้มมองรองเท้าตัวเองบ้าง อย่างน้อยสิ่งที่แพทริคเคยบอกว่าหล่อนกับ
รักแรกของเขามีความเหมือนกัน ก็คงมีรสนิยมเป็นหนึ่งในคุณสมบัติ
แน่ๆ แต่อะไรก็ไม่ทำให้หล่อนชะงักไปได้มากกว่าใบหน้าสวยแบบ
ลูกผสม จมูกโด่ง ปากอ้มแดง ที่สำคัญคือดวงตาสีอัลมอนด์ ยิ่งมอง
ยิ่งตกใจเพราะเหมือนมองเห็นภาพสะท้อนของตัวเองเวอร์ชันลูกครึ่ง
ชัดๆ และเมื่อหล่อนแอบมองจนพอใจ ตั้งสติทำใจรับความคล้ายคลึง
ได้แล้ว พรณพัตราก็ส่งเสียงเรียกคนที่ประเด็นร้อนออกไป

“ขอโทษนะคะ”

คนที่โดนจับสังเกตมาตลอดเวลาก็ตกใจเล็กน้อย เพราะไม่คิด
ว่าจะมีแขกมาเยือนแบบไม่ได้ตั้งตัว นึกจนเบาๆ ที่มีคนเข้ามาวุ่นวาย
ในอาณาเขตของหล่อน แต่จะทำไถ่ได้เมื่อหันมาแล้วพบว่าแขกไม่ได้

รับเชิญคือภรรยาสุดสวาทซาตใจของบอสใหญ่แห่งเวส เวิร์ด คนที่ไม่เคยรู้จักก็ต้องจำหน้าให้ได้พอๆ กับหน้ามิสเตอร์เวส อังกูร เพราะถ้าใครว่านายใหญ่คนนั้นใหญ่แล้ว สตรีคนนี้ น่าจะใหญ่กว่าบอสของเวส กริปอีกมากโข

“มาตามอยากได้อะไรไหมคะ จริงๆ ให้เด็กมาบอกก็ได้” เรียร์ทิวามองหน้าคนมาใหม่พลางออกปากถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างสุภาพด้วยความคุ้นชิน ในขณะที่อีกฝ่ายก็ยิ้มหวานผูกมิตร หาเรื่องชวนคนตรงหน้าคุยอย่างสนิทสนมทันที

“ลูกพลับหิว แต่คิดไม่ออกว่าจะทานอะไร เลยว่าจะมาขอคำแนะนำเซฟอะคะ มีจานเด็ดอะไรให้ลูกพลับไหมคะ” ข้ออ้างไม่เกินจริงของพรรณพิตรารถส่งต่อถึงแม่ครัวคนเก่ง ก็หล่อนยังไม่ได้กินมื้อเช้าจริงๆ เมื่อเช้าได้แค่ดื่มกาแฟเป็นเพื่อนหัดศรรชพร้อมโยเกิร์ตหนึ่งถ้วยแค่นั้น คนดีๆ ที่ไหนจะนับเป็นอาหาร เรียกว่าชิมเล่นๆ ระหว่างจอละกับสามีดีกว่า

เรียร์ทิวาได้ยืนแบบนั้นก็พยักหน้ายิ้มตอบรับความเป็นกันเอง ความน่ารักไม่ถือตัวของพรรณพิตรา ภรรยานายใหญ่ ลืมความคิดแรกเริ่มว่ามาตามเวส อังกูรเข้ามาถูกล้ำความเป็นส่วนตัวในครัวของหล่อนเสียสิ้น

“ทานแป้งไหมคะ” เรียร์ทิวาถาม เปลี่ยนบทสนทนาเป็นภาษาไทยเมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างชาติ ถึงแม้เมื่อครู่นี้คนจะตอบมาเป็นภาษาเดียวกันชัดราวกับเจ้าของภาษาก็เถอะ ตาสีอ่อนกว่าดมองหุ่นสะอิดสะอายนางแบบของมาตามแล้ว ไม่แน่ว่าจะเป็นพวกดมมากกว่ากินหรือเปล่า

“ทานค่ะ ทานทุกอย่าง” สาวเปรี้ยวยิ้มกว้าง แต่ก็ประหลาดใจเล็กน้อยที่คนตรงหน้าพูดภาษาไทยชัดเหมือนเจ้าของภาษา จนคนได้รับรอยยิ้มอดคลีปากแสดงกิริยาเดียวกันตอบไม่ได้

“นั่นของควาเอากริลชีสเบคอนกินกับทริปปิลคูกทर्फเฟิลฟรายส์ ส่วนของหวานเอาเป็นวอฟเฟิลช็อกโกแลตเสิร์ฟกับเบอร์รีสดดีไหมคะ”

พรรณพัตราพยักหน้าไวๆ ตื่นเต้นกับเมนูง่ายๆ ที่เซฟเสนอ แต่ถูกใจหล่อนทุกอย่าง

“ส่วนบ่ายๆ ถ้าหิวโทร. ลงมาบอกก่อนสักชั่วโมงสิคะ ทางนี้จะเตรียมดื่มชาไว้ให้”

“ดีจังค่ะ ทำกับข้าวได้ทุกชาติเลย เมื่อวานอาหารฝรั่งเศสอร่อยมาก ข้าวเช้านี้เขาทานกันหมดแล้วใช่ไหมคะ เหลือแต่ลูกพลับไซ้ไหม”

เซฟคนสวยพยักหน้าเมื่อเจอประโยคสนทนาแบบนอนสติบปจากมาตามคนสวย จนไม่รู้จะตอบคำถามไหนก่อน ได้แต่พยักหน้าเหมารวมไปทุกประเด็นที่ผ่านหูมา เพราะเนื่องจากโรงแรมยังไม่เปิดให้บริการเต็มรูปแบบ มีแต่รับคณะพิเศษของเจ้านายเท่านั้น

“แล้วในหมอนั่นอะไรคะ” พรรณพัตราชี้ไปที่หม้อใหญ่ที่เห็นเธียรทิวาตั้งใจคนอยู่ นึกสนใจเพราะได้กลิ่นหอมลอยเตะจมูกสวยทันทีตั้งแต่ก้าวขาเข้ามาในห้องครัวนี้แล้ว

“ตุ๋นไก่ดำค่ะ เห็นเด็กบอกว่าบอสชอบทานอะไรร้อนๆ ก่อนนอน” เซฟสาวหรีโพล่งจนอ่อนเกือบสุด “ดิฉันเลยตุ๋นทิ้งไว้ให้ หากดีกๆ โทร. มาสั่งก็จะได้จัดให้ได้ทันทีค่ะ” ตอบเสร็จก็หันไปหยิบวัตถุดิบมาเตรียมทำอาหารให้พรรณพัตรา ภรรยาบอสสาวหน้าเฉียว หุ่นดี สูงกว่าหล่อนที่คนทั่วไปมักจะทักว่าสูงแล้ว แต่ทั้งๆ ที่เธียรทิวาเป็นลูกครึ่ง กลับเตี้ยกว่าสตรีตรงหน้าน่าจะสักสองสามเซนติเมตร

ฝ่ายพรรณพัตราที่ยอมรับ จริ่งที่คนอย่างสามีหล่อนชอบกินอะไร ร่องท้องระหว่างทำงาน ส่วนมือหนักก็จัดเต็ม กินเยอะกว่าหล่อนหลายเท่า จนอดแปลกใจไม่ได้ที่หุ่นยังฮอตน่าพิศขะมัด ทั้งที่ก็เห็นเขาไม่ได้เข้ายิมออกกำลังกายมากมายนัก

“ขอลูกพลับอยู่คู่ได้ไหมคะ ออกไปรอข้างนอกก็เหงาจริงๆ ชอบ

ทำกับข้าวด้วยค่ะ เพื่อจะแอบขโมยสูตรไปทำที่บ้านบ้าง”

เธียรทิวาเห็นไมตรีที่มาตามยื่นมาให้จึงรับไว้อย่างดี ทั้งถูกใจใน
อัธยาศัยของคนตรงหน้า และภาระหน้าที่ยังค้างคอดังต้องบริการอย่างดี
เนื่องจากเป็นภรรยาเจ้าของโรงแรม คิดได้ดังนั้นก็เชื้อเชิญพรรณพัตรา
ให้นั่งลงบนเก้าอี้สตูลในห้องครัว “ถ้าไม่ร้อนก็เอาสิคะมาตาม”

“อย่าเรียกมาตามเลยคะ แก่จัง เรียกลูกพลับเฉยๆ ก็ได้ ว่าแต่
เซฟอายุเท่าไรคะ หน้าเด็กเด็ก”

“ยี่สิบแปดคะ เรียกว่าเทียนก็ได้คะ” เธียรทิวาบอก ยิ้มสวยโชว์
ลักยิ้มสองข้างให้พรรณพัตราเห็น

“โห เด็กกว่าลูกพลับสองปี ลูกพลับสามสิบละคะ จันเรียกแค่
พี่ลูกพลับก็ได้เนอะ ถือว่าเป็นเพื่อนกัน” สวยแบบนี้เอง คุณชายลี
ถึงรักมานานเป็นสิบปี ท่าทางจะขี้อ้อน อ่อนหวานชะด้วย

เซฟสาวใช้เวลาในการทำอาหารไม่นาน ระหว่างที่ทอด
เฟรนช์ฟรายส์ซั้ๆ สามรอบเพื่อให้ได้ความกรอบ ก็พูดเห็ดทर्फเฟิลสด
เพิ่มกลืนแล้วถึงโรยเกลือเพิ่มรส ระหว่างนั้นसानเบคอนเป็นตารางห่อ
แซนวิชโฮลวีตซึ่งสอดไส้ชีสไว้อีกที ก่อนจะนำลงทอดในกระทะ ใส่
เนย ทอดพักใหญ่จนเบคอนกรอบ จากนั้นจึงใช้มีดใหญ่ผ่าทแยง
แซนวิชจนชีสที่สอดไส้ขนมปังด้านในไหลออกมา ทำให้คนที่นั่งรอ
อาหารเข้าทำหน้าตื่นเต็น

“น่ากินมากกก เทียนเก่งจัง ทานด้วยกันนะคะ แต่วินนี่ไม่ดี
เลยอะ ไปทานที่ศาลากันคะ ไปคะไป ลูกพลับช่วย” พรรณพัตราหยิบ
อาหารมือหนึ่ง อีกมือคว้าข้อมือของเซฟคนสวยให้เดินตามไปโดยที่
เจ้าตัวไม่ได้ตั้งตัว ไม่นึกอะใจอะไรเพราะได้ยินว่าบอสใหญ่ออกเรือไป
ส่งแขกกลับกรุงเทพฯ คนตัวโตที่ทำให้หล่อนนอนไม่หลับเมื่อวานก็คง
กลับไปพร้อมกันกับคณะทั้งหมดแล้วนั่นละ

ร่างสูงโปร่งที่มีความสูงไม่ต่างกันสองคนเดินเข้ามาในศาลา คนหนึ่งยืมร่ามองแพทริกที่นั่งมองทะเลตาพร่าว ในขณะที่อีกคนหนึ่ง ที่ชื่อเธียรทิวามัวแต่ระวังอาหารในมือจะตกหล่น กว่าจะรู้สึกตัวก็เมื่อ เดินมาถึงโต๊ะและเห็นแขกของมาตามที่นั่งอยู่ มีอบางที่ถืออาหารสอง จานใหญ่แทบจะปล่อยให้ทุกอย่างตกแตกเดี๋ยวนั้นเมื่อพบว่าแขกที่นั่ง อยู่เป็นใคร ริมฝีปากอิมสันระริกแบบไม่รู้ว่าควรเอ่ยทักทายยังง ใน ฐานะไหน พอๆ กับแขกที่ดูไร้สติพอกันตอนเห็นหน้าหล่อนชัดๆ

“คุณชายคะ นี่ไงเซฟที่เราชื่นชมกันนักหนา” พรรณพัตราผาย มือให้แพทริกเห็นคนมาใหม่ได้ชัดขึ้น นึกภูมิไฉนความเจ้าเล่ห์ของ ตัวเองหนักหนาที่กล่อมอีกฝ่ายให้ออกมาเจอหน้ากันจนได้

แพทริกนั่งไปพักหนึ่งเหมือนโดนสาปให้ทำอะไรไม่ได้ คำพูด ต่างๆ นานาที่เคยคิดว่าจะบอกรัก ออกอ่อน ตัดพ้อที่น้องน้อยหนีไป แบบไร้เหตุผลติดอยู่ที่ริมฝีปาก ก่อนจะลุกขึ้นเพื่อเป็นการให้เกียรติ เพศตรงข้าม และเพื่อให้อีกฝ่ายนั่งลงตามสัญญาตาม

ส่วนเธียรทิวานั้น มาตามเอาอาหารในมือไปวางบนโต๊ะตั้งแต่ เมื่อไรไม่รู้ และกดบ่าหล่อนให้นั่งลงบนเก้าอี้หนึ่งในสองตัวที่ว่างอยู่ พุดอะไรไม่ออกอยู่นาน จึงได้แต่ยิ้มน้อยๆ ท่ามกลางวงสนทนาที่มาตาม เวส อังกฤษเป็นผู้ดำเนิน

การรับประทานอาหารเป็นไปอย่างกระอักกระอ่วน แพทริกกลืน ข้าวไม่ลง ในขณะที่เธียรทิวาก็พุดอะไรไม่ออก มีเพียงพรรณพัตรา คนเดียวที่ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนชวนคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ จนเกือบรับประทานอาหารเสร็จ มาตามคนสวยที่กำลังเอนจอยกับวอฟเฟิล ซ็อกโกแลตเสิร์ฟพร้อมวิปครีมแบบไร้ไขมันจึงเอ่ยขึ้น

“อ้อร่อยมาก สอนผสมแป้งน้อยสิคะ ลูกพลับจะไว้ทำที่บ้าน มั่ง” พรรณพัตราหันวอฟเฟิลเป็นชิ้นเล็กก่อนส่งเข้าปาก แล้วจิ้มอีก อันหนึ่งพลางส่งส้อมให้คุณชายชิม ไม่เห็นเขาหยิบจับอะไรเข้าปาก

เลยถือวิสาสะจัดการให้ “ลองสิคะ อร่อยจริงๆ”

“ไม่ชอบของหวาน” แพทริคส่ายหน้าน้อยๆ ปฏิเสธขมตรงหน้า สายตาหยุดอยู่ที่หน้าสวยของเจียร์ทิวา ไม่ได้สนใจทั้งพรรณพัตราและอาหารเลิศรส ในหัวคิดอะไรหลายอย่างวนเวียนจนงงไปหมด

“ไม่หวานหรอกค่ะ เหยียน่าจะทานได้” นั่นเป็นประโยคแรกที่เจียร์ทิวาเอ่ยกับเขาหลังจากกันไปสิบปี หญิงสาวเองก็ดูตกใจไม่น้อยที่เผลอพูดประโยคดังกล่าวออกไปเป็นภาษาจีนด้วยความเคยชิน ห่างกันไปนานแค่ไหน หล่อนก็จำรายละเอียดของเขาได้เสมอนี่ละ

ส่วนพรรณพัตราที่แอบสังเกตอาการของคนทั้งสองอยู่ตลอด จับใจความประโยคภาษาจีนเมื่อครู่ได้เลาๆ ก็มึนงงด้วยความพอใจและสร้างทำเป็นตกใจ ลนลานหาของให้จูน ทำเป็นลื้มๆ ไปว่าเมื่อครู่ได้ยินถ้อยคำแสดงความสนิทสนมอย่างไร ไม่กระโดดกระตักว่าภาษาจีนแมนดารินที่ทั้งคู่พูดกันอยู่หล่อนก็พอรู้เรื่องกับเขาอยู่บ้าง

“ແ່ແລ້ວ ລູກຟລັບສົມມື່ອຖືໄວ້ໃນຮ້ອງ ເຕ້ຍພີ່ຫົວໂທ. ມາໄມ່ເຈອ ແຍ່ເລຍຕະ ລຸຍກັນໄປກ່ອນນະຕະ” พูดจบมาตามคนสวยก็ขอตัวกึ่งวิ่งกึ่งเดินออกไปจากศาลา ก่อนจะหยิบมือถือที่ตัวเองเหน็บไว้ในช่องกระเป๋าของเดรสที่เจาะไว้เล็กๆ ยึดกว้างเมื่อปลายสายรับโทรศัพท์ และรับถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นร่อนรน

“พื๋อหวงอยู่ไหนแล้ว เสรีจู่หรือยัง จะกลับมายังคะ ลຸກຟລັບ ຈະເລ່າອະໄກໃຫ້ພິງຕະ”

ฟากคนที่โดนทิ้งให้นั่งกันอยู่สองคนต่างมองหน้ากันอยู่ พักใหญ่ จนคนที่ทนไม่ไหวคือคุณชายแห่งตระกูลลีเอ่ยทำลายความเงียบขึ้น มีล้านคำพูดในอก แต่กลับอ้าปากได้แค่ประโยคโง่ๆ ประโยคหนึ่งเท่านั้น

“สบายดีไหม”

แววตาอ่อนโยนเหมือนไม่เคยถือโทษที่หล่อนหายตัวไปของเขา ทำให้เธียรทิวารู้สึกผิดมากขึ้น แต่ยังตอบอาเสียออกไปด้วยน้ำเสียงที่คิดว่าทำให้คนฟังสบายใจที่สุด ในขณะที่ตาหวานหลุบต่ามองมือตัวเอง ไม่กล้าสบตาเขา ทั้งๆ ที่แพทริกก็ไม่ได้แสดงท่าที่ไม่พอใจ อาจเพราะรำวัย เพราะเรื่องราวต่างๆ ที่อีกฝ่ายผ่านมาทำให้เขาดูเย็นชามากขึ้นละมั้ง

“สบายดีค่ะ”

คุณชายพยักหน้าบ่อยๆ แบบที่ชอบทำสไตส์คนไม่ชอบแสดงความรู้สึก แพทริกดูโตขึ้นแบบคนผ่านชีวิตมามาก ร่างสูงใหญ่ของเขาอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ แววตาหวานที่เคยส่งให้หล่อนบัดนี้ดูกร้านโลกขึ้นเหมือนคนผ่านประสบการณ์ แต่เขายังดูดีในแบบที่หล่อนจำได้ ยังคงหล่อ ดูน่าเกรงขามแบบที่เป็นมา แบบที่หล่อนจำได้เสมอ

เมื่อนั่งเงยบมองตากันไปมองหน้ากันมาอยู่กึ่งพักใหญ่ ไม่มีใครถามอะไรเพิ่มขึ้น เธียรทิวาจึงทำท่าจะลุกขอตัวเข้าไปทำงานต่อในครัว ไม่ให้กระอักกระอ่วนใจไปกว่านี้นี้ ถึงเมื่อก่อนจะเคยเป็นน้องรักคราวก่อนเคยได้ร่วมเตียง แต่วันนี้หล่อนปรากฏตัวต่อหน้าเขาในฐานะลูกน้องของหุ้นส่วนเขา จึงไม่ควรอย่างยิ่งที่จะมานั่งเทียบหน้าเพื่อนเจ้านายอยู่แบบนี้

“เอ่อเทียน เอ่อ...ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ ยังมีงานในครัวอีกมาก” เธียรทิวาแทนตัวเองอย่างตะกุกตะกัก ไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไร เขาจะโกรธเกลียดขนาดไหน คะเนไม่ได้เลยว่าแพทริกยังเอ็นดู หรือรักหล่อนเหมือนเดิมไหม เพราะตัวเธอก็หนีเขามาขนาดนี้ พูดจบหญิงสาวก็ลุกขึ้นหมุนตัวหมายจะเดินกลับห้องครัวทันที อย่างน้อยในที่แห่งนั้นก็เป็นที่ปลอดภัยของหล่อน

“เดี๋ยว...” คุณชายเว้นจังหวะไปครู่หนึ่ง สูดหายใจเรียกความกล้า ปล่อยให้อีกฝ่ายที่หันกลับมาเพราะเสียงเรียกจากเขา แต่พอ

สบตากลับไม่มีเสียงใดเอื้อนเอ่ย จนกลายเป็นยืนมองหน้ากันอยู่พักใหญ่ เหมือนต่างคนต่างไม่รู้ว่าจะเริ่มตรงไหน ไม่รู้ว่าจะคุยกันอย่างไร

“หายไปไหนมา” ประโยคคำถามที่คุณชายตั้งใจจะแสดงความไม่พอใจ โกรธเกรี้ยวที่น้องน้อยทำให้เขาทุกข์มาตลอดหลายปี กลับถูกถ่ายทอดด้วยเสียงแหบพร่า สะเทือนใจ เว้านอนเหมือนคนพูดใจจะขาดชนิดที่เจ้าตัวก็บังคับเสียงตัวเองไม่ได้

“ฝรั่งเศสค่ะ”

ต้นเหตุของความทุกข์บอก ไม่เห็นประโยชน์อะไรที่ต้องปิดบังไหนๆ กลับมาเจอกันแล้ว สิบปีที่ผ่านมาหล่อนเองก็คิดอะไรได้ไม่น้อย เหลือก็แต่ความรู้สึกผิดที่หนีปัญหากับความรู้สึกบางอย่างที่ค้างคาในหัวใจ แต่ด้วยความที่ห่างหายไปหลายปี แถมสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนแยกจากกันทำให้เธอรทิวาไม่รู้จะวางตัวเช่นไร อีกทั้งยังไม่รู้ว่าใจเขาเปลี่ยนไปหรือไม่ เพราะท่าทางดูห่างเหินเกินเฉยจนหญิงสาวนึกใจเสีย เสียคงเกลียดเหียน เกลียดมาก...ความรักที่พร่าอยู่ข้างหูเมื่อสิบปีก่อนคงเป็นเพราะฤทธิ์เหล้า ไม่ใช่ความรักละมั้ง

“ขอตัวนะคะ เทียน...เอ่อ...ดิฉันขอตัวไปดูในครัวก่อน ถ้าอยากได้อะไรก็ให้เด็กไปบอกนะคะ จะจัดออกมาให้”

เธอรทิวาหันหลังกลับทันที น้ำตาแห่งความน้อยใจ (มั้ง) ที่กำลังเอ่อออกมาที่ขอบตา ถึงแม้จะบอกตัวเองมาตลอดสิบปีว่าอะไรๆ มันอาจจะไม่เหมือนเดิม ทุกอย่างอาจจะเปลี่ยนไป ก็แม้กระทั่งตัวหล่อนเอง ใจหล่อนเองยังไม่ใช่เทียนอีกคนเดิมเมื่อสิบปีก่อนเลย หญิงสาวกลืนก้อนสะอื้นลงคอ พยายามเรียกสติกลับมา เพราะหล่อนมีหน้าที่ความรับผิดชอบในครัวที่ต้องจัดการอีกมากมาย แต่สติก็ต้องแตกกระเจิงอีกครั้งเมื่ออาเฮียเอ่ยคำร่ำลาแสนหวานชนิดที่ไม่คาดคิดเลยว่า คนอย่างแพทริกจะพูดอะไรแบบนี้ เซฟมือหนึ่งหน้าร้อนผ่าว รีบเดินดุ่มๆ กลับห้องครัวโดยไม่หันมามองคนข้างหลังอีก

“อยากได้เทียนี่...เทียนี่ของเฮีย...คืนมา”

“คนบ้า...อะไรของเค้า!” เขียวทิวาเดินฝ่ามือแรงๆ จนลูกมือมองหน้ากันเล็กน้อย หน้าทีเด็ดผัดน้ำมันไฉ่ของหัวหน้าเซฟชะเมื่อไหร่ล่ะ แต่ก็ไม่มีใครกล้าขัดเมื่อคนที่มิลิตรี้ออกคำสั่งสูงสุดในพื้นที่ครัวนี้ เดินหน้าแดงก่ำ ไม่พูดไม่จา มาหยิบกองผักกับกล่องพลาสติกจากมือเด็กในครัวไปนั่งเด็ดไปด่าไปอยู่คนเดียวแถวๆ หน้าเตาพร้อมเฝ้ามองไก่ตุ๋นให้บอสไปในเวลาเดียวกัน รู้สึกร้อนหน้า ไม่ใช่เพราะอุณหภูมิจากเตาแก๊ส แต่เพราะสิ่งที่ได้ยินจากปากคุณชายตระกูลลีเมื่อครู

“เซฟคะ” หน่วยยกกล้าตายแหลมเข้าไปเรียกหัวหน้าเซฟคนสวยที่หน้าตาไม่รับแขก

“ว่ายังไง” เขียวทิวาตวัดหน้ากลับมาหาลูกน้อง ยังไม่สบอารมณ์กับบรรยากาศรอบตัวนัก

“เออ...เด็ดถึงรากละคะ” ลูกน้องที่เป็นลูกมือกันมานานชี้ไปที่หลักฐานในมือ จนเขียวทิวาได้แต่ยิ้มแหยๆ แก่เก้อเพราะจริงอย่างที่อีกคนว่า

“อ๊ะ...เสร็จแล้วก็เอาไป” หญิงสาวฉีกกล่องผักให้ลูกน้อง ก่อนจะสั่งให้ผู้ช่วยอีกสามคนในครัวดูแลความเรียบร้อยที่เหลือกลบอาการของตัวเองทันที

“มือเที่ยงของบอสกับมาตาม เทียนเตรียมหมดแล้ว ส่วนอาหารพนักงานก็จัดการกันได้เลย เมนูอยู่ตรงนั้นละ เดี่ยวเย็นๆ จะขึ้นมาดูความเรียบร้อยของดินเนอร์ให้อีกที ยังไงก็ต้องรอบอสสั่งมาว่าจะทานอะไร” เขียวทิวาบอกเรื่อยๆ แจกแรงงานในความรับผิดชอบของแต่ละคนในวันนี้ เนื่องจากยังไม่มีบริการเปิดให้บริการแขกอื่นใด จึงมีภาระแค่เจ้าของโรงแรมกับภรรยาและพนักงานเท่านั้น ที่เหลือก็เป็นการคิดเมนูของรีสอร์ตกับจัดระบบในครัว เพราะทีมแต่ละครัวเริ่มทยอยกันมา ใน

ฐานะหัวหน้าเซฟหล่อนต้องควบคุมการทำงานของครัวทุกประเภท ดูแลการส่งวัตถุดิบมากมายหลายสิ่ง แล้วอีกสองวันทุกครัวจะลงมาประจำการครบก่อนทอดสอบระบบจริง เพื่อดูปัญหาที่อาจเกิดขึ้นเมื่อเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการ

เมื่อจัดการเรื่องที่ต้องทำเสร็จสิ้นแล้ว หญิงสาวก็ขอตัวกลับเข้าห้องพักพนักงาน ถอดเสื้อเซฟพาดไว้ในล็อกเกอร์ส่วนตัว ก่อนจะหยิบหมวกเบสบอลมาใส่ตามความเคยชิน วันนี้นอกจากเลิกกึ่งสีดำเหมือนเมื่อวานก็ยังมีแต่เสื้อกล้ามที่เปลี่ยนเป็นสีดำเท่านั้น หน้ากระจางสดใสขึ้นหลังเจ้าตัวล้างหน้าล้างตา รวบผมสีน้ำตาลอ่อนใหม่อีกครั้ง ปากแดงระเรื่อ คิ้วเข้มโค้งสวยรับกับเบ้าตาลึกแบบลูกฝรั่ง ทำให้เซฟคนสวยไม่ต้องแต่งเติมอะไรเพิ่ม หน้าก็สวยจัดเรียกความสนใจจากเพศตรงข้ามได้เป็นอย่างดี

ร่างบางเสียบุญพังไร้สายฟังกเพลงจากแอปพลิเคชันในมือถือ สวมแว่นดำเนื่องจากแดดยังส่องแรงอยู่ แต่ลมทะเลที่พัดแรงทำให้หญิงสาวนึกอยากออกไปวิ่งริมหาดก่อนเข้างานอีกกะตอนเย็น ไม่สนใจว่าผิวขาวลอเหมือนหิมะจะคล้ำแดด อยากให้ตัวเองแทนกว่านี้ ด้วยซ้ำ เงยหน้ามองท้องฟ้า ดูทิศทางลม ลืมสนใจสภาพรอบข้าง มารู้สึกตัวอีกครั้งก็ตอนที่แขนเรียวเสลาของตนถูกใครคนหนึ่งคว้าไว้จนต้องตัวตึงมือกุมขมมืออุกจากนั้น หมายถึงทุกคนที่บังอาจมาสัมผัสตัวหล่อนลงพื้น แต่ตาสวยกลับต้องเบิกกว้างเมื่อพบว่าอีกฝ่ายคือคนที่สอนศิลปะป้องกันตัวให้ตั้งแต่ยังไม่อายุสิบห้า และคือต้นเหตุของความว้าวุ่นใจตลอดสองชั่วโมงมานี้

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” หญิงสาวถอดหูฟังออก บิดแขนออกจากการเกาะกุมอย่างสุภาพ แต่ก็พอทำให้คุณชายสีหน้าตึง เกิดความรู้สึกว่าน้องน้อยในวันวานของเขาไม่เหมือนเดิม เพราะแค่เขาจับแขนแค่นี้ยังขึ้นตัวออกหนี

“เฮีย...” ใครว่าคนอย่าง แพทริค ลี พุดอะไรไม่แคร์ใคร ทำอะไรไม่เคยกลัวเกรง ตอนนี่ละที่รู้ว่าความกลัว ความไม่มั่นใจมันมีอยู่จริง “เทียนอ้าว่างใหม่ เฮียมีเรื่องอยากคุยด้วย”

แพทริคก้มลงมองหน้าสวยที่ไม่เคยจางหายไปจากหัวใจ เคยคิดมาตลอดว่าหากได้พบจะคลายคิดถึง แต่กลับกลายเป็นว่ายิ่งเห็นยิ่งโยยหา อยากคุย อยากเห็นหน้า อยากอยู่ใกล้ๆ เหมือนได้พบ ได้มองเท่าไรก็ไม่พอ

หญิงสาวก้มหน้าดูนาฬิกาแบบไฮเทคบนข้อมือที่มีระบบเชื่อมกับมือถือรุ่นล่าสุดเหมือนดังเวลาตัดสินใจ แต่แล้วก็ตอบรับคำชวนของเขาเพราะรู้สึกติดค้างกันอยู่

“แบบนี่ก็ได้ค่ะ” เขียรทิวาพยักหน้ารับ แม้จะยังรู้สึกไม่พร้อมหากเขาถามถึงสาเหตุรวมถึงเรื่องราวในช่วงสิบปีที่ผ่านมา แต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนนี้ทำให้เหตุผลทุกอย่างวางเลือนหายไป ยอมทำตามสิ่งที่เขาเอ่ยปากขออย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

“จ้ะเราไปเดินเล่นแถวท่าเรือกันไหม” ปากบอกทั้งๆ ที่ใจอยากชวนไปคุยที่วิลลาของเขา อยากกอด อยากหอมให้หายคิดถึง แต่ได้แค่นี้ก็ยังดีกว่าไม่ได้อะไรเลย ในขณะที่อีกฝ่ายก็พยักหน้ารับ ยอมเดินตามร่างสูงใหญ่ไปเหมือนวันวานแต่โดยดี

สองหนุ่มสาวเดินข้างๆ กันช้าๆ เหมือนเวลาไม่มีวันหมด โดยที่เขียรทิวาถอดรองเท้าผ้าใบออกเพราะกลัวทรายเข้ารองเท้าแล้วใช้สองนิ้วของมือขวาเกี่ยวไว้ ในขณะที่คุณชายใส่รองเท้าครบเซตเดินย่ำทรายแบบไม่ได้สนราคาค่างวดของมัน...ทั้งคู่เดินข้างกันไปอีกพักใหญ่แบบไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมาก่อน จนเขียรทิวาอดไม่ได้

“คุณชายมีอะไรจะคุยกับดิฉันค่ะ” เขียรทิวาเงยหน้ามองพี่ชายสิบปีที่ผ่านมาเขาจะเป็นอย่างไรบ้าง อะไรหลายๆ อย่างจะเปลี่ยนไป

ใหม่ มันจะเหมือนเดิมหรือเปล่า

“อยากรู้ว่าหายไปทำไม...” แพทริคถามออกไปตามความจริง เขาเป็นคนกระด้าง ใครๆ ก็รู้ อารมณ์อ่อนหวานที่เคยมีให้เทียนอึ้งก็ถูก ผังกลับไว้ในเบื้องลึกของจิตใจ ปิดตายตั้งแต่วันที่หล่อนหายไป ไม่ได้ ผีกผีมือเลยตลอดสิบปีที่ผ่านมา เลยกลายเป็นคนแข็งกร้าวอย่าง สมบูรณ์แบบ

“เรื่องมันยาวนานนะคะ”

“เสียมีเวลาทั้งชีวิต”

เธียรทิวาเงยหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่ม ตาเขาเป็นประกายไหววูบ ฉายแวววาว แต่เป็นหล่อนเองที่ไม่กล้า... ไม่กล้าสบตา เลยไม่เห็น ความนัยที่เขาถ่ายทอดออกมานั้น ไม่เช่นนั้นทุกอย่างคงง่ายกว่านี้

“เออ...” สาวน้อยที่โตขึ้นเยอะเปลี่ยนไปทุกอย่าง ทั้งวิธีคิดและการแสดงออก เธียรทิวาในวัยยี่สิบแปดปีเต็มริมฝีปากเหมือนไม่มั่นใจ ในตัวเอง ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนคิดอะไรก็พูด หรือไม่หล่อนก็แค่ไม่กล้าพูด อะไรกับเขา ถึงมีอาการลังเลแบบนี้ หญิงสาวถึงกับต้องรวบรวมความ กล้า ก่อนจะถามออกไปเสียงแผ่ว “จะกลับฮ้องกงเมื่อไหร่คะ”

“จริงๆ เสียต้องขึ้นฝั่งเมื่อเช้า แต่จะอยู่ต่ออีกสักหน่อยก็คงได้”

อาเหว่ยที่เดินตามหลังมาอารักขาเจ้านายตามปกติถึงกับเบะ ปากทันทีที่ได้ยิน ‘ได้ที่ไหน’ แค่นี้สายโทรศัพท์ก็จะไหม้ เขาต้องโทร. เลื่อนนัดใครต่อใครมากมายจนแทบจะไม่มีเวลากินข้าว นี่ก็เดินตามหา ตั้งนานกว่าจะเจอ เพราะโทร. เข้าโทรศัพท์คุณชายเพื่อแจ้งเรื่องสำคัญ ก็ดันปิดหนี จนมองเห็นจากศาลาด้านบนนั่นล่ะว่าเดินอยู่กับผู้หญิง ที่ร่ำไห้ เขาเลยเดินตามลงมาดู ใจอยากวิ่งเข้าไปทักคุณหนูเทียนอึ้ง ด้วยซ้ำ แต่ทั้งสองคนคงมีเรื่องต้องคุยกันมาก จึงเดินทิ้งระยะให้ความ เป็นส่วนตัวแก่เจ้านายทั้งสองเสียๆ

มองภาพตรงหน้าที่มีเธียรทิวาเดินเคียงคู่แพทริค โดยฝ่ายชาย

เดินคล้อยหลังเล็กน้อย สายตาจับจ้องสาวน้อยข้างๆ ตลอดเวลาแล้ว
เหวี่ยงฟางก็ยื่นขอขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้คนคู่นี้กลับมาพบกัน และ
หวังว่าจะไม่มีอะไรมาแยกคนทั้งคู่ออกจากกันอีก โดยที่สองหนุ่มสาว
ไม่รับรู้ว่าอาเหวี่ยงตามมาเพราะมัวแต่จดจ่อระหว่างกันและกัน หรือไม่
ก็อาจเพราะทั้งคู่ต่างชินที่เห็นอาเหวี่ยงอยู่ในสายตาตลอดเวลา

“ไว้ก่อนคุณชายกลับฮ่องกง เราค่อยมาคุยกันได้ไหมคะ เอ่อ...
ดิฉันอยากขอเวลา” หญิงสาวหยุดเดิน หลบตาลงต่ำก่อนซ่อนหน้าสว
ขึ้นสบตาแพทริกที่จับจ้องมาที่หล่อนอยู่แล้ว

สายตาของชายหนุ่มว่างเปล่า ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ จนเยียร
ทิวาเดาอารมณเขาไม่ถูก ถ้าเป็นเมื่อก่อนรู้ได้เลยว่าสิ่งที่ออกจากปาก
หล่อน แพทริกจะไม่ปฏิเสธ

“ตามใจเรา...ขออย่างเดียว...” ชายหนุ่มนิ่งไปอีตึกใหญ่ ไม่รู้
ว่าพูดออกไปแล้วทุกอย่างจะดีขึ้นหรือแย่ลง แต่ก็ต้องพูด พูดในสิ่งที่
เกิดมาตลอดสิบปี ควรจะชินชาแต่กลับกัดกร่อนเขาสุดหัวใจ

“...อย่าทิ้งเสียไปอีกนะ”

สายตาว่างเปล่าในที่แรกขายแว่มั่นคงจนเยียรทิวาทนสบตา
ต่อไม่ไหว ต้องเบือนหน้าออก จึงหันมาพบกับเหวี่ยงฟางที่เดินตาม
เจ้านายใหญ่ของเขามา ทำเอาหญิงสาวจิกยิ้มกว้างแบบดีใจ ก่อนจะ
วิ่งกระโจนเข้าไปกอดอีกฝ่ายไม่ให้ตั้งตัว ถ้าถามว่าหล่อนรู้จักแพทริก
มานานแค่ไหน หญิงสาวก็คุ้นเคยกับเหวี่ยงฟางมานานเท่านั้นด้วย

“อาเหวี่ยง...ยังอยู่อีกเหรอเนี่ย ทำไมอยู่ทนจังคะ” เยียรทิวา
ตื่นเต้นดีใจที่ได้พบเหวี่ยงฟาง คนสนิทของชายหนุ่มอีกครั้ง รู้อยู่ว่าคน
ตรงหน้าเป็นที่รองรับอารมณกิตติมศักดิ์แบบโดนตำได้ทุกที่ทุกเวลา
คอยดูแลรับใช้ แพทริก ชิวหลง ลี มาเนืนนานจนนับเวลาไม่ได้

“ครับ...ยังอยู่ครับ ยังไม่ตาย” อาเหวี่ยงรับคำสั่งๆ เบี่ยงตัวออก
จากอ้อมกอดของคุณหนูเทียนอย่างนุ่มนวล เพราะแวตาเจ้านายที่

ยืนอยู่ข้างหลังเหมือนจะฆ่าเขาถ้ายังยืนปล่อยไว้ว่าที่ลีไทโททอด
อยู่แบบนี้

“โห...กอดนิคกอดหน่อยทำเป็นหวงตัวนะอาเหวย...นี่ลืมเทียน
ไปแล้วหรือเปล่าคะเนี่ย” เรียร์ทิวายังคงไม่รู้ตัวว่ามีสายตาแผดเผาจาก
เบื้องหลังแผ่รังสีอำมหิตมาที่ตนเอง ยิ้มหวานเอียงคอคุ้ยกับอาเหวย
อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาวเหมือนเมื่อสิบปีก่อน

“ไม่ลืมหรอกครับ...คุณหนูสวยขึ้นเยอะเลย โตเป็นสาวเต็มตัว
แล้ว สบายดีนะครับ” อาเหวยก้มหัวแสดงความเคารพอย่างสุภาพ
นายเขาทั้งรักทั้งหวงอย่างกับอะไร เคยประกาศกร้าวตอนช่วงปีแรกที่
เรียร์ทิวหายไปด้วยซ้ำว่า ถ้าระหว่างนี้มีใครกล้าแตะต้องของของเขา
แพทริกจะลงทัณฑ์ตัดมือทิ้งให้หมด

“จะสามสิบแล้วน้ำ อีกสองปี ไม่ได้เป็นสาว แต่แก่แล้วต่างหาก”
เรียร์ทิวหัวเราะรำแบบคนอารมณ์ดีเหมือนสมัยก่อนไม่มีผิด หญิงสาว
ตรงหน้าเติบโตเป็นสตรีหน้าตาสวยสะพรั่ง รูปร่างเฝ้ายวนต่างจากเมื่อ
ก่อนที่ความสวยน่ารักยังเจือด้วยความเป็นเด็ก เมื่อก่อนคุณชายยังทั้ง
หลงทั้งรักษานาदनั้น แล้วตอนนี้ถ้าไม่ได้กลับบ้านไปด้วยจะไม่กลับไป
เลยเหรอ

อาเหวยก้มหัวรับคำสิ่งที่เรียร์ทิวพูด เออออกตอบคำถามที่หญิง
สาวเอ่ยปาก จนเป็นหล่นเองที่ตดบทเสียด้วย

“เทียนขอตัวก่อนดีกว่า ไว้คงได้เจอกันอีกก่อนอาเหวยกลับ”
เรียร์ทิวบอกคนสนิทของแพทริก หันหลังมาหมายจะลาชายหนุ่มอีก
รอบเพราะเห็นว่าเสียเวลาไปมากแล้ว แต่ต้องฟังะเล็กน้อยเมื่อเห็น
สายตาราวเปลวเพลิงที่จับจ้องอยู่ที่มือบางที่ตะอู่บนแขนเหวยฟาง
จนหญิงสาวต้องรีบลดมือลงเพราะรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าแพทริกกำลัง
โกรธ จึงก้มหัวเล็กน้อยทั้งๆ ที่ตอนแรกตั้งใจจะเอ่ยคำลา แล้วรีบเดิน
กลับไปทางเดิม

ด้านคุณชายลีได้แต่ยืนมองหญิงสาวเดินกลับขึ้นไปจนลับตา
ผู้ช่วยมือขวาจึงเข้ามารายงานสถานการณ์งานที่เกิดปัญหาหลายอย่าง
จากการที่เขาไม่ยอมกลับห้องงตามกำหนดเดิม จนชายหนุ่มผูกคิ้ว
แน่น งานก็ต้องทำ เรื่องหัวใจก็ยังแก้ไม่ได้

“บอกไปว่าให้ส่งมาทางนี้ให้มากที่สุด” บอกเสียงทุ้มอย่าง
เครียดๆ เขายอมทำงานเหนื่อยเป็นสองเท่า แต่จะไม่ยอมปล่อยให้
เสียงทิวาหลุดมือไปอีกแล้ว ความทุกข์ระทมที่ผ่านมา มันรวดราวเกิน
กว่าจะทนรับไหว ทั้งๆ ที่เคยทำใจว่าหากไม่ได้เจอกันอีกแล้วก็ถือว่า
หมดบุญกันไป แต่นี่โชคชะตากลับหมุนวนให้มาได้เจอกันอีกหน เขา
ก็จะไม่มีวันยอมเสียหล่อนไป

“แล้วคุณชายจะกลับเมื่อไหร่ครับ” เมื่อได้รับคำตอบของสิ่งที่
ต้องการ อาห่วยก็ถามคำถามที่เสียงโดนกระต๊อบมากที่สุด แต่ก็จำเป็น
ต้องเอ่ยเพราะเจ้าพ่อใหญ่ที่ผ่อนงานออกจากมือจนหมด แต่ยังเรื่อง
อำนาจอย่างท่านประธานสีหวังเซียน ต้องการคำตอบ

“ยังตอบไม่ได้ ต้องให้แน่ใจอะไรบางอย่าง เดี่ยวฉันคุยกับอาป้า
เอง” พูดได้แค่นั้นก็โบกมือไล่ให้ห่วยฟางไปจัดการธุระต่างๆ ที่สั่งให้
เรียบร้อย รู้ดีว่าสิ่งที่หนักใจกว่างานที่ต้องโอนถ่ายมาทำที่นั่นคือการ
เจรจากับบิดาว่ายังไม่กลับไปทำงานที่ฮ่องกงต่างๆ ที่เรื่องทั้งหมดที่ต้อง
จัดการที่เมืองไทยเสร็จสิ้นหมดแล้ว

**ชายหนุ่มนั่งพักที่โซฟากว้างอยู่พักใหญ่หลังจากเดินกลับ
มาถึงวิลลา รอจนใบหน้าที่ร้อนผ่าวเพราะแดดเย็นลงจึงจะหยิบ
โทรศัพท์ออกมาโทร. หาปลายสาย**

“อาป้า...” พูดได้แค่นั้นเพราะอีกฝ่ายไม่เปิดโอกาสให้พูดอะไร
ต่อ ต่ำโขมงโง้งเงงเสียงดังจนแพทริคต้องเลื่อนโทรศัพท์ออกห่างหู...
ห่างเกือบฟุตยังได้ยินเสียงบิดาชัดทุกคำ

“ลือรู้ใหม่ว่างานมันเยอะแค่ไหน นี่โตะจนปานนี้แล้วยังทำงานให้อัวทำ ไหนลือว่าลือจะกลับมาถึงเย็นนี้ แล้วนี่อะไร ชิวหลง!...” ประมุขใหญ่แห่งตระกูลลีตั้งท่าจะด่าอีกยาวถ้าแพทริกไม่พูดแทรกขึ้นไปว่า

“อ้าวเจเอเทียนอีแล้ว...อาป้า อ้าวเจอน้องแล้ว”

เสียงลั่นปนดีใจของลูกชายทำให้ลี้หวังเซียนชะงักไป รอยยิ้มผุดที่ริมฝีปากคนอยู่ไกลแบบที่แพทริกไม่ได้เห็น ดีใจแทนลูกคือความรู้สึกแรกที่วาบขึ้นมาในหัวของคนเป็นพ่อ ชายหนุ่มบึ้งตึงแทบไม่เป็นผู้เป็นคนอยู่เกือบสามปีตอนที่หญิงสาวหายไป ถึงขั้นดรอปรีเยน แล้วตามหาเถียรทิวาอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง ทำร้ายตัวเองไม่รู้กี่ครั้ง ลามไปจนถึงขั้นที่เกิดเหตุถึงชีวิตผู้อื่น เพราะโทษว่าการกระทำบางอย่างของตัวเองทำให้หญิงสาวหายไปซ่อนตัว จนภรรยาเขากอดลูกชายร้องไห้ด้วยความสงสารไม่รู้กี่ครั้งก็ปี แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร

แถมเจ้าตัวยังไปกระต๊อบเพื่อนร่วมคลาสที่เป็นลูกหลานเศรษฐีใหญ่ด้วยเรื่องอะไรก็ไม่รู้ ตัวเขาเองพยายามช่วยลูกชายสารพัด โทรมามิสเตอร์รอสส์ที่ย้ายกลับไปเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษด้วยตัวเองก็หลายครั้งเพื่อถามข่าวคราวของหญิงสาว หวังว่าเขาจะเกรงใจบารมีของตระกูลลีบ้าง แต่ทางโน้นก็ปฏิเสธการติดต่อ จนต่อมาแพทริกค่อยๆ ดีขึ้น ยอมกลับไปเรียนปริญญาเอกจนจบ กลับมาบริหารงานกาสิโน ดูแลธุรกิจที่เหลือ แต่ก็ทำตัวเหมือนเครื่องจักรไร้ชีวิต มีแต่หน่วยฟางคนสนิทเท่านั้นที่รู้ว่าแท้ที่จริงแพทริกอ่อนไหวเพียงใด

นานๆ เข้าลี้หวังเซียนที่นึกว่าบุตรชายลี้มเถียรทิวาไปแล้วกลับต้องยอมใจในความรักของแพทริก เมื่อวันหนึ่งเขามารอบุตรชายประชุมที่บริษัทในห้องส่วนตัวของอีกฝ่าย แล้วพบว่าบนโต๊ะของทายาทตระกูลลียังมีรูปหญิงสาวทั้งเดี่ยวและคู่กับแพทริกในอิริยาบถต่างๆ ตั้งแต่ที่ทั้งคู่พบกันวันแรกที่งานเลี้ยงทำเนียบกงสุลรอสส์ รูปบันทึก

ความทรงจำทุกๆ ครั้งที่แพทริคกลับจากโรงเรียนแล้วพาสาวน้อยไป
เที่ยวไหนต่อไหน หลายช่วงเวลาที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเรื่องเล็กอย่างการ
ที่แพทริคบังคับให้เธียรทิวาฝึกศิลปะป้องกันตัว ท่าทางครูคนสอนมี
ความสุขว่าเด็กนักเรียนที่โดนบังคับให้ฝึกวิชาป้องกันตัวเองเป็นในหนู

เรื่อยไปจนถึงวันที่แพทริคเรียนจบชั้นปริญญาโท เธียรทิวาของ
เขาก็บินไปแสดงความยินดีถึงที่ต่างประเทศ โอกาสที่หญิงสาวจบการ
ศึกษาระดับไฮสกูล แพทริคก็บินกลับมาพร้อมช่อดอกไม้ หรือแม้กระทั่ง
ตอนที่สุดดวงใจของลูกชายเข้าเรียนวันแรกในระดับปริญญาตรี โดย
ทั้งคู่ใส่เสื้อสูทดีหรือเสื้อวอร์มแบบสวมหัว มีหมวกห้อยไปด้านหลังของ
สถานศึกษาเดียวกันยืนอยู่หน้ามหาวิทยาลัย หน้าตาแจ่มใสกันทั้งคู่

วันนั้นเองที่ลิ้นหึงเขียนรู้ว่าทั้งความทุกข์และความรักยังคง
อบอวลอยู่ในหัวใจของคุณชายลี้ตลอดมา และจะคงอยู่ตลอดไป

“จริงหรอ ลี้อเจทที่ไหน...นี่ลี้่ออยู่เกิดไม่ใช่หรือ” น้ำเสียงท่าน
ประธานลี้ตื่นเต้นไม่แพ้กัน

“ใช่ เจทนี่แหละ...อาป้า” เสียงเรียกจริงจังขึ้นจนลิ้นหึงเขียน
สัมผัสได้ ชายหนุ่มนั่งโน้มตัวมาข้างหน้า แขนขวาเท้าอยู่บนขาขวา มือ
กุมขมับในขณะที่มือซ้ายถือโทรศัพท์

“อ้าวอยากขอ...” แพทริคยังพูดไม่ทันจบประโยค ประธานลี้ก็
สวนขึ้นมาก่อนด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ไม่ต้องห่วง ชิวหลง เตี่ยวอ้วเรียกอาเจิ้ล่อกลับมาช่วยทำก่อน
ได้ ไม่ต้องกลับจากภูเกิด จนกว่าลี้่อจะจัดการเรื่องนี้เรียบร้อย”

แพทริคนิ่งงันเมื่อได้ยินคำสั่งจากบิดา ไม่คิดมาก่อนว่าพ่อเขา
จะพูดอะไรแบบนี้ ไม่รู้มาก่อนว่าอาป้าจะให้ความสำคัญกับเรื่องของ
หัวใจ “รีบเคลียร์ปัญหาของลี้่อกับเทียนอ้อให้เร็วที่สุด แล้วรีบกลับนะ
ไอ้ลูกชาย เอาลูกสะใภ้กลับมาให้ป้าด้วยละ” ประธานลี้พูดแค่นั้นแล้ว
ก็วางสายไป

ส่วนคุณชายลี้ก็ได้แต่ยิ้มน้อยๆ ขอบคุณฟ้าดินที่ทำให้วันนี้เขามีโอกาสดึงหล่อนกลับมาอยู่ในชีวิตอีกครั้ง

ความรู้สึกล้านแปดตลอดสิบปีที่ผ่านมา ทั้งเจ็บเจียนตาย
ที่คนรักทิ้งไป ถึงแม้จะเป็นรักข้างเดียว แต่การมีเธียรทิวาอยู่ในชีวิตตลอดห้าปีก่อนหน้านั้นก็ทำให้มีความทรงจำแสนหวานไม่น้อย ดังนั้นเมื่อสาวน้อยของเขาหายไปคุณชายลี้เลยยิ่งคลั่ง ระทมทุกข์ โกรธแบบไม่รู้สาเหตุ คิดถึง ห่วงหา ทุกอย่างประดังประเดยากเกินจะบรรยาย ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน ไม่รู้ว่าจะตั้งต้นพูดกับเธียรทิวายังไง นั่งคิดอยู่พักใหญ่คุณชายก็ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ พลันเสี่ยงกริ่งหน้าบ้านพักของเขาที่ตั้งขึ้น ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่เดินไปเปิดประตูห้องพักด้วยตัวเอง อดคาดหวังให้คนหลังประตุนั้นเป็นเธียรทิวาไม่ได้ แล้วก็อดทานหน้าเมื่อไม่ได้เมื่อเห็นว่าคนที่มาเยือนเป็นใคร

“ว่าไงวอลเลอร์” แพทริคมองหน้าเจ้าของรีสอร์ทอื่นๆ ในขณะที่อีกฝ่ายมีสีหน้ารึนรมย์พิกล

“ไ้...ได้ข่าวว่าเจอหน้าแล้วหรอ เก่งนิ ลูกน้องฉันแท้ๆ ฉันยังไม่เคยเจอเลย” หัศวรรชก้าวเข้ามานั่งในห้องนั่งเล่นแบบไม่รอให้ใครเชื้อเชิญ ก่อนจะเปิดตู้เย็นหยิบเบียร์ที่แช่ไว้ในตู้เย็นออกมาเปิดสองขวด ของตัวเองหนึ่งขวด ของไอ้คุณชายลี้หนึ่งขวด ยื่นให้อีกฝ่ายที่ก็รับไปกระดกดื่มแต่โดยดี

“มาตามนั้นแหละจัดการจนได้เจอ...เมียแก่นี่ใช้ได้เลยนะ” แพทริคอดยิ้มไม่ได้เมื่อนึกถึงเสน่ห์แบบพรรณพัตราที่ทำให้คนรอบข้างเอ็นดูจนพานถึงขั้นยอมเปิดเผยตัวตนความรู้สึกแบบที่เคยได้ผลกับเขามาแล้ว แล้วถ้าขนาดเขายังอ่อนได้ เธียรทิวาที่มีจิตใจอ่อนโยนเป็นทุนเดิม เจอมาตามเวส อังกุรตือโอ้เข้าหน้าน้อย เชื้อเถอะ อีกไม่นานคงสนิทกันกว่าที่คิด

“อย่ามายุ่งนะเว้ย ไหนสัญญาว่าจะเลิกยุ่งแล้วไง”

หัตถ์วรรช วอลเลอร์ เวส อังกฤษ ทายาทเจ้าของโรงแรมทั่วโลก ลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศส หนุ่มหล่ออายุสามสิบเจ็ดที่เพิ่งตัดสินใจหลีกหนี แพนสาวคนสวยให้เอาบ่วงที่ชายหนุ่มเตรียมไว้คล้องคอตัวเองสำเร็จ ไปไม่กี่เดือนชี้หน้าหุ่นส่วนทางธุรกิจที่เคยเรียนร่วมคณะกันมาทันที ก็ไ้คุณชายลืมนเคยมาหลงเสน่ห์เมียเขาอยู่พักใหญ่ จนตอนหลังเคลียร์กันได้ เมื่อชายหนุ่มรู้ใจตัวเองว่าที่หลงนิยมชมชอบพรรณพิตราเพราะภรรยาของเขามีอะไรบางอย่างคล้ายกับเธียรวาทาจนชายหนุ่มเผลอไผลไป ไม่ได้รักปักใจแบบที่เจ้าตัวเข้าใจไปเองในทีแรก

“ฉันเจอตัวจริงแล้ว...ไม่กลับไปยุ่งกับเมียแกหรอกน่า วอลเลอร์ หวงสมชื่อจริงๆ แกเนี่ย”

“แล้วนี่จะเอาอย่างไรต่อ...” หัตถ์วรรชถามซ้ำ รู้เรื่องแค่ว่าฝ่ายชายเคยคลุ้มคลั่งขนาดหนัก เพราะตอนเรียนปริญญาเอกด้วยกันที่อังกฤษ อยู่ๆ คนรักของมันก็หายตัวไป แต่แพทริกกลับมาซัดเขากลางแคมปัส หารว่าเป็นต้นเหตุของทุกอย่าง จากนั้นมันก็หายหัวไม่มาเรียนอีกเลย จนเขาเรียนจบไปแล้วหลายปี ถึงได้ข่าวจากเพื่อนรุ่นเดียวกันว่า ทายาทตระกูลลี้กลับมาเก็บหน่วยกิตต่อจนจบในเวลาต่อมา

“ก็คงต้องหาทางเอากลับฮ่องกงให้ได้ ฉันคงอยู่ที่นี้นานมาก ไม่ไหว อาป้าแก่มากแล้ว อันที่จริงไม่ทำงานอะไรมาสักพัก แคว้งไม่ลงจากตำแหน่งประธานเท่านั้น” อีกฝ่ายพยักหน้ารับรู้ เรื่องความรับผิดชอบเรื่องงานเป็นสิ่งที่เข้าใจกันได้ดีสำหรับคนทำธุรกิจขนาดนี้

“เขาจะยอมแกหรือวะ แพทริก หนีจนสุดขอบฟ้าขนาดนั้น” หัตถ์วรรชเฝ้า ทั้งๆ ที่เห็นใจมันพอสมควร แต่มันยังไม่สบายใจกับความโลกกลมที่เกิดขึ้นแบบงงๆ ด้วยว่าทำไมแม่ตัวดีของคุณชายลี้ ถึงกลับมาทำงานให้เขาแบบนี้

“ถ้าพูดกันดีๆ ไม่ยอม ฉันจะอึด...” แพทริคคิดไกลถึงขั้นว่า คราวนี้คงต้องยอมทำทุกวิถีทาง ที่จะเก็บน้องน้อยไว้กับเขาตลอดชีวิต จะต้องบังคับ ชูเชิญ กล่อมกันแบบไหนบ้างคุณชายสิไม่รู้หรอก รู้แต่ว่าจะไม่ยอมให้เธียรทิวาคลาดสายตาอีกต่อไป แต่ก่อนจะไปถึงตรงนั้น ขอเขามั่นใจสักนิดเถอะว่า อะไรคือเหตุผลที่ทำให้เธียรทิวารับงานในโรงแรมของเวส กรุป...หรือว่า...เพียวยังรักไอ้วอลเล่อร์อยู่!

3

“คุณชายจะเอาอย่างไรต่อครับ” เหว่ยฟางถามแพทริคผู้เป็นนายน้ำเสียงแข็งขัน อาสาทำทุกอย่างตามบัญชาเพื่อให้เจ้านายได้สิ่งที่ต้องการ ให้ทำอะไรอย่างไรก็ได้ที่ทำให้เรื่องทุกอย่างเรียบร้อยและได้กลับฮ่องกงโดยไว

“นี่ก็ไม่ออก” คุณชายตอบหน้านิ่ง เสียงเรียบ มีดบาดด้านจริงๆ ว่าควรเล่นบทโหด เย็นชา หรืออ่อนหวานเพื่อให้เรียรทิวาตกหลุมรักเขา...ให้คนที่เขารักยอมกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนด้วยกัน แต่ก็หาคำตอบไม่ได้ ร่างสูงถอนหายใจเอือกเมื่อคิดมาถึงตรงนี้...ยาก

ใช่...ยากเหลือเกินกับการทำให้เรียรทิวาตกหลุมรักเขา แพทริคคิดสละระยะอยู่ทั้งคืนว่า เขาจะหาอย่างไรให้หญิงสาวคล้อยตามกัน หากจะขู่เข็ญบังคับใช้กำลังคงจะเรื่องยาว อีกทั้งพูดตรงๆ ว่าต่อให้กับคนอื่นเขาจะโหดเหี้ยมแค่ไหน แต่กับหญิงสาวแล้วเขาคงทนเห็นหล่อนเจ็บ เห็นหล่อนต้องฝืนใจทำในสิ่งที่ไม่ต้องการไม่ได้ ดังนั้นวิธีเดียวที่จะทำให้เรียรทิวากลับคือ หล่อนต้องตกลงปลงใจที่จะไปด้วยตัวเอง แต่ในเมื่อตอนนี้ยังจัดการเรื่องราวให้เป็นไปตามนั้นไม่ได้ ก็เรียกหาตัวช่วยที่ดีที่สุดที่มีอยู่ทันที

“วอลเล่อร์อยู่ไหน” หน้าหล่อแบบลูกมังกรที่มีแว่นกันแดด

บังอยู่ครึ่งหน้าหันกลับมาถามคนสนิทแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อยู่ที่ออฟฟิศครับ” ห่วยฟางตอบแบบไม่ต้องคิดเพราะรู้นิสัยดีว่าเจ้านายเปลี่ยนเรื่องที่คุณอยู่ได้ดื้อๆ ตามประสาคนเอาแต่ใจ และเขาเพิ่งแวะไปคุยธุระเรื่องโรงแรมที่จะลงทุนใหม่กับเลขาฯ ของอีกฝ่ายเมื่อสักครู่ แถมด้วยเรื่องคุณหนูเทียนอ๊วว่าเป็นยังไงมาyingถึงมาอยู่ที่เกาะนี้ในฐานะหัวหน้าเซฟได้ เลยรู้ว่าบอสใหญ่ของเวส กรู๊ปก็อยู่ที่สำนักงานเช่นเดียวกัน

“โทร. ไปบอกไว้หน่อยสิว่าฉันมีเรื่องจะคุยด้วย” แพทริค ลี บอกคนสนิทให้ประสานงานการเข้าพบแบบไม่ฟังคำปฏิเสธว่าอีกฝ่ายจะพร้อมให้เข้าพบหรือเปล่า

ไม่เกินสิบห้านาทีหลังจากนั้น คุณชายตระกูลลีก็มาหยุดยืนหน้าโต๊ะทำงานแบบกระจกใสตัวใหญ่ เบื้องหน้าเป็นหนุ่มลูกผสมตัวโต หน้าตาหล่อเหลาและเมื่อใส่แว่นเข้าไปทำให้ดูภูมิฐานน่าเชื่อถือไม่น้อย

“มีอะไร” หัศวรช วอลเลอร์ เวส อังกูร ถามหุ่นส่วนโดยที่ไม่เงยหน้าขึ้นจากเอกสารกองโตตรงหน้า อีกสัปดาห์เขาจะกลับกรุงเทพฯ แล้ว ต้องเคลียร์งานทางนี้ให้ได้เยอะที่สุด เพราะไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะปลีกตัวลงมาภูเก็ตได้อีก

“จะมาคุยเรื่องเซฟ” อีกฝ่ายก็พูดโดยไม่สนใจว่าคนฟังจะว่ายังไง จะสนใจหรือพร้อมคุยกับเขาไหม บอกสิ่งที่ตัวเองต้องการทันที

“ว่ายังไงล่ะ”

“ขอซื้อตัวกลับฮ่องกงได้ไหม”

“ไม่ได้! ฉันซื้อมาแพง”

“แพงแค่ไหนฉันก็จ่าย”

ได้ยินแบบนี้หัศวรชก็ละลายตาจากเอกสารเงยหน้ามองคน

มาเยือนตาชวาง

“แกถามเขาหรือยังล่ะว่าเขาจะไปกับแกหรือเปล่า” น้ำเสียงเหมือนเยาะเย้ย ตาสีเทาคมกริบวัดมองคนหน้าหยกชนิดหนึ่งแบบดูถูกแพทริก ลี เป็นผู้ชายที่ไม่ต่างจากเขานักหรรษา คนแบบเขากับมันคือคนประเภทที่ไม่เคยต้องทุ่มเททำอะไรเพื่อความรักหรือเพื่อใครมาก่อน และท่าทางคนอย่างมันก็ไม่รู้ด้วยว่าเงินแก้ปัญหาเรื่องความรักไม่ได้เรื่องหลังนี้เขารู้ เขาพิสูจน์มาแล้ว

อีกฝ่ายถึงกับถอนหายใจเฮือกรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ของวัน ทั้งตัวลงบนเก้าอี้รับแขกแบบไม่ต้องให้เจ้าของห้องเชิญ จนคนที่นับกันเป็นเพื่อนต้องวางปากกาในมือ หยิบบุหรี่ที่เก็บไว้ในลิ้นชักเพราะพยายามเลิกสูบหลังจากแต่งงาน จุดบุหรี่ขึ้นสูบก่อนจะส่งให้แพทริกที่รับมาอย่างไม่ปฏิเสธ

“ถ้าเขาไม่ยอมกลับ แกจะทำยังไง บังคับหรือ” วอลเล่อร์ของเพื่อนถามขึ้นหลังจากต่างคนต่างดื่มด่ำรสไบยาสูบกเกือบครึ่งมวน

“แกกล้าบังคับมาตามไหมล่ะ” แพทริกหรีตถาม

ไอนี้แนะนำแต่ละเรื่อง ตัวมันเองยังไม่กล้า แต่มาบอกให้เขาเอาคอปไปพาดบนเตียงซะอย่างนั้น หัวศรรขย่นคอ ทำท่าขลุ่ยเป็นคำตอบว่าตัวเองก็ไม่กล้าบังคับเมียเหมือนกัน

“จิ้นปล้ำเลยไหมวะ เผื่ออะไรๆ จะง่ายขึ้น” เจ้าของเกาะเอาเรื่องจริงมาพูดเล่น ก็คนอย่างเขาทะเลาะกับเมียวันไหนก็จับปล้ำก่อน เดี่ยวค่อยเคลียร์ทีหลังเสมอ

คำปรึกษาของเจ้าของโรงแรมทำเอาคู่สนทนาล้าลักับหรี

“ทำแล้ว หนีมาแล้ว” อีกฝ่ายรีบบอกหลังจากหายใจเข้าสู่จังหวะปกติได้

คนฟังตาโต “ตกลงแกปล้ำเขา แล้วเขาหนี” หัวศรรเห็นคุณชายลี้พยักหน้าก็หัวเราะว่า ไอนี้มันบ้าแท้ๆ และอดกระเช้าเพื่อน

ออกไปไม่ได้

“สงสัยจะไม่ได้ ไม่เด็ด ไม่ถึงใจ ผู้หญิงถึงกับหนี ของคนจีนนี่เล็ก เหวอวะ อย่างว่าทางนี้ยุโรปไซส์ เราคงเทียบกันไม่ได้”

คุณชายลี้ไม่ต่อปากต่อคำอีก ได้แต่ถอนหายใจหลังนูหรือหมด มวน ในชีวิตนี้ไม่เคยต้องขอคำปรึกษาจากใคร โดยเฉพาะคนที่เพิ่งจะ เปิดใจเป็นเพื่อนกันเมื่อไม่นานมานี้อย่างหัตถ์บรรช

“ฉันไม่รู้เรื่องอะไรของแกมากนัก รู้แต่ว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ ซับซ้อนมาก มีอะไรต้องพูดตรงๆ อย่าหวังว่าจะเข้าใจ นอกจากพูด แล้วต้องทำร้ายๆ ด้วยเขาถึงจะเชื่อ” หัตถ์บรรชแซร์ประสบการณ์ให้ อีกฝ่ายรู้ เขาลองนั่งมาแล้ว ใช้ความรุนแรงมาแล้ว เมียเกือบเก็บของ กลับบ้าน เช็ดจนวันนี้ จากวันนั้นที่ตามมาพรณพัตรราชของพนักงาน ในเวส กรู๊ปหึงเลือดขึ้นหน้า หัตถ์บรรชจำได้ขึ้นใจว่าควรทำอะไรและ ไม่ควรทำอะไรกับเพศเมียอย่างยิ่ง

“ไม่รู้จะอยู่อย่างที่ได้กว่าได้กี่วัน ต่อให้อาป้าบอกว่าให้เคลียร์ ให้เรียบร้อย จะให้อาเจ็กกลับมาจากอเมริกา ดูผลงานให้...” แพทริค หมายถึง แพทริเซีย พี่สาวคนโตที่แต่งงานกับเจ้าของกาลิโนยักษ์ใหญ่ มีธุรกิจของสามีอยู่ที่ลาสเวกัส ตั้งรกรากอยู่ทางโน้นหลายปี แต่ยังคง เวะเวียนมาหาบิดามารดาบ่อยๆ “...แต่ฉันก็เกรงใจ ลูกผัวเขาก็มี”

“เอ็ง...อีกสัปดาห์ฉันจะกลับกรุงเทพฯ...ระหว่างนี้ไหนๆ แกก็จะ มาเป็นหุ้นส่วนโรงแรมใหม่ของฉัน ฉันจะยอมให้แกทำหน้าที่ประธาน เวส เพิร์ลนันทาที่แกต้องการ แต่เฉพาะในนามนะเว้ย แกจะได้มี ข้ออ้างอยู่ที่นั่นหรือเข้าไปวนวายเป็นเขาได้” หัตถ์บรรชเสนอทางเลือกให้ เพื่อน เข้าใจและเห็นใจคนตรงหน้าที่รู้จักกันมาเกือบยี่สิบปี

“ห้องนี้ก็เอาไว้ใช้” หัตถ์บรรชหมายถึงห้องทำงานของเขาที่ทั้งคู่ กำลังอยู่ในขณะนี้ “...ให้คนทางโน้นส่งงานแบ่งมาทำที่นี่ อยากได้อะไร เพิ่มเติม อุปกรณ์อะไรขาดเหลือก็ให้อาเหว่ยของแกบอกเอนก สามสี่

วันที่เหลือเขาจะได้เตรียมไว้ให้แกพร้อม ค่าใช้จ่ายไม่ต้องห่วง ถือว่าเป็นค่ามัดจำสัญญาของเรา” นิสัยนักเลงใจสปรตของหัตศวรรชทำให้คนมากมายอยากร่วมหุ้นทำธุรกิจกับตระกูลเวส อังกฤษทั้งนั้น

แพทริก ลี พักหน้ารับแบบไม่เรื่องมาก เรื่องแบบนี้เป็นเรื่องเล็กสำหรับคนทำธุรกิจร่วมกันเป็นหมื่นๆ ล้าน มันต้องพึ่งพากันได้แบบนี้ถูกต้องแล้ว

“ขอบใจมาก” แพทริคตอบรับการช่วยเหลือจากเพื่อน ถึงแม้จะเล็กๆ น้อยๆ แต่การเปิดวิลลาให้พัก หรือให้ยืมห้องทำงาน แต่ก็นับเป็นการอำนวยความสะดวกหลายๆ อย่างระหว่างจอห์นิงสาว

“อีกเดือนฉันต้องลงมาใหม่เพราะมีแกรนด์โอเพนนิ่ง แกก็อยู่ยาวถึงตอนนั้นไปเลยสิ” หัตศวรรชชวนๆ แต่แน่ใจไม่น้อยว่าแพทริคคงไม่ได้ตามเชียร์ทิวากลับบ้านได้ง่ายๆ ดีไม่ดีจะต้องอยู่เลยเดือนไปอีกด้วยซ้ำ

แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้า

“หวังว่าจะไม่ต้องอยู่นานขนาดนั้น” แพทริกนึกถึงหน้าที่ความรับผิดชอบทั้งหลายที่รออยู่ ถึงแม้ว่าอาป้าจะให้แพทริคเรียกกลับมาคอยดูแลงานให้อย่างที่บอก แต่ในฐานะลูกชายคนเดียวของตระกูล ความรับผิดชอบและหน้าที่หลักในการบริหารงานคือเขาทั้งนั้น ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าถอนหายใจดังเฮือก จนผู้สมรู้ร่วมคิดหันกลับมามองด้วยความสงสัย แต่เรื่องความรักมันไม่เข้าใครออกใคร แต่เขาช่วยเพื่อนไม่ได้มากไปกว่าที่ทำให้อยู่หรือ

“ระหว่างนี้จะให้มาตามคอยช่วย คงได้เรื่องกว่าแกเริ่มเองอยู่หรอก ทางนั้นก็คงเต็มใจช่วย มีเรื่องสนุกทำ มีเพื่อนผู้หญิงไว้คุยเล่นด้วย ก็ดี ฉันก็จะได้ไม่ต้องกลัวเมียเหงา”

“นั่นก็จริง” แพทริคพักหน้าเห็นด้วยอย่างที่ว่าหัตศวรรชว่า เพราะมาตามเวส อังกฤษรู้เรื่องไม่ทันถึงสองชั่วโมงยังหาทางเข้าไปถึงครัวจน

เจอเจ้าตัว ลากออกมาจนได้พบ ได้คุย ถึงแม้ไม่มากก็ยังดี แต่อดคิดไม่ได้ว่าหัตถ์บรรชชอยากช่วยเหลือหรือสปลอยล์เมีย หาเรื่องแก้เบื้อให้อีกฝ่ายทำกันแน่

“หมดเรื่องแล้วจะไปไหนก็ไป ฉันจะรีบทำงานของอีกสามสัปดาห์ให้เสร็จวันนี้ จะได้มีเวลาสวีตกับเมีย” หัตถ์บรรชชโบกมือไล่เพื่อนสนิทคนใหม่แบบไม่จริงจัง

อีกฝ่ายก็รู้ว่าเขาเข้าเล่น แต่ก็ตอบรับอย่างดีด้วยการยกนิ้วกลางให้เป็นการบอกลา สมแล้วที่รู้จักกันมาตั้งแต่อายุไม่เท่าไร ถึงทำกิริยาสนิทสนมกันได้ถึงเพียงนี้

“แล้วนี่มาตามไปไหน” แพทริคถามถึงภรรยาของเพื่อนทั้งๆ ที่โดนไล่แล้ว เพราะเขาว่าจะลองไปเลียบๆ เคียงๆ ถามเจ้าตัวดูหน่อยว่าควรทำอะไรยังงั้นกับเธียรทิวาดี จะได้ไม่พลาดทำอะไรไม่ถูกไม่ควรเป็นรอบที่สองอีก

“หาอะไรเล่นอยู่แถวนี้ละมั้ง ก่อนฉันออกจากบ้านมาเห็นว่าจะไปนอนอ่านหนังสือบนเรือ”

หัตถ์บรรชชกลับไปจับจ้องเอกสารในมืออีกครั้ง ท่าทางซึ่งซ้ง แต่น้ำเสียงที่พูดถึงเมียอ่อนโยนจนแพทริคขนลุก ย้อนนึกถึงตัวเองว่าเวลาเอ่ยถึงเธียรทิวาเป็นแบบนี้หรือเปล่า ก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ แล้วเดินออกจากห้องทำงานของหัตถ์บรรชชไป หมายถึงจะไปแถวๆ ท่าเรือเผื่อจะเจอคนที่ตั้งใจมาขอความรู้ แต่ยังเดินไม่ทันพื้นอาคารสำนักงานก็กลับชนกับเธียรทิวาที่มุ่มตึกพอดี

“อู๊ย!” แพทริคประคองร่างบางโดยใช้มือสองข้างจับไหล่หล่อนไว้ทันทีตามสัญชาตญาณการปกป้อง

“เจ็บไหม รีบเดินไปไหน” แพทริคถามขึ้นเมื่อเห็นน้องน้อยนี้ว่หน้า ยกมือคลำหน้าผากโหนกบ่อยๆ เพราะกระทบกับเขาเต็มแรงไม่รู้จะจำอ้าวไปไหน ทางนี้ก็ได้มีอะไรสำคัญ แต่เอ๊ะ! นี่มันทางเดิน

ไปห้องทำงานของหัตถวรรชนิ คิดแค่นั้นอารมณ์หงของก็ขึ้นหน้า เผลอ
ปิบหัวไหล่ที่ประคองไว้จนหญิงสาวเจ็บ ต้องร้องบอกออกมา

“เจ็บ...ปล่อย!” เธียรทิวาบอกคนตัวใหญ่กว่าที่ปิบหัวไหล่จน
แดง เนื้อขาวเป็นรอยนิ้วมือผู้ชายลึซัดเจน ตาหวานชุ่มจืด ไม่เข้าใจ
ว่าจะมาทำกันแรงๆ แบบนี้ทำไม

“ขอโทษ” เสียงทุ้มไม่อ่อนหวานแต่แผ่วเบาหลุดออกจาก
ริมฝีปากเหมือนไม่เต็มใจ จนเธียรทิวาเผลอสะบัดหน้าด้วยกิริยาเดิมๆ
แบบที่หล่อนชอบทำเมื่อสิบปีก่อน แต่แทนที่จะโมโห คุณชายกลับเผลอ
อมยิ้มทันทีที่ได้เห็นท่าทางคุ้นเคยอีก แต่ยังขุ่นเคืองใจเพราะคิดไปเอง
ว่าหญิงสาวรีบเพราะจะไปหาหัตถวรรชนิ

“จะไปไหน ตอบมาก่อน” คุณชายลืรับทวงคำตอบเมื่อเห็น
เธียรทิวาทำท่าจะเบี่ยงตัวเดินออกไปตามที่ตั้งใจไว้ ทำท่าที่เหมือน
ว่าการเสวนากับเขาเป็นเรื่องเสียเวลาเหลือเกิน

“เอาเอกสารไปให้ที่ออฟฟิศค่ะ เรื่องเลขประกันสังคมกับเอกสาร
ธนาकर” เธียรทิวาบอกจนหมดเพราะรู้นิสัยคุณชายลืดีว่า หากไม่ได้
ข้อมูลทั้งหมดจะไม่ยอมปล่อยไปแน่ๆ

“ทำไมต้องรีบขนาดนั้น แล้วนี่เย็นนี้ไม่ต้องทำงานหรือถึงใส่
กระโปรง” แพทริคก้มมองสาวน้อยตรงหน้า แล้วมองเลยไปจนถึงการ
แต่งตัว หล่อนใส่กระโปรงผ้ายัดพอดีตัวยาวแค่เข่าสีดำ สวมเสื้อยัด
พอดีตัวกลมติดคอแขนสั้น เห็นทรวดทรงชัดเจน จนคนที่เคย
ใกล้ชิดแบบถึงเนื้อถึงตัวลอบกลืนน้ำลาย ก็คนตรงหน้าโตเป็นสาว
เต็มตัวแล้ว ไม่เหมือนเมื่อสิบปีก่อน อะไรๆ ที่ยังไม่ชัดเจนมันก็ชัดเจน
ขึ้นมาหมด ส่วนใบหน้าสวยแต่เต็มไว้แบบบางๆ โข่วเครื่องหน้าชั้นดี

เธียรทิวารู้อยู่แล้วว่าหล่อนเป็นคนสวย ยิ่งเป็นเลือดผสมยิ่ง
ทำให้ใบหน้าโดดเด่นกว่าปกติ ดังนั้นแค่ลงรองพื้นบางๆ ทาแป้งฝุ่น
สีเดียวกับผิว บัดแก้มใสกับกรีดขอบตานิดหน่อย ความงามของหล่อน

ก็ฉายชัดเกินหน้าเกินตาคนที่แต่งแบบจัดเต็มบางคน โดยที่เธียรทิวาก็มองชายหนุ่มด้วยความแปลกใจ ก็อาเฮียทำหน้าเหมือนมีอะไรติดคอเหมือนหายใจไม่ออก แถมยังไม่ยอมปล่อยให้หล่อนไปทำธุระตามต้องการอีกต่างหาก

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ทำหน้าแปลกๆ” รู้หรือกว่าไม่เจอกันตั้งสิบปี แต่อาการไม่ปกติของคนตรงหน้า ไม่ต้องสนิทกันก็ดูออกว่าไม่ปกติ

“เปล่า เฮียร้อนเฉยๆ”

ยิ่งได้ยินคำตอบจากคนตรงหน้ายิ่งทำให้เธียรทิวางง แดกก็ไม่มีความเย็นสบาย ร้อนยิ่งง...แต่ก็เอาเถอะ ชี้แจงต่อปากต่อคำ วันนี้ตอนเย็นต้องทำเทสติงเมนูอีกหลายรายการให้บอสชิม แถมมาตามเวส อังคุรที่มีฝีมือด้านถ่ายภาพดันเกิดไอเดียพิเศษขอเข้ามาเก็บรูปขณะเตรียมอาหาร เพื่อเอาไปลงไอจีส่วนตัวช่วยสามีโพรมิตโรงแรม ซึ่งเป็นเหตุผลหลักที่หล่อนต้องแต่งหน้าแบบนี้ เพราะมาตามอยากถ่ายรูปติดหน้าเซฟไปลงอินสตาแกรมด้วยเพื่อเรียกแขก ถึงขั้นขอร้องแกมบังคับให้หล่อนแต่งหน้าแต่งตัวมากกว่าปกติด้วยซ้ำ

ฝ่ายคุณชายสินึกไม่พอใจขึ้นมาติดหมัด วันแรกที่เจอกับเมื่อวานที่เจอที่ครัวเห็นใส่แต่เสื้อตัวกางเกงตัว หน้าตาไม่แต่ง แต่วันนี้พอมีเรื่องต้องมาที่ออฟฟิศ เธียรทิวาจะพิถีพิถันกับหน้าตามากกว่าเดิม คนขึ้นหิ้งขึ้นหวงที่ไม่เคยรู้ตัวเพราะไม่เคยได้มีความสัมพันธ์แบบนั้นกับใคร ถึงกับลมออกหู ดึงแขนเธียรทิวาให้เดินย้อนมาแบบไม่ฟังคำทัดทานของสาวสวย

“จะไปไหนคะ ดิฉันต้องเอาเอกสารไปส่งที่สำนักงานนะคะ” เธียรทิวาบอกเสียงแหลมไม่สบอารมณ์ ไม่ชอบให้ใครมาสั่ง มาบังคับ “ปล่อยนะคะ ดิฉันไม่ใช่ลูกน้องคุณ ปล่อย!”

หญิงสาวพยายามสะบัดแขนออกจากการเกาะกุมของเข่า แต่

แพทริกก็ไม่นำพา นอกจากไม่ปล่อย เขายังออกคำสั่งชุดใหญ่ล่าจับ
อีกด้วย

“เลิกเรียกตัวเองว่าดิฉันได้แล้ว เฮียไม่ชอบ ต่อไปนี้เรียกเหียน
เหมือนเดิม แล้วก็เรียกเฮียเหมือนเดิมด้วย”

คนรั้งยังไม่โห่เมื่อพี่ชายในอดีตบงการว่าหล่อนต้องแทนตัวเอง
อย่างไร เรียกเขาอย่างไร “ไม่เรียก ทำไมต้องเรียก อย่างบังคับเค้านะ”
คนเด็กกว่าแหวเสียงเฮียว กิริยาแบบเหียนอีกคนเดิมของเฮียฉายแววว่า
ยังอยู่ในสายเลือดชัดเจน

“ก็เฮียบอก เราไม่เคยดื้อกับเฮีย!!”

“ไม่!! เค้าไม่เรียก!! ตัวเองไม่ใช่เฮียเค้า” หญิงสาวเสียงดังใส่
มาเพียฮ้องกตกรหน้าแบบใครมาเห็นคงต้องพยากรณ์ว่าสาวหน้าสวย
ต้องถูกหักคอมือเปล่าเป็นแน่ แต่สาวสวยเลือดผสมกลับตวาดใส่หน้า
คุณชายลืออย่างไม่มีความเกรงกลัวอะไรทั้งสิ้น กลัวที่ไหน เห็นหน้าดูๆ
แบบนั้น หล่อนออกฤทธิ์แป๊ปปเดียวก็อ่อนเป็นขี้ผึ้งลงไฟ

คนฟังได้ยินคำพูดห่าเหวเห็นก็ยิ่งจุน

“ไม่ใช่เฮีย!”

แพทริกของขึ้น หน้าแดงก่ำโหมเรื่องเดิมตั้งแต่หล่อนแต่งหน้า
ทำผมมาเจอไอ้วอลเลอร์ แถมยังไม่ยอมแทนตัวเองแบบที่เขาบอก
ตบท้ายโดยการประกาศกร้าวว่าเขาไม่ใช่เฮีย

“ใช่! ไม่ใช่เฮีย แต่เป็นผัว จำได้ไหม! ถ้าเหียนอีกจำไม่ได้ เฮียจะ
เตือนความหลังให้เอง” ถึงประโยคแรกจะคุด้น แต่ประโยคหลังคุณชาย
กระซิบลงข้างหูด้วยเสียงแหบพร่า เหมือนคนควบคุมความต้องการ
ของตัวเองไม่ได้ จนเธียรทิวาชนลูกชู้ พยายามดิ้นหนีออกจากมือของ
เขา ทว่าผู้หญิงแบบหล่อนจะไปสู้แรงคุณชายตัวใหญ่ได้อย่างไรเพราะ
ทันทีที่เขาพูดจบ ร่างสูงเกือบร้อยกิโลเซนติเมตรก็ดึงตัวเธียรทิวา
เข้ามาจนหน้าอกอวบอิมมาตรฐานฝรั่งเบียดเข้ากับแผงอกแกร่งของ

คุณชายแนบชิดชนิดไม่มีที่ว่างให้อากาศวิ่งผ่าน หน้าหล่อแบบคน
เชื้อสายจีนโน้มลงต่ำจดริมฝีปากบางแดงสีทับทิมเข้ากับปากอวบอím
มือข้างที่จับปลายคางหล่อนไว้กึ่งหยอกเย้ากึ่งบังคับให้เธียรทิวาเปิด
ปากออก

ครั้งแรก...ครั้งแรกในรอบสิบปีที่โดนสัมผัสจากจ้วงของเพศตรง
ข้ามแบบนี้ เธียรทิวาซาซันแทบทรุดลงกับพื้น หากคุณชายลีไม่ได้
กักกอดตัวหล่อนไว้ในอ้อมแขนของเขา ตัวหญิงสาวสันเป็นลูกนก ใน
หัวสวยว่างเปล่าคิดอะไรไม่ออก นอกจากรู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบๆ
ตัวหยุดหมุน มีเพียงปลายลิ้นรสหวานของชายหนุ่มที่ขยับเขยื้อนอยู่ใน
โพรงปากเล็ก ชุกใช้เร้าร้อนจนเธียรทิวาจำต้องกำเสื้อเซ็ดของเขาไว้เพื่อ
เป็นหลักยึด ไม่งั้นคงล้มลงทั้งยืนให้ชายหน้าแน่ว

“ตกลงจะเรียกไม่เรียก” แพทริคถามเมื่อถอนปากออกจากปาก
แสนหวานของคนตรงหน้า รู้ดีว่าถ้าไม่หยุด เหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อนได้
เกิดซ้ำสองวันนี้ ตอนนี้เป็นแน่

หญิงสาวที่ตอนนี้อ่อนเป็นขี้ผึ้งลงไฟแทนเขาเม้มริมฝีปากแน่น
ทั้งเขินทั้งละอายเพราะสิ่งที่เกิดขึ้น สะบัดหน้าออกเลี่ยงการสบตาก่อน
จะพยักหน้าส่งๆ เพื่อจะได้จบๆ เรื่องไป หลุดไปได้คั่นนี้จะไม่ออกจาก
ครัวเลย คอยดู!

“ปล่อยล่ะ จะรีบไปทำงาน” หญิงสาวพูดเสียงเบาราวกับ
แพทริคดูดพลังชีวิตทั้งหมดไปกับจูบเมื่อครู่

“ให้ใครปล่อย และใครจะรีบไปทำงาน พูดเพราะๆ พูดดีๆ ลี”

น้ำเสียงยียวนกวนประสาทกับท่าทางยโสของคุณชายเกือบ
ทำเอาเธียรทิวานอตหลุด ไม่เคยเลยที่เสียคนที่จะเป็นอย่างนี้กับหล่อน
ทำไมยิ่งแก่งท่ามากแบบนี้ แต่ก็ได้แค่คิด คนที่เป็นรองอยู่แบบ
เธียรทิวาจึงได้แต่บอกเสียงอ้อมแอ้ม อะไรก็ได้ให้เขาปล่อยเสียก่อน

“เสียปล่อยล่ะ เทียนจะรีบไปทำงาน” พูดไปหน้าแดงไป ก็มัน

ยังไม่ชิน ไม่ได้พูดมาตั้งสิบปี ก็ต้องมีติดๆ ขัดๆ กันบ้าง ส่วนคุณชายลี กระทบใจมพอใจ ก่อนจะคลายมือที่จับน้องน้อยไว้ แต่ก็แค่คลาย ไม่ได้ปล่อย ก็แค่นี้ ได้ยินแค่นี้ก็ใจบาง ใจอ่อนไปหมด

“เด็กดีของเฮีย ว่าง่าย ๆ แบบนี้ดีมาก” พุดแค่นั้นก็จดริมฝีปาก ลงบนหน้าผากนูน เรียกสี่เลียดบนใบหน้าหญิงสาวได้อีกรอบ “ไปสิ จะไปทำงานใหม่ เฮียจะไปส่ง”

หญิงสาวได้ยินแบบนั้นก็รีบขึ้นตัวออกห่าง หน้าแดงก่ำ ขึ้นให้ไปส่ง ลูกน้องในทีมล้อต่าย

“ไม่ต้องนะคะ ไม่ต้อง เที่ยนไปเองได้”

“แต่เฮียคิดถึง อยากอยู่กับเรา” แพทริคพูดไปตั้งใจคิด ไม่กระดากปากเลยว่าไม่เคยพูดกับใครแบบนี้มาก่อน เพราะสัญญาด้วยตัวเองไว้ว่าจะไม่ปล่อยให้คนตรงหน้าคลาดสายตาไปอีก

“เที่ยนชนะคะ...” แวดตาหญิงสาวดูอดอ้อน แวดตาแบบนั้น แบบที่เขายอมทุกอย่างตลอดมา “...เที่ยนขอ ว่างเลิกงานเราค่อยเจอกัน เดี๋ยวคุณชาย เฮีย เฮียก็ไปทานข้าวกับบอส นะคะๆ พลีสสส”

ตาเป็นประกายกะพริบติดๆ กัน จนคนที่เพิ่งได้กลับมาเจอกัน ใจอ่อนหนักกว่าเดิม แค่ได้ยินหล่อนเรียกเขาว่าเฮียเหมือนแต่ก่อนก็ ยอมทุกอย่างแล้ว ยังจะมาทำตาวานอ้อนเขาแบบนี้อีก คนหล่อแต่ ไม่ค่อยยิ้มหันหน้าออก ไม่สบตาคนสวยของเขาต่อ แล้วพยักหน้าส่งๆ ให้เป็นคำตอบแทน ลองขอบ้านก็ได้บ้าน ขอรถก็ได้รถ

“จ้ะจะไปก็ไป แต่เลิกงานแล้วกรีบบอกมา เฮียจะรอที่ศาลา” เขียรทิวาไม่รับคำ แต่รีบหันหลังวิ่งกลับไปที่ครัวใหญ่ทันที ตัดเรื่อง เอกสารที่ต้องเอาไปให้ที่สำนักงานทันที บอกตัวเองว่าว่างค่อยหาเวลา เอาไปส่งวันหลัง เพราะหากยังติดต่องานจะไม่ได้ทำกับข้าวให้ใคร กิน แต่จะโดนกินซะเอง!

คุณชายลินิกกระหม่อมในใจว่าเขากับ**เถียรทิวา**คงเป็นคู่กันมากกว่าที่ตัวเองคิด เพราะหลังจากตัดสินใจว่าจะเคลียร์งานบางส่วนในบ้านพักกับกินอาหารง่าย ๆ ก่อนจะเดินไปรอ**เถียรทิวา**ที่ศาลาตามที่บอกไว้ ชายหนุ่มก็มีสมาธิอยู่กับงานตรงหน้าจนเกือบหนึ่งทุ่มจึงเงยหน้าขึ้นจากเอกสารบัญชีกองโตที่ทางฮ่องกงส่งมาเพราะได้ยืนยันเสียงกริ่งดังไม่หยุดหย่อนที่หน้าประตู

“คุณชาย ไปทานข้าวกันค่ะ” มาตามเวส อังคุรที่วันนี้ดูเชือกที่เหลือร้ายในเสื้อคอลึกสีขาวเห็นชุดชั้นในลูกไม้ตัวสวยแบบตั้งใจโชว์กับกางเกงยีนแบบขาดๆ ดูเซอร์นิดๆ ฝมยวสสวยถูกม้วนเป็นลอนทั้งตัวลงกลางหลังอย่างสวยงาม รวบครั้งด้านหน้าเปิดหน้าสวยไว้ ให้เถียรตีมาตามเขาถึงบ้านพักเอง แต่แพทริคปฏิเสธเพราะอยากทำงานให้เสร็จสิ้นเสียมากกว่า

“ผมว่าจะทานในห้อง มาตามเซียวเถอะ”

คนฟังหน้ามู๋ นึกเกลียดอาการไม่สนโลกภายนอกของอีกฝ่าย นี่หล่อนอุตส่าห์หาช่องให้ชายหนุ่มได้เจอ ได้ใกล้ชิดกับเซฟสาวมากขึ้น ก็ยังจะมาทำตัวเป็นผีบ้านผีเรือนเฝ้าห้องอยู่ได้ น่ารำคาญ! แต่คนเป็นเมียเจ้าของโรงแรมก็ต้องเก็บอารมณ์ไว้ ออกอาการตื้อปนอ่อนต่อ

“ไปนะจ้ะๆ วันนี้เขาทำเทสต์ติ่งเมนูของครัวจีน ต้องใช้ล้นคุณชายนี้แหละช่วยกันชิม ช่วยๆ กันหน่อยนะคะ เซฟเขาอุตส่าห์ออกมารับฟังคำวิจารณ์ด้วยตัวเอง” มาตามพุดไปตามเรื่องตามราว แต่สังเกตอาการคนตรงหน้าที่ลูกกะตาเรียวเฉียดเริ่มเปล่งประกายระยิบระยับ

“ตกลงยังงั้นคะ ไปหรือไม่ไป ถ้าไม่ไปลูกกลับไปละนะ ลูกกลับไปหิว” พรณพัทธารับทำเป็นไม่สนใจ สะบัดหน้าหมายจะเดินกลับไปห้องอาหาร เพราะรู้ดีอยู่แก่ใจว่ายังไงคุณชายตระกูลสีต้องเดินตามหล่อนออกมาแน่นอน

“เดี๋ยว!!” แล้วก็จริงอย่างที่เถียรทิวาว่า เพราะพอหล่อนหันหลัง

เท่านั้น แพทริกก็บอกเสียงทุ้มเป็นภาษาอังกฤษอยู่ด้านหลัง ทำเอา
พรรณพุดราลอบยิ้ม “เดี๋ยวเดินกลับไปส่ง”

หญิงสาวได้ยืนแบบนั้นก็รับรู้ได้ทันทีว่าประโยคของเขา
หมายความว่า ยอมไปกินข้าวด้วย ก็ได้แต่ลอบยิ้มกับตัวเอง ก่อนจะ
หันหน้ากลับมามองต้นเสียง ยกไหล่เล็กน้อย เป็นการบอกว่ารู้ทัน

...

ไม่นานสองหนุ่มสาวก็เดินมาถึงศาลารับประทานอาหาร บน
โต๊ะที่มีที่ว่างติดกับหัวโต๊ะทั้งฝั่งซ้ายและฝั่งขวาเว้นไว้สองที่สำหรับ
มาตามและคุณชายลี ทั้งสองคนนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่แบบรู้ที่ทาง
ของตัวเองดี

หัตถวรชลดมือที่ถือแท็บเล็ตอ่านข่าวลง หรีตามองหุ่นส่วน
เล็กน้อย

“นี่แกยังไม่เลิกอ่อยเมียฉันเหรออ” ก็ตอนแรกเขาโทร. ไปชวนมัน
กินข้าว แต่คุณชายลีกลับปฏิเสธเสียงแข็ง บอกว่าจะสั่งอะไรเบาๆ กิน
ในห้องระหว่างเคลียร์งาน แต่พอเมียเขายืนยันงานที่จะต้องไปตามมัน
มาร่วมโต๊ะให้ได้ และเดินไปเชิญเองถึงบ้านพัก แพทริกที่เคยหลงเมีย
เขาพักใหญ่กลับเดินตามมาง่ายๆ เหมือนหมาตามเจ้าของไม่มีผิด

“ถ้าใช่แล้วจะทำไม” ไข่เรื่องยียวนกวนขวายบ้านนี้คุณชายลีเก่ง
เป็นที่หนึ่ง ไม่แพ้ความเป็นนักเลงเอาแต่ใจเลย

“ไม่ทำไม ก็แค่จะบอกเซฟว่าแกเจ้าชู้ใส่เมียฉัน แล้วฉันก็จะย้าย
เขาไปเก็บสาขากอล์ฟ ที่แกหาไม่เจอดีไหม”

หัตถวรชตอกกลับคนเคยเรียนด้วยกัน อดีตศัตรูหัวใจ หุ่นส่วน
คนใหม่ และเพื่อนหมาดๆ แต่อีกฝ่ายยกไหล่เป็นเชิงไม่สนใจ จนกระทั่ง
พนักงานเสิร์ฟเข็นรถเข็นอาหารออกมา แบ่งเป็นอาหารจีนประเภท
ต่างๆ ตั้งแต่ของกินเล่น ต้ม ผัด ซุป บะหมี่ สลัดที่จัดจรัสรสชาติ
แต่ละชนิดถูกจัดใส่จานเล็กเป็นชั้นพอดีคำ ไม่เกินสามคำ เนื่องจาก

ต้องชิมอาหารมากกว่าห้าสิบชนิด

ด้านภรรยาเจ้าของโรงแรมทำหน้าตาตื่นเต้นเพราะเมนูหลากหลายและความวิจิตรบรรจงของการแต่งงาน หยิบอาหารจากจานแรกเข้าปาก ก่อนจะถ่ายรูปด้วยกล้องขนาดเล็กที่พร้อมเชื่อมต่อไวไฟส่งรูปเข้ามือถือตลอดเวลา ไม่นานจากนั้นเซฟคนสวยของเขาก็เดินออกมาในมือมีสมุดเล่มใหญ่สองเล่มกับภาพที่พรรณพัตราถ่ายไว้ตั้งแต่หญิงสาวเตรียมอาหาร จนถึงตกแต่งเป็นจานตัวอย่างเสร็จสิ้น ก่อนจะแบ่งใส่จานเล็กๆ ออกมาให้วิจารณ์กัน

“เชียว” หัวขรรชบอกลูกน้องที่รับหน้าที่หัวหน้าเซฟให้หนึ่งที่หัวโต๊ะอีกด้าน เพราะหล่อนต้องจดคำวิจารณ์อาหาร หน้าตา และการตกแต่งจานของกรรมการกิตติมศักดิ์ทั้งห้าในวันนี้โดยไม่มองหน้า

คุณชายลืมน้องน้อยของเขาที่หน้าตาแดงก่ำนิดหนึ่งก็เกิดอาการไม่พอใจ...ทำไม! เซินไฉ่วลเลอร์หรือว่าอะไร เมียมั่นก็นั่งทนไต่อยู่ คุณชายหันไปพยักหน้ากับเหว่ยฟางที่นั่งอยู่ข้างๆ นิดหนึ่ง ทำนองว่าให้ลูกออกไปสลับที่นั่งกับเซฟคนสวยของเขา

“คุณหนูหนึ่งนี่ดีกว่าครับ จะได้ฟังถนัดๆ” เหว่ยฟางรีบลุกขึ้นเมื่อคุณชายสักระแทกเท้าได้โต๊ะซ้ำอีกครั้ง ก้มหัวให้เธียรทิวาตามความเคยชินตั้งแต่รู้ว่าเจ้านายของเขามอบหัวใจให้ผู้หญิงคนนี้เมื่อสิบห้าปีก่อน เคารพเหมือนเป็นนายอีกคนหนึ่ง

“อาเหว่ย...เทียนหนึ่งนี่ได้ไม่เป็นไรค่ะ” คนที่โดนร้องขอให้เปลี่ยนที่นั่งรีบปฏิเสธ ก็ตอนนี้นหล่อนสวมบทลูกน้อง ไม่อยากนั่งใกล้คุณชายลี้ด้วย กลัวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เพราะแค่เดินออกมาเห็นหน้าเขาก็พานึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นตอนบ่าย จนหน้าแดงไปหมด หวังว่าเฮียจะไม่สังเกตเห็น ส่วนแพทริกก็ชักสีหน้าทันที ออกอาการหวงของรุนแรง เพราะคิดไปเองแล้วว่าสาเหตุที่หญิงสาวไม่อยากนั่งข้างเขาคืออะไร

“ฟังไม่ถนัดไม่เป็นไร ขอแค่มองถนัดใช้ไหม!” ก็ถ้าอึดั้นนั้นมัน

ตรงข้ามกับหัตถ์วรรตตรงๆ แค่คิดก็อยากลากแม่ตัวดีกลับไปสั่งสอนที่ห้อง ข้อหาทำให้จิตใจเขาว่าวุ่น ทำไมชอบทำให้โกรธให้โมโหอยู่เรื่อยไม่รู้เลยหรือไม่ว่าเขารักเขาหลงจะเป็นจะตาย ถึงชอบทำร้ายจิตใจเขาแบบนี้

ด้านหญิงสาวได้ยืนแบบนั้นก็เงยหน้าขึ้นมอง แพทริก ลี นิ่งริมฝีปากสีเชอร์รี่เม้มน้อยๆ ไม่เชื่อว่าคำพูดแบบนี้จะออกมาจากปากเขา ดูถูกกันชัดๆ น้ำตาเริ่มขึ้นมาที่ขอบตาได้เพียงแวบเดียวด้วยความน้อยใจก็ไหลย้อนกลับลงไป เพราะเธียรทิวาที่เข้มแข็งกว่าเดิมเป็นร้อยเท่าผ่านอะไรมาคนเดียวหนักหนา ทำให้หล่อนกลืนน้ำตาลงไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่ไวพอที่แพทริกจะไม่เห็น เล่นเอาหัวใจคุณชายวูบไปไม่น้อย พร้อมๆ กับที่เสียงตัวเองดังแว่วในหัว ‘น้องร้องให้...’

เธียรทิวาสุดหายใจเข้าปากเหมือนสงบสติอารมณ์ ทำเป็นไม่ได้ยินประโยคที่ชายหนุ่มพูดก่อนจะเดินไปนั่งลงบนที่นั่งของหน่วยฟาง เปิดสมุดจดขึ้นเป็นสัญญาณว่าพร้อมทำงาน โดยไม่หันมองคนข้างตัวที่พยายามส่งสายตาขอโทษมาให้

จนชายหนุ่มต้องเรียกร้องความสนใจด้วยการวางผ้าเช็ดปากลงให้บนตักหญิงสาว เป็นกิริยาตุลแต่ไม่เคยทำให้ใคร แบบที่หัตถ์วรรตยังต้องหันไปสบตากับภรรยาที่ทำไม่รู้ไม่ชี้ จ้มขนมปังหน้ากุ้งเข้าปากเหมือนไม่ได้ยิน ไม่เห็น ไม่ได้กลืนคนต้องจ้อผู้หญิงลอยอบอวลในบรรยากาศ

ทว่าหญิงสาวกลับกระซอกผ้าที่ชายหนุ่มตั้งใจวางลงบนตักออกโกรธขึ้นมาทันทีที่เขาพูดจาไม่แคร์น้ำใจกันแบบนี้ ก่อนแพทริกจะวางผ้าเช็ดปากสีขาวทั้งผืนลงบนโต๊ะแทนที่จะวางบนตักอย่างที่ควรจะทำ

แพทริกอดสายหน้าเบาๆ ไม่ได้ ไม่เลย...ไม่ต่างอะไรกับเมื่อก่อนเลย ท่าทางอนของเธียรทิวาเหมือนเดิมไม่มีผิดเวลาอาเฮียทำอะไรให้น้องน้อยไม่พอใจ แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงคว้ามือมาก็ตัวมากอดไว้

ขอโทษด้วยด้วยคำแสนหวานแบบพี่ชายทำให้น้องสาว แต่ตอนนี้ไม่รู้
จะวางตัวเองไว้ตรงไหน เลยได้แต่นั่งนิ่งๆ ทำเป็นไม่สนใจท่าทางของ
คนข้างๆ

ในขณะที่อีกฝ่ายก็เข้าใจไปว่าการไม่สนใจของพี่ชายตัวโตเพราะ
เขาไม่คิดอะไรเหมือนเดิม หลงคิดไปเองมาตลอดเวลาว่าทุกอย่างที่
เกิดขึ้นเพราะเป็นอย่างที่เขาบอกคือนั่น เพราะเขารัก แต่พอเวลา
เปลี่ยน คนก็เปลี่ยนสินะ ถึงแม้ว่าเธียรทิวาจะเตือนตัวเองมาตลอด
ระยะเวลาที่ห่างหายกันไปว่าเขาอาจไม่เหมือนเดิม แต่พอพบความ
จริงเข้ากับตัวจริงๆ คนที่เคยคิดว่าตัวเองสำคัญก็อดน้อยใจไม่ได้

การทำเมนูห้องอาหารจีนวันนั้นเสร็จสิ้นไปด้วยดี ทุกคน
ต่างชมและเห็นพ้องต้องกันว่ารสชาติอาหารเหมือนยกเหลาจีนมาไว้
ริมทะเล ก็แน่สิ หัวหน้าเซฟใหญ่เป็นลูกเสี่ยวฮองกง แถมสมัยที่ยังญาติ
ดีกับทายาทมาเฟียที่นั่นซ่างๆ คนครัวที่คุุณาสน์ตระกูลสี่ยังสอนหล่อน
ทำอาหารจีนตำรับจักรพรรดิทั้งคาวหวานหลายอย่างแบบที่หากิน
ไม่ได้อีกแล้ว ทำให้อาหารวันนี้ถูกใจคุณชายลี้ยิ่งนัก ไม่ติดอะไรสักอย่าง
ได้แต่นั่งอมยิ้มทุกครั้งที่ได้ตักเข้าปาก

บอสใหญ่กับมาตามขอตัวไปพักหลังจากที่พรรณพัชรាប់ว่า
อึดมาก ทำหน้า่วงตาปรือใส่สามีรูปหล่อ เพราะทั้งดื่มทั้งกินไปหลาย
ขนาน จนลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศสต้องประคองภรรยาคนสวยไปนอน สอง
หนุ่มสาวเดินโอบเอวซบไหล่กันไปแบบเต็มเปี่ยมด้วยความรัก จนคน
ที่มองตามไปอย่างเธียรทิวาอดยิ้มไม่ได้ เมื่อไรหล่อนจะมีใครที่รักและ
พร้อมจะดูแลแบบนั้นบ้าง

“ยังไม่เลิกชอบมันอีกหรือ”

เสียงแข็งๆ ของคุณชายลี้ที่ตั้งจากข้างหลังจุดเธียรทิวาออกมา
จากภวังค์หวานๆ แหม อุตส่าห์จะมโนให้เสียเป็นคนโอบเอวอยู่นอยู่แล้ว

เขียว หน้าสวองอ้งำหันกลับมาค้อนให้คุณชายสวองเบ้อเว่อ

“ปากเหียน่าจะเป็นอย่างเดียวกันที่ไม่เปลี่ยนแปลง...”

“หมายความว่ายังไง” คุณชายตระกูลสีชมพูเดินเข้าไปใกล้เธียรทิวาแบบไม่รู้ตัว เหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ทำให้เขาอยากอยู่ใกล้คนตัวหอมคนนี้อย่างตลอดเวลา ร่างสูงหย่อนก้นลงพิงโต๊ะอาหาร มองคนสวยของเขาขณะที่เธียรทิวากำลังเก็บเอกสาร เมนู และโน้ตที่หล่อนจดเล็กๆ น้อยๆ เย็บรวมกับรูปอาหารอย่างเป็นระเบียบเพื่อทำงานในส่วนของตัวเองตามที่บอสใหญ่สั่งแก้ไข

“ก็ปากร้าย พูดอะไรไม่คิดถึงใจคนอื่น”

“ก็เพราะคิด...คิดว่ายังชอบมันไงถึงพูด เห็นหน้าแดงแล้วแดงอีกเวลาเห็นมัน เมื่อก็ก้อมยิ้มส่งจนมันเดินลับไป เมียมันยืนอยู่ทั้งคน” น้ำเสียงราบเรียบ แต่ในใจคนพูดร้อนรน อยากรู้...ว่าเทียนอึ้งของเขา ยังชอบผู้ชายคนที่หล่อนเคยรวบรวมความกล้าไปสารภาพรักอยู่ไหม

คนฟังอดทนฟังจนจบประโยคถึงกับระงับอารมณ์ไม่อยู่ กระแทกแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะอาหารเสียงดังจนอาห่วยที่ยืนรอนายอยู่หน้าศาลาหันขวับมาดู ท่าทางคืบหน้าจะมีเรื่อง!

“ปากอย่างนี้ถึงไม่มีเมีย” คนว่าหน้าแดงกำ กรอที่เขามาพูดดูถูกแบบนี้ บอสแต่งงานแล้ว และหล่อนมีศีลธรรมมากพอที่จะไม่รักคนมีเมีย ถึงตอนวัยรุ่นจะเคยซี้เขาขนาดไหน แต่พอโดนเขาหักอกแบบไร้เยื่อใย บวกกับผ่านเหตุการณ์ต่างๆ มา เธียรทิวาก็ตอบตัวเองได้ว่า สิ่งที่เราสู้กันตอนนั้นมันแค่อาการเห่อคนหล่อก็เท่านั้น

“มีแล้ว แต่เมียหนี เลยไม่รู้จะพูดดีกับใคร” แพทริก ลี พูดหนึ่งนึ่งมากจนคนฟังหน้าแดงกำแล้วแดงกำอีก เดอาารมณ์เขาไม่ถูกนี้กวนประสาท ต่ำ สารภาพรัก หรืออะไร หญิงสาวเลยได้แต่โกยของทั้งหมดขึ้นไว้ในอ้อมแขน กะว่าคงไม่คุยกันแล้ววันนี้ ถ้าพูดต่อสงสัยหน้าหล่อนได้ระเบิดออกมาเป็นเสียงๆ ทั้งเพราะความเขิน ความอาย

และความโกรธ

“หลบ เทียนจะกลับไปนอน” น้องน้อยออกอาการอย่างเห็นได้ชัด เดินเร็วๆ หมายจะกลับบ้านพักแบบไม่ยอมคุยกับแพทริคตามที่สัญญาไว้ ข้าวของเต็มแขนจะหล่นมีหล่นแหล่จนห่วยพังต้องปรี๋เข้ามารับไว้

“คุณหนู ผมถือให้ครับ เยอะเชียว”

“ไม่เป็นไรอาห่วย เทียนถือได้” อยากจะกลับถึงบ้านให้เร็วที่สุด! โกรธคนพูดไม่รู้เรื่อง เหม็นหน้าคนพูดไม่เข้าหู

“อาห่วย เอาของคุณหนูของแกไปเก็บที่บ้านเขา เอาบุญแจมาคืน แล้วไปพักได้ ฉันมีเรื่องต้องเคลียร์กับคุณหนูของแกยาว”

ประโยคคำสั่งแบบนั้นแปลว่า แพทริค ลี ต้องการไล่ห่วยพังไปให้พ้นๆ คนสนิทที่ไม่รอช้า แย่งของมาจากมือว่าที่คุณนายลี ความหากุญแจบ้านพักในกระเป๋ แล้วหายวับไปก่อนที่คุณหนูเทียนอ้อจะได้ตั้งตัว หล่อนรู้สึกตัวอีกทีตอนที่แพทริคจับต้นแขนขวาให้ออกเดินไปทางบ้านพักของเขา

“จะทำอะไรคะ...”

“ก็เสียต้องกลับแล้ว...เราสัญญาว่าจะคุยก่อนเสียไป” แพทริคจำใจต้องโกหก ไม่งั้นเธียรทิวคงเลี้ยวไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ไม่ยอมคุยกับเขาแบบเปิดอกซะที ค้างคาจนชายหนุ่มหายใจไม่ออก โดยที่ไม่รู้เลยว่า การโกหกของเขาทำเอาอีกคนใจหายพอกัน

“จะกลับแล้วหรอคะ” คนถามใจแป้วนิดหนึ่ง แต่เสียงอ่อนลง ไม่น้อย นึกว่าเขาจะอยู่นานกว่านี้...แต่ก็ยังรวบรวมความกล้าได้ไม่เต็ม กระเป๋ ไม่มากพอที่จะอธิบายทุกๆ อย่างที่ผ่านมา อีกฝ่ายก็เบือนหน้าไปทางอื่น กลัวคนตัวเล็กกว่าจับได้ว่ากำลังโกหก ในขณะที่เธียรทิวเข้าใจไปว่าแพทริคไม่ยอมตอบอะไรหล่อนนัก

“อืม”

“ฉันรักคุณกันแล้วนี่ได้ไหมคะ ทำไมต้องไปคุยในบ้าน”

เพราะเหตุการณ์เมื่อกลางวันแท้ๆ ที่แพทริคจูบกระซอก วิญญาณหลอนไป ทำให้ไม่อยากอยู่ในห้องกับเขาสองต่อสองทั้งๆ ที่ใจเริ่มเชื่อว่าเขาคงลืมความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีให้ไปหมดแล้ว หรือไม่สิ่งที่หลอนคิดว่าเขารู้สึกอาจจะไม่เคยมีอยู่จริง ไม่อย่างนั้นคงไม่พูดจาแยๆ ใส่แบบนี้ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนหลอนเป็นหนึ่งในสองคนที่ได้รับการปฏิบัติแบบพิเศษจากผู้ชายข้างๆ เสมอ อารมณ์น้อยใจทำให้เยียรทิวาสะบัดแขนออกจากการจับของพี่ชายแสนดี

“เรื่องส่วนตัวจะมายืนพูดกลางถนนให้คนเขาฟังหรือไง” แพทริครวบคนที่เตี้ยกว่าเขายี่สิบกว่าเซ็นต์ไว้ในอ้อมแขน กักตัวไว้กับอก จนเปิดประตูวิลลาส่วนตัวที่หัตถ์บรรจงจัดไว้ให้ได้จึงยอมปล่อยให้เยียรทิวาที่โดนบังคับมาไปนั่งที่โซฟาในห้องรับแขกด้วยตัวเอง

โดยที่หญิงสาวก็ทิ้งตัวลงนั่งไม่เบานักบนเก้าอี้นุ่ม สะบัดเสียงถามเพราะไม่สบอารมณ์เต็มที่ ยังไม่พร้อม ยังไม่อยากคุย แถมโดนบังคับมาอีก

“จะคุยอะไรคะ วันนั้นถาม เทียนกับออกไปแล้วว่าหายไปอยู่ไหนมา” เยียรทิวาไม่อยากรื้อฟื้นเรื่องราวที่ผ่านมามากนัก คิดแล้วเศร้า คิดแล้วสงสัยมาตลอดเวลาว่าหากวันนั้นหลอนไม่หนีไปจะเกิดอะไรขึ้น แต่มานั่งคร่ำครวญตอนนี้จะได้อะไร เมื่อหลอนตัดสินใจแบบเด็กๆ เอง หนีเขาเอง ถ้าวันนี้อะไรๆ มันจะไม่เป็นแบบที่หวังมาตลอดจะโทษใครได้ นอกจากตัวเอง อีกฝ่ายทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ข้างๆ คนสวยของเขา อยากลากเขามานั่งบนตัก กอดแน่นๆ ให้สมกับความคิดถึงตลอดสิบปี กระซิบบอกรักให้เทียนอ้าเข้าไปในใจ จวบแรงๆ ให้เจ็บเหมือนที่เขาเจ็บตอนหาตัวหลอนไม่พบ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง ได้แต่เอ่ยประโยคคำถามที่คิดมานานแล้วว่าต้องถามให้รู้ ไขข้อข้องใจที่มีก่อนจะทำอะไรต่อไป

“ทำไมกลับมาทำงานกับมัน...” ตามเสริกก็วางแก้วไวน์แดงปืตึตรงหน้าหญิงสาว เลื่อนให้ด้วยกิริยาอ่อนโยนเป็นธรรมชาติเหมือนเมื่อก่อน จนคนได้รับการดูแลดยั้มในใจไม่ได้ อีกมือชายหนุ่มก็ยกแก้วของตัวเองขึ้นดื่ม หวังว่าจะทำให้อารมณ์ร้อนๆ ของเขาดีขึ้น

“เรื่องบังเอิญคะ” หญิงสาวตอบเสริกก็โน้มตัวหยิบแก้วของตัวเองที่เขารินเครื่องดื่มให้แล้วบนโต๊ะหน้าโซฟา เอ่ยขอบคุณอีกคนตามมารยาท “ขอบคุณนะคะ”

กิริยาอ่อนหวานของหล่อนที่แสดงออกมาทำเอาใจคนไม่ยักมีสถานะแบบเดิมหลงน้องขึ้นอีกจม น่ารักเหมือนเดิม...

“มันจะบังเอิญอะไรขนาดนั้น” เสียงเหมือนประชิดดังขึ้น “เล่ามาให้หมด” ต่อด้วยคำพูดไม่อ่อนโยน ทำให้คนที่หนีไปชักไม่ยักเล่าแต่รู้สึกติดค้างคำอธิบายบางส่วนกับเขาเลยยอมเปิดปาก

“ก็...พอไปอยู่ฝรั่งเศส เทียนก็ไปอยู่คอนเวนต์บนเขาเกือบสามเดือน” หญิงสาวเว้นวรรคคำพูด หลับตาลงเหมือนพยายามลืบบางอย่าง สุดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะเล่าต่อ “...แล้วก็มาเรียนทำอาหาร ต่อโทการโรงแรม ระหว่างนั้นก็เรียนเรื่องไวน์เป็นพาร์ตไทม์ไปด้วย”

เธียรทิวายกไวน์ขึ้นจิบอีกรอบ เหลือบมองคนข้างๆ ที่ยังตั้งใจฟัง แต่ไม่หันมาสบตาหล่อน “ก่อนเรียนจบมีโรงแรมมาจองตัวไปทำงาน ทำได้สักสองสามปีก็ย้ายโรงแรม ได้เป็นเฮดเชฟ แล้วบอสมากินข้าวพอดี เขาก็ให้ลูกน้องติดต่อซื้อตัวมาทำที่โรงแรมของเขา”

กระซิบ ลั่น จับไว เหมือนจะเอ่ยถึงทุกรายละเอียดในชีวิต แต่ไม่...ไม่เลย ทั้งหมดที่พูดไปเธียรทิวากระโดดข้ามทุกเรื่องราวที่สำคัญไปเสียหมด แต่มองไม่เห็นประโยชน์อะไรที่ต้องบอกให้อีกฝ่ายรู้

“แล้วที่มาเพราะเป็นโรงแรมของมันหรือเปล่า”

คราวนี้เธียรทิวาส่ายหน้า หันกลับไปจ้องตาคนหล่อแบบตีๆ

ตรงๆ ทำให้เจ้าตัวต้องยอมหันกลับมาสบตาน้องน้อยของเขา

“จริงๆ ตอนที่รู้ว่าเป็นของเขา เทียนตั้งใจจะปฏิเสธ แต่ใจนั้นก็เปื้อนฝรั่งเศสเต็มทนเพราะอยู่มาสิบปี” หญิงสาวเว้นวรรคจังหวะการอธิบายนิดหนึ่ง ดูอาการคนตรงหน้าที่ไม่มีอะไรมากไปกว่าการหายใจเข้าออก

“ที่รับ...เพราะคิดว่าเผื่อจะรู้ข่าวคราวของคนอื่นบ้าง” เขียรทิวา หน้าแดง หลบตาตอบ ยอมกัณฑ์พันพุดตามความจริงในใจ เพราะมาถึงตอนนี้หล่อนก็ไม่มีอะไรจะเสีย ในขณะที่ประโยคนั้นทำเอาแพทริคตาโตขึ้นรูปหนึ่งด้วยความดีใจ

“ใคร...อยากรู้เรื่องของใคร”

“ก็...ของเฮีย” พุดออกไปแล้วอยากกัณฑ์ตัวเอง เพราะพุดตอบ แล้วอีกคนกลับไม่จบ ชักใช้ไล่เสียงมากขึ้นให้เงินอาย โดยที่ไม่ได้รู้เลยว่าชายหนุ่มเองก็น้ำขึ้นสีระเรื่อ

“แล้วหนีไปทำไม”

“ก็...ก็เทียนยังเด็ก ตกใจ สับสน...”

เขียรทิวาพุดไปตามความจริง เพราะวันนั้นหลังจากตื่นมาพบสภาพเปล่าเปลี่ยวของหล่อนกับเขาคนเดียว โดยที่ฝ่ายชายนอนตระกองกอดหล่อนไว้นั่น เล่นเอาหญิงสาวทำหน้าไม่ถูก ก่นด่าตัวเองที่เฮียวจนได้เรื่อง รื้ออ่านอยากจะได้มเหสีประจักษ์จกนขาตติเกิดเรื่องงามหน้า ความทรงจำสุดท้ายมีแค่ตอนที่แพทริคประคองจากโลดลัมบแถวบ้านกลับที่พักของเขา สับสนไปหมดที่เรื่องลึกซึ้งเกิดขึ้นระหว่างหล่อนกับคนที่หล่อนคุ้นเคยเป็นอย่างดี หากเกิดกับคนอื่นอาจจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้ แต่พอเป็นแบบนี้ไม่รู้จะมองหน้า จะสบตากันอย่างไร ไม่รู้ว่าอนาคตจากวินาทีนี้ไปหล่อนกับเขาจะกลายเป็นอะไรกัน ที่สำคัญเขียรทิวาไม่รู้เลยว่าบางอย่างที่ได้ยินแว่วข้างหูเป็นเรื่องจริงหรือไม่

แล้วเขาล่ะ ตาหวานเหลือบมองคนที่นอนอยู่ด้านข้างอย่าง
สงสัย...เขาทำไปเพราะอะไร เพราะอารมณ์พาไป หรือมีความรู้สึกลึก
ซึ้ง เขียรทิวาที่ยังเด็กนักไม่ยากอยู่ฟังคำตอบ ไม่ยากอยู่เผชิญหน้า
จึงรีบหนีออกจากห้องแพทริก ตัดสินใจเก็บกระเป๋าขึ้นรถไฟไปปารีส
โดยบิดามารดาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นเพราะนึกว่าหล่อนยังอยู่มหาวิทยาลัย

จนวันรุ่งขึ้นที่แพทริกไปตามหาที่บ้านนั้นละ บิดาถึงกับโทร. มา
ชักฟอกด่วน จนหญิงสาวต้องสารภาพความจริงว่าเกิดอะไรขึ้น โชคดี
ที่รูปแบบนี้บิดาหล่อนไม่ได้ถือสานักเพราะเป็นฝรั่งเต็มตัว แต่พอ
หล่อนยืนยันกรานว่าไม่รักไม่ชอบ อยากตัดความสัมพันธ์ ทั้ๆ ที่จริงๆ คง
แค่ยังไม่รู้ใจตัวเอง บิดามารดาเลยยอมให้เขียรทิวาย้ายมาเรียนที่
ฝรั่งเศส ด้วยความที่มีสเตอร์รอสส์ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศ
ในขณะนั้น การที่จะปิดบังแหล่งที่อยู่ของลูกสาวจากมาเฟีย
ฮ่องกงจึงไม่ใช่เรื่องยากแต่ประการใด

“แล้วตอนนั้นเลิกสับสนแล้วหรือ” แพทริกถามบ่อเกิดแห่งความ
ทุกข์ของเขาในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ไม่อยากที่จะเชื่อว่าที่ต้องทรมาน
นานขนาดนี้เพราะแค่ความสับสน

“จริงๆ แด้ดกับหม่าม้ายก็ปิดอยู่ไม่นานนะคะ แต่เสียก็คงเลิกตาม
ในช่วงเวลาเดียวกัน เราเลยหากันไม่เจอ” เสียงท้ายประโยคแผ่วลง
ด้วยความเสียใจกับการตัดสินใจในอดีตของตนเอง โดยที่คนนั่งฟังก็
พยักหน้า เขาเลิกตามอย่างที่หล่อนพูด แต่ไม่เคยเลิกรักเขียรทิวาเลย
สักวัน หากแต่คงเป็นในช่วงเวลาไล่เลี่ยกันที่เขาเกิดอุบัติเหตุ ทำให้
ระบบความคิดอะไรหลายๆ อย่างของเขาเปลี่ยนไป จากตามหาเป็น
บ้ำาเป็นหลัก กินเหล้าจนเสียสติ งานการไม่เอา หนังสือไม่เรียน ทำร้าย
ตัวเอง ไม่คิดหน้าคิดหลัง จนเกิดเหตุแก่ชีวิตคนอื่น สร้างปัญหาให้
พ่อแม่ต้องตามเข็ดจนเขาเ็นละที่รับตัวตนในเวลานั้นไม่ไหวอีกต่อไป
ตามคมกริบมองเขียรทิวาไม่วางตา เอ่ยเสียงเรียบขณะที่เอื้อมมือข้าง

ที่ว่างจากการถือแก้วมาจับมือเธียรทิวาที่เบิกตากว้าง ก่อนจะก้มหน้า
หนีสายตาทันที

“ตอนนี้หากันเจอแล้ว”

“คะ หากันเจอแล้ว...”

ส่วนหญิงสาวก็เขินอายเพราะกิริยาของฝ่ายตรงข้าม ไม่รู้จะ
พูดอะไรได้ดีไปกว่าทวนคำของอีกฝ่าย ไม่ดึงมือออกเพราะคิดถึงสัมผัส
อบอุ่นนี้ตลอดมา จนคนโตกว่าได้ใจยกยิ้ม แต่เพื่อความปลอดภัยจึง
ถามย้ำอีกรอบ

“ตกลงไม่ได้รักมันอยู่แน่นะ”

ประโยคนั้นทำเอาบรรยากาศหวนๆ หายวับไปราวกับปิดสวิทช์
จนเธียรทิวากระตุกมือออกจากการเกาะกุม นึกโมโหคนแก่กว่าที่เข้าใจ
อะไรยากเย็น ถ้ายังรักเขาอยู่จะมานั่งให้ตัวเองกุมมือแบบนี้ไหม

“ถ้าเสียพูดไม่รู้เรื่องเทียนจะกลับ เสียเวลา” พูดจบหญิงสาวก็
ลุกขึ้น หมายถึงจะเดินออกจากบ้านพักของ แพทริค ลี แต่กลับโดน
คุณชายลืตวัดแขนรวบตัวบางไว้ด้วยความรวดเร็ว ทำให้หญิงสาวเสีย
หลัก ตกลงบนตักคุณชายหนุ่มใหญ่้วยสามสิบห้าแน่นอนอย่างกับจับวาง

“อื้อ!! เสียปล่อย...” เธียรทิวาดิ้นเร่ๆ อยู่บนตักแกร่ง เรียกร้อง
ให้คนรูปหล่อปล่อยตัวเอง เริ่มรู้สึกไม่ไว้วางใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
ตอนนี้ “ปล่อยนะคะ”

“ถ้าอยากกลับไปนอนบ้านตัวเอง หยุดดิ้นเดี๋ยวนี้” กระซิบเสียง
แหบพร่าข้างหู แพทริครู้ดี แค่หล่อนั่งเฉยๆ ความรักความคิดถึงของ
เขาก็แข็งขឹងขึ้นมาอย่างออกนอกหน้า อยากรจะลากแม่ตัวดีที่หายไป
เป็นสิบปีเข้าห้องนอนให้รู้แล้วรู้รอดไป แต่กลัวเรื่องราวจะวนซ้ำอีกรอบ
เดิมอีกครั้ง เขาเลยต้องห้ามใจอยู่แบบนี้ แล้วนี่ยังไม่รู้เรื่องมานั่งตืดดิ้น
อยู่บนตักแบบนี้ มาเพียรรูปหล่อแทบจะขาดใจตายให้ได้

“ทำไมคะ” เธียรทิวาที่มีประสบการณ์แค่ครั้งเดียวตอนเมาไว้

สติจำอะไรไม่ได้ นอกจากหลักฐานความเจ็บปวดในวันรุ่งขึ้น หันถาม
พลางเบิกตาโพล่งอีกครั้งเมื่อรู้สาเหตุที่อาเฮียสั่งให้หล่อนหยุดเดิน
เพราะหลักฐานมันกำลังแสดงตัวอยู่ที่สะพานหล่อน จนสาวน้อยหน้า
แดงก่ำ “ปล่อยเลยนะ ทะลึ่ง!!”

“ไม่ปล่อย...เฮียจะไม่ปล่อยเทียนอีของเฮียไปไหนอีกแล้ว”

เสียงบอกรักทางอ้อมทำเอาเฮียรทิวาหยุดเดิน หันมามองตา
ชายหนุ่มอย่างจริงจัง หาความหมายที่ซ่อนอยู่ เอ่ยเรียกเขาเสียงหวาน
เพราะไม่แน่ใจว่าอ่านความหมายออกหรือไม่

“เฮีย...” เสียงเรียกอ่อนหวานของเฮียรทิวาทำเอาชายหนุ่มยิ้ม
ยกมือขึ้นลูบผมหงูสาวที่เขาไม่เคยคลายรัก

“สิบปี...สิบปีที่เฮียรอเรา รอเรากลับมา”

“เฮียรอเทียนเหรอ” หญิงสาวใช้ฝ่ามือเล็กประคองหน้าคนที่ผัน
ตัวเองเป็นเก้าอี้ให้หล่อนนั่งบ้าง ไม่อยากเชื่อว่าสิ่งที่ได้ยินอยู่คือเรื่อง
จริง โดยที่ชายหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ หลับตาลงช้าๆ อยากซึมซับทุก
สัมผัสใกล้ชิด

“รอคนเดียว รอมาตลอด...” น้ำเสียงเจ็บปวดที่พูดออกมา
ขัดแย้งกับฝ่ามือที่กระชับตัวน้อยแน่นขึ้น เฮียรทิวาได้ยินแค่นั้นจึง
สบน้ำผากหนุนลงกับหน้าผากกว้างของแพทริค รู้สึกโง่เง่าที่ให้ทริชของ
ตัวเองทำให้เรื่องทุกอย่างผ่านมานานนี้ โกรธที่ทำทั้งตัวเองทั้งเขา
เจ็บ...เสียตาย เสียตายเวลาสิบปีที่ผ่านมา